

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAVUL

Hayat bir yolculuktur, yanınızda bavulunuz.

Ağustos 2020

Sayı: 59

Fiyat: 10 TL

KKTC: 11 TL

Poster
hediyeli!

Bırakalım insanları istediklerini yapsınlar.
Herkes kendi hikâyesini yazacaktır.

Sait Faik Abasıyanık

Şükrü Erbaş • Atıf Behramoğlu • Emre Kongar • Ayşen Şahin • Sezgin Kaymaz • Haydar Ergülen • Sedef Orman • Otisabi • Nejat İşler
Erdal Güney • Kaan Sezyum • Evrim Özkan • Nuran Taşhan • Özge Doğan • Doğan Şahin • Şafak Salda • Sama Bada • Evren Barış Yavuz • Bahadır Boysal
Mehmet Ali Aksoy
Muzaffer Gümüşsu • Almula Türedi • Barış Akpolat • Yunus Emre Ceren • Kaan Yüceland • Önder Abay

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"GÜÇ KILICI'NI HER KİM TAŞIRSA
TEK GERÇEK KRAL O OLUR."

KRALİÇE

ÇİZEN

FRANK MILLER

YAZAN

THOMAS WHEELER

LANETLİ

CURSED

Thomas Wheeler
ile Frank Miller'in
yarattığı *Lanetli*'de,
Gölün Hanımı miti
Kral Arthur efsa-
nesi içinde hak
ettiği değeri bulu-
yor. Arthur efsane-
sinin güncel bir
yorumu olan
romana Miller'in
çizdiği onlarca
siyah beyaz ve
renkli çizim de
eşlik ediyor.

NETFLIX
ORJİNAL
DİZİSİ

TÜM
KİTAPÇILARDA

Mehmet Ali & Akşemsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

[/ithakiyayinlari](#)
[/ithakiyayinlari](#)
[/ithakiyayinlari](#)

BAVUL

Bırakalım insanları istediklerini yapsınlar.
Herkes kendi hikâyesini yazacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap A

Sait Faik Abasıyanık

BAVUL

“Ölmüşüm gibi sevme, yaşıyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Adalet Ağaoğlu

Aydınlanma üzerine

ATAOL BEHRAMOĞLU

Ayдынlanma düşüncesinin başlangıcı, insanın insanlaşma sürecinin başlangıcı kadar eski olmalı...

Bu anlamda, insan eşittir aydınlanma denebileceğini düşünüyorum...

Bir başka deyişle, ne kadar aydınlanmışsan o kadar insansın...

"Düşünüyorum, öyleyse varım" özdeyişinin felsefi vurgularından biri de bu olmalı

Bu özdeyiş ben, şöyle bir katkıda bulunmak istiyorum:

Düşünüyorsun ama, düşündüğün ne?

Neyi, nasıl düşünüyorsun?

Burada karışmaya yine aydınlanma kavramı çıkacaktır.

Yerinde sayan, gelişmeyen, soru sormayan, irdelemeyen, tartışmayan, bilmeye değil inanmaya odaklı bir düşünme, gerçek anlamda düşünme midir?

Kuşkusuz, hayır.

Aydınlanma ise, bilmeye odaklı, irdeleyen, araştıran, deneyen, fiziksel, matematiksel kanıt arayan düşünme demektir.

Bildiğiyle yetinmeyen, araştırmacı aklıdır.

Nereye kadar?

Bilmiyoruz.

Bildiğimiz, dünyayı, varoluşu kavrayabilirdiğimiz; onu bilgiyle anlamlandırabilirdiğimiz ölçüde insan olduğumuzdur.

Bir topluluğun, bir ulusun aydınlanma düşüncesinden yoksun oluşu; bu konuda bilgisizliğe isteksizliğe, aydınlanma düşüncesiyle yol almakta olan toplumların ve ulusların kölesi olmak ve giderek yok oluşa sonuçlanacaktır.

İnsan soyu, aklını, olduğu kadarıyla, dünyaya gözlerini açtığı andan itibaren kullanmaya başladı.

Bilim tarihi bunu kanıtlıyor.

Fakat bu aklın doğa ötesi inançlardan arınarak öncü olmasının tarihi çok da eski zamanlardan

başlamıyor.

Bütün bir insanlık tarihine oranla dünkü çocuk sayılabilecek eski Yunan felsefesi ve biliminin tarihi birkaç bin yıllık bir geçmişe sahip.

Sokrates, Platon, Aristoteles, Thales vb. adlarıyla anılan bu mucize, nasıl, hangi kaynaklarda gerçekleştirdi?

Kaynakları, öncülleri nelerdir?

Kuşkusuz çok önemli bir konu.

Fakat bu büyük düşünce ve bilim insanlarından yola çıkarak söyleyebileceğimiz, onlarla birlikte insanlığın modern anlamıyla aydınlanma çağına girmiş olduğudur.

Burada ilginç olan, bu oluşumun "Batı" kavramıyla sınırlanamayacağı; tersine, doğuda, ege havzasında, Anadolu'da ortaya çıkmış oluşudur.

Sadece bu gerçek bile, bugünkü Batı dünyasının aydınlanma düşüncesini kendi tekelinde sayıp gösterme çabası ve aydınlanma karşıtlarının da bunu Batı düşmanlığı görüntüsüne büründürmeye çalışmalarının temelsizliğini ve yanlışlığını gösterir.

Binyıldandaha fazlası üretilen egemenliği sonrasında irdeleyici aklın ve bilimin Batı toplumlarında ortaya çıkışının sosyal, coğrafi vb. nedenleri yeterince açıktır.

Bu konuda düşülebilecek en önemli yanılgı bu oluşumun Batılı insanının üstün niteliklerinin sonucu olduğu düşüncesidir.

Bunlar evrensel değerlerdir.

Herhangi bir toplumda daha önce ortaya çıkmış olmasının nedeni o toplum insanlarının niteliksel bakımından üstün özellikleri değil, tarihin bir döneminde koşulların öyle oluşmuş olmasıdır.

Ülkemiz bu gün, geçen yüzyıllarda, yine tarihsel koşulların sonucundaki bir gecikmenin sıkıntılarına yaşıyor.

Anadolu Selçuklu ve Osmanlı toplumlarında aydınlanma düşüncesi ve onun ayrılmaz bileşeni olan hümanizm alanında yaratılmış olan düşünsel ve yazınsal yapıtlar, bilimsel aklı öne çıkarmaya çabaları dinsel tutuculuk önünde

başarılı olmamış, bu savaşım günümüze kadar sürmüştür ve bu gün de sürmektedir.

XVIII. ve XIX. Yüzyıllardaki Batılılaşma çabalarımız, Tanzimat ve Meşrutiyet hareketleri küçümsenemez, yok sayılamaz.

Mustafa Kemal önderliğindeki aydınlanma devriminin Batı aydınlanma düşüncesinden olduğu kadar Osmanlı toplumundaki butürden arayışlardan da kaynaklanmış olduğunda kuşku yoktur.

Cumhuriyet devrimi , niceliksel birikimlerin niteliksel bir yükseltiye ulaşması demektir.

Bu yükselmeye önderi ise, Türk aydınlanmasını önderi Mustafa Kemal Atatürk'tür.

Türkiye Cumhuriyeti devriminin en önemli sonuçlarından biri, belki en önemlisi, aydınlanma düşüncesinin şu ya da bu topluma özgü bir düşünme biçimi değil, insanlığa özgü evrensel bir değer oluşudur.

Kurtuluş Savaşı ve Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşu sonrasında bütün

bir 20. Yüzyıl boyunca ve günümüzde de ırkçı, soven, emperyalist çevreler bu gerçeği benimseyip içselleştirememiş; bilimsel hiçbir değeri olmayan bir düşünceyi, aydınlanma değerlerinin Batıya özgü olduğusafasatısını tekrarlama gelmişlerdir.

Günümüzde Batı toplumlarının, bütünsel ve yanlışlarına karşın, bu değerleri temele almış aydınlanma toplumları olduğu gerçeği yadsınamaz.

Böyle bir yadsıyış, o toplumlarda yükselmekte olan ırkçı, soven, faşist çevrelerin etkisini, saldırganlık ve şımarıklığını artırır.

Bizim yapmamız gereken, kuşkusuz bütün dünyanın, fakat öncelikle Batının aydınlanma güçleriyle, onları eleştirmekten ve kendi özleştirilirmizi yapmaktan da geri kalmaksızın sıkı işbirliği ve dayanışma içinde olmaktır.

Türkiye aydınlanmasını korumak ve çağın gereklerine göre ileriyeye taşımak bizler için yurttaş ve insan olma görevidir.

Batının aydınlanma çevrelerinin iyi anlaması gereken ise Türkiye'de aydınlanma değerlerinin yıkılmasının sadece Türkiye bakımından değil, bu değerlerin evrensel anlamları bakımından da ağır sonuçları olacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefasi

SEDEF ORMAN

Hepimizin huysuzu

Hayatın doğal akışı değil mi ölüm, ölmek?
Bazıları neden bu kadar zorluyor insanı?
Ailemizden bahsetmiyorum, onlar tabii ki ve elbette! Pekî hiç konuşmadığımız ama bizimle hep konuşmuşlar ve ruhumuza deli gibi dokunmuş olanlar.

Mesela Huysuz Virjin de gitti bizi bırakıp eski Türkiye'nin en güzel renklerinden biri daha soldu.

Onun ölümü neden bu kadar dokundu? Daha rahat, daha aydınlık, daha umut dolu bir ortamda büyümüş olan bizler için o yılları hiç yaşamamışcasına yoklu mu devam ettiğimizi fark ettik belki de.

Bir dönemin sonuydu sanki Huysuz Virjin... Son keyifli, mutlu, eğlenceli, özgür zamanların sonu.

Bir ölüm ancak bu kadar bizimle konuşabiliirdi... Bir ölüm ancak bize yaşarken aslında ölmememiz gerektiğini, en azından hayatın tadına doyamayacağımız eski güzel günlerinin kıymetini bilmemiz, özgürlüklere sahip çıkmamız gerektiğini bu kadar açık ve net anlatabilirdi.

Uzun zamandır görmeye çalıştığımız duygularımız, yasaklarla susmuş gönül yaralarımız dile geldi bu kayıpla.

Ciddiyet ve ahlâki sadece kratavtî gülümeyen adamların sağladığını düşünener için söylemeliyim: 90'lı yıllarda televizyonlarda kadın kılığında sahneye çıkan bir erkek, enedepsiz esprileri yapıp oynak şarkılarla dans ediyor olmasına rağmen bir insan olarak kalite, terbiye, görgü ve beyefendilik timsaliydi. Seyfi Dursunoğlu; yaptığı işte ilkti, benzersizdi, çağının çok ötesinde, cesur ve çok değerli bir sanatçıydı.

Aslında çocukluğu ya da gençliği Huysuz

Huysuzların kıymetini bilelim. Onlarsız dünyanın karanlığında kaybolmayalım.

Virjin, Perihan Abla, Mükremin Abi, Kemal Sunal, Barış Manço, Zeki Alasya, Metin Akpınar, Tanık Akan, Adile Naşit, Münir Özkul, Nejat Uygur, Devekuşu Kabare, Hababam sınıfı gibi değerlerle geçen bizler ne şanslıyız. TV'lerde Levent Kırca gibi siyasi espriler yapılabiliyorken, cinsellik henüz tabu değiken ve ekranda sigara, içki, hayatın doğal akışının önemsiz detayları olarak gözükebiliyorken daha özgür, daha rahat, farklı renklerinden korkmayan bir Türkiye varken genç olmanın ayrıcalığını şimdi daha iyi anlıyoruz.

Bir yolda beraber yürümüş gibi hayatımıza dokunulanlar... Beraber yollar, yıllar, aşklar, hüzünler eskitmiş gibi.

Doksınlar herkes için aynı olmasa da, darbe sonrası yaşanan acıların ardından gelen bir özgürlük çağı gibiydi. Özel televizyonlar, dergiler ve onların yarattığı bu çok sesli ortamda gelişen sanat, müzik ve diğer sahne sanatları, dolup taşan tiyatro salonları ve en önemlisi insanların birbirlerini dinleme tahammülüüydü doksınlar.

En çok doksınları kaybettiğimizi anlatan benim en sevdiğim filmirdi "Kaybedenler Kulübü".

2000'li yılların başında çekilmiş, bu erken özlemin habercisi gibidir; henüz değişimin, grileşmenin, sadece kendi işine bakıyor oluşumuzun en erken çığıldır. Akımda kalan birkaç replik aslında pek çok şeyi özetliyor:

"Bana kalırsa hayat, yanlış zamanda yanlış yerde olmaktan oluşur."

"O ne der, bu ne der diyerek değil, canım öyle istedi diyerek yaşayın."

"Kaybedecek bir şeyinin kalmaması, özgürlük galiba..."

Hep bir buruk anlatımlar zinciri gibi 90'lar sonrası; özlemlerin hepimizi ele geçirdiği ve hiçbirimizin buna karşı nasıl bir tepki vereceğimizi bilemeyeşismizin ve mahallelerin ayrışmasını çaresizce izleyişimizin sessiz çığılları. Sevdiklerimizin, dinlediklerimizin kimi yukarı mahalledendirentik.

Ve mahalle savaşları kaçınılmazdı.

Tadin, coşkunun ve alıştığımız özgürlüklerin olmayışı da ayağını bir boşluk.

Yine de diyorum, mademki bizim hayatımız doksınlarda kurgulanmaya başladı, o neşeye, özgürlüğe hayallerle bulanmış dünyamızı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantery.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

ve enerjimizi geri getirecek bir şeyler olmak
zorunda. Bir umuda, bir amaca, bir hedefe
tutunmak lazım çünkü

Ben karar verdim; daha çok anımsamayı,
yaşarken daha çok sevgimizi göstermeyi,
arkasında durmayı bilerek, bunu hissettirerek,
etrafımızda değerlerin değerlerini her an
tazelemeliyiz.

Öyle ya biz hayat yolculuğunda değil
miyiz; nedir bu her acıda bir köşede inmek
isteyişlerimiz... Öfkeyi, tepkiyi, başkaldırışı,
hayalleri geri çağırıyorum; hem de "Huysuz ve
Tatlı Kadın" olarak...

Çünkü biliyorum ki yangın yeri de olsa
bu topraklar, aynı zamanda doğduğum,
büyüdüğüm, sonsuza dek sececeğim gibi
gelen mutlulukları ve hüznüleri yaşadığım,
gün geldiğinde kâh sevinçle kâh yaşlı gözlerle
yüzümü onun göğüne çevirdiğim yeri.

Yer gök yanarken bile, kendine sürgün
olmak pahasına kalırsın bazen yangınınla.
Çünkü buralarda yaşamak yangına meftun
olmak demektir biraz da. Ama aşkıları gibi
bile isteyeyim, ama aşkıları gibi acımasız ve
çaresizce... Yangınlarla ekilip biçilmiş bir
toprağın mahsulü olmak gibidir burada
yaşamak.

Tarih boyunca sönmüş bitmiş diye düşünülen
ortak tasaların, ortak yazgıların bir kıvılcımla
parlayıp bir anda büyük ateşlere, ortak
umutlara dönüşebildiği yerdir bu topraklar.

İşte bu yüzden umutlar bitmez buralarda...

İşyan etmekle işe başlamalıyım dedim
kendime ve Sezen Aksu'nun tüm 90'lar
parçalarını açtım denize karşı bir kadeh
rakı ve kavunla. Tek başıma. Tanışsak ne
olur, tanışmasak ne olur, biz bizde tutuklu
kalmadık mı? Ve böyle hissetmek de çok
şahane geldi... Dedim ki kalanlarımızı
pamuklar içinde saklamalıyız, hani değerli
parçalarımızı korur gibi, hani öpmeye
kıyamadığımız sevgililer gibi...

Hani işte anladınız siz, hani o kalbe dolan ilk
bakış gibi...

Unutulmaz, unutulmaz olan...

Kimse kimsenin giyabında yaşamınsın artık,
konuşmasın, giyabında sevmesin!..

İma etmesin; söylesin, göstersin! Seven
sevdiğine sınıksız sarılınsın. Yarına bırakmasın
sevdiğini söylemeyi, dün yanımda duranları
kimse unutmamasın.

Son olarak huysuzların kıymetini
bilelim. Onlarsız dünyanın karanlığında
kaybolmayalım.

HUYSUZ VİRJİN

SEYFİ DURSUNOĞLU

1 Ekim 1932 yılında
Trabzon'da doğdu.

18 yıl SSK'de
devlet memurluğu
yaptıktan sonra
işinden ayrıldı.

Seyfi Dursunoğlu, "Huysuz Virjin"
karakteriyle en büyük sıçramayı
TRT'de **Öztürk Serengil**'in yarışma
programına katılarak yaptı. Aynı
programda, tek kanalı seyredildiği
bu dönemde **Huysuz Virjin**'in
Öztürk Serengil'e verdiği esprili
cevapları gördükten sonra herkes
ondan bahsetmeye başladı.

Pek çok ülkede sahne alan
Dursunoğlu, **Huysuz Show** adlı
programıyla kendini tüm Türkiye'ye
tanıttı ve sevdi. Dursunoğlu,
bir dönem **Popstar Türkiye**
yarışmasının ikinci sezonunda,
İbrahim Tatlıses, **Garip Mafyan** ve
Deniz Seki gibi şarkıcı ve sanatçılarla
birlikte jüri üyeliği de yaptı.

Ancak 2012'de **Show TV**'de
yayınlanan **Huysuz'la Dans Eder
misin?** Programını sundu. Aynı yıl
Star TV'de yayınlanmaya başlayan,
Benzersiz Kimse Sana adlı
yarışmada **jüri üyeliği** yaptı.

15 milyon TL
tutarındaki mal
varlığını **Çağdaş
Yaşamı Destekleme
Derneği**'ne
bağışlayacağını açıkladı.

Son olarak 2017'den 2018 yılına
geçiş yapılırken **"Huysuz'la
Yılbaşı Özel"** programında **Kanal
D** ekranlarında sunuculuk yaptı.

KOAH hastası olan **Dursunoğlu**,
15 gün boyunca **zatürre**
tedavisi gördüğü **İstanbul
Acibadem Altınzade**
tarihinde hayatını kaybetmiştir.

Haydarpaşa Lisesi'ni bitirdikten
sonra **İngiliz Filolojisi** bölümünde
gördüğü eğitimi yarıda bırakarak
Sosyal Sigortalar Kurumu'nda
memur olarak çalışmaya başladı.

1970'te **Huysuz
Virjin** olarak önce
küçük kulüplerde
sahneye çıkmaya
başladı. Ünü ağızdan
ağıza yayıldıkça daha
büyük kulüplerden
teklif almaya
başladı.

Yetmişli
yıllarda
Huysuz Virjin
1. adında bir
kanto plağı
yaptı.

2007 yılında **Radıyo
Televizyon Üst
Kurumu (RTÜK)**
tarafından programın
yayınlandığı televizyon
kanallarından dolayı
olarak **baskı yapıldığı**
ve **sansür uygulandığını**
gerekçe göstererek
Huysuz Virjin'i artık
canlandırmayacağını
açıkladı.

2013 yılında **"Benzersiz Kimse
Sana" (Show TV)** programında
jüri üyesi olmuş ancak **TMSF**
Show TV'yi satışa çıkardığı için
jüri üyesi olduğu **"Benzersiz
Kimse Sana"** programı yayından
kaldırmıştı.

NEJAT İŞLER

Öfkeli piçler bataryası

YIKIM GÜNLÜĞÜ-10

Yılan gitmiş.

Yılan gibi bir kız var yanımda. Sirivago kolonisinin küçük kızı. Ablasına heves etmişim, kardeşine denk geldim. Kadınlar seçiyor erkekleri. Çok güzel. Akımda bağ var yine. Kuyuya gidip sulamaya girişmem lazım. Hiç halim yok, nasıl olacak? Şaraba uzandım, "Gündüz içmeyi bırak," dedi. "Gidiyorum gündüz, gece," dedim. "Yoldaş olacaksan ol, yolumuzu, izimizi bilelim." Sustu. Asmaları sulamaya gitti. Kuyudan su çekerken, suyu azar azar bitkilerin köklerine verirken, asma yapraklarındaki böcekleri öldürürken, güneşe bakıp saçlarını sallarken, ensesini suyla serinletirken, arada -izlendiğini bildiği için- cilvenin kralını yaparken, beni çok sevdiğini bağırırken baktım ona. Baktım. Galiba yalnız değimin artık. Çadıra biri daha yaşayacak. Düzenleme yapmam lazım.

Güneş gözlüğü profesyoneller içindir. Gözler yalan söylemez çünkü. Yanına gittim. Sarıldım. Yıllardır kullanmadığım güneş gözlüğümü taktım gözlerine. "Olur," dedim, "Olur." Bahçeyi bana bıraktı, evimizi toparlamaya gitti.Yemin

ederim,
şarap
içer gibi
öpüşüyor,
üzümler kiskanır
diye korktum.

Asmalara baktım, üzümlerime sordum, "Oldu," dediler. Bağda koşuturan çocuklar geldi gözümün önüne. "Kalabalıklaşmasak iyi olur," diye bağırdım çadıra doğru. "Senden olmaz, rahat ol," dedi. Birinin başına bela olacak kesin. Umarım bana olmaz. Şüphelerimi kovalayıp çadıra gittim. Yatağımıza yattım. Hiç kirlenmemiş beyaz elbisesini sıyrıldı omuzlarından, "İyi bak," dedi, "Senin silahın benim artık, güzel ateş et." Nutkum tutuldu. "Ofsayt ne demek bilir misin?" diye sordum. "Karşında bir adam kalmışsa ofsayttsın," dedi. Ofsaytta olduğunun farkında. Gözlüğünü çıkarmadan yattı yanıma, "Boyle güzel yalan görmedim," dedim içine girenken.

Adeti
gelmiş,
malum
yeri de
kirmızı.

Ölke olsam

bayrak yapardım.

"Adın ne sahidin?" diye sordu,

"thx1138" dedim. "Sen?", "Uzun beyaz bacak." Şaşırmadım, bacakları benim göbek deliğime kadar geliyorsa neredeyse. "Kolay isim bulmuşlar sana. Nerelisin?" diye sordum yalandan. "Sirivago kolonisi," dedi. Kızının iki yanağı arasında bir bıçak saklamıyorsa isimini unuturum. Unutmadım maalesef. Çekti bıçağı, dayadı boğazıma, "Su lazım bizim koloniye. Senin kuyunu sömüreceğim," dedi. Metaforu anladım. "Sömürgeciliğe hayır demiştin ataların. Aynı görüştüyem. Yol yakinken yola koyul," dedim. "Adının anlamını sormadın bile."

YIKIM GÜNLÜĞÜ-12

Yoruldum.

Çok direndi çünkü. Şıra içtim, biraz güç versin diye. Kanını asmaların dibine dökceğim, parçalarını da oralara gömeceğim. Ant olsun, aziz hatırasına, o bir sıra asmadan çıkan şaraba "uzun beyaz bacak" şarabı diyeceğim. Belki de sirke yaparım, çünkü çok kızgınım. Su isteseydi benden, verirdim ihtiyacının fazlasını. Böyle görmüştüm yıkımdan önce de. Böyle öğrenmişim. İnsanoğlu hiç değişmiyor. Müspet ya da menfi... İki koloniyi papazım artık. Çok geçmez, yakın bir zamanda indirirler beni. Yer değiştirmem lazım. Önce Milas'daki "Salamura" kolonisi geldi aklıma. Savaşçılar. Her türlü korurlar beni. "Şeker" dedikleri bir komutanları var. Absent yapıyor kendi başında. Kolonideki herkes zeytin takası yüzünden birbirine girdi, o sıyrıldı. Eski artist

YIKIM GÜNLÜĞÜ-11

Garip seslere yandım. Çadırabir şeyler oluyor. Bir yandan da şahane sesli birkadın şarkı söylüyor. Kalktım, çıktım dışarı. Kadın, çadırımı boyyuyor. Çivit bulmuş bir yerden. Akrepçivite gelmez, biliyor. Uyanık, "uyuyadışı kuş yapar" numarası çeyiyor bana. Beyaz elbisesi mavı olmuş.

aynı zamanda. Bir sürü filmde oynamış. Bana ziyaret geldiği zaman, acıyıp havam oluyor köyde. Şimdi köşme, yarın orada olurum. Leros'a da gidebilirim ama eski memleketi bırakmak istemiyorum. Sonuçta gurbet. Ne yaparsan yap yabancısın hep. Bana çok koymaz bu durum, ancak orada dostlarım var. Onları sıkıntıya sokmak istemem. Kalacağımı burada. Son kararım. Sadece beni avlamaya geldiklerinde kafam güzel olsun istiyorum. O yüzden hiç ayık kalmayacağım. Kuyuya sarkıttığım şaraplar bitene kadar, köyde yaptığım karşılıksız yardımlar unutulana kadar duracağım.

YIKIM GÜNLÜĞÜ- 13

"Kırmızı Pazartesi..."

Köyde hayalet gibi dolaşıyorum artık. Selam-sabah kesildi. Sadece Ali geliyor yanıma. Takas yapacak malım kalmadı, sıkıntı büyüdü. Ali, akşamları gizlice çadıra geliyor, sağdan soldan topladığı şeyleri bırakıyor. Onlarla küçük takaslar yapmaya çalışıyorum. Stoklarım eridi. Sınyalcılığa başladım. Ali'yle mıntıkaları paylaştık. Dereköy sapağından sonrası benim. Gitmesi güzel, dönmesi dert. Bitez'de kabadayı abiler var, ambartları dolu. Sağ olsunlar, ne zaman gitsem yanlarına ziyafet çekiyorlar bana. Heybem doldurup köye uğurladıklarında acıyıp sarhoş oluyorum. Arada, Yakaköy'de han işleten dostum Gürkan'da kalıyorum. Kafası çalışan bir sürü insan toplanyor orada. Enine boyunca tartışıyorlar geleceğimizi. Babil Kulesi'nin yıkılmasından sonra, yani binlerce yıl sonra, ortak dilde farklı milletlerden oluşan bir topluluk, kendikafasına göre dünyayı şekillendirmek istiyor. Gürkan'ın stoklarından çaldığım Avanos şarabını damarlarımda gezdirmeye başlayınca lafa giriyorum. Bir yandan müstehzi bir gülüşle dinliyorlar dediklerimi. Alıştılar artık. Sabaha köye döneceğimi, o uzun tartışma maratonuna kalmayacağımı, sadece kuyuya bir taş attığımı ve bunun çok fazla etkisi olmayacağını biliyorlar.

Yine Bitez dönüşü bir akşam, on yıllar önce dişlerimi yapan doktorla karşılaştım. "Senin şaraplar bayağı ünlü olmuş. Rodos'tan geldiler, Marmaris'in altını üstüne getirdiler. Teslim olmak istedik, Gümüşlük'tü şarapçının şaraplarından 200 şişe karşılığında kadınlara dokunmayız dediler." Elde avuçta ne varsa almış Rodos şövalyeleri. Şu şişe bak. Bütün hayatımı bir alçak olarak geçirdim, kıyamete yakın meşhur oldum ve insanların bana ihtiyacı var. Bağın durumunu, hiç şarabım kalmadığını anlattım doktora. Gerçek üzüntü görmemişim uzun zamandır. Adamın saçları bir dakika içinde bembeyaz oldu.

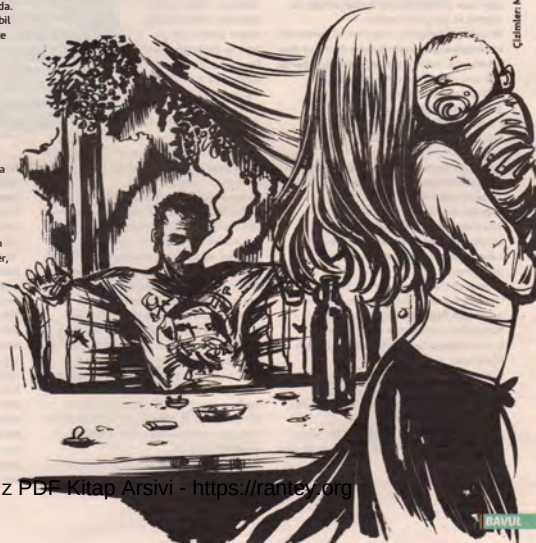
omurgası büküldü, yüzünde sıradağlar, vadiler, çöllər oluştu. Onunla gideceğim. Aklıma bir fikir geldi. Balık vermeyeceğim, balık tutmayı öğreteceğim. Yola koyulduk. İki gün sonra Marmaris'teydik. Şövalye dediğin adamların hepsi barbar aslında. Teklifimi anlattım. İyi pazarlık ettim. 16 yaş altı beğendikleri kızları yanlarında götürcekler. Benim yapacağım bağda çalısacak kızlar, ürün çıkıttıktan sonra bir şövalyenin haremine girecekler. Rodos'a yüzürken gizlice konuştuk kızların en akıllısıyla. "Armutalan" köyünden. Ailesi emlakçılık yapıyormuş yıkımdan önce. Emlakçılığın gerçek bir meslek olmadığını yıkımdan sonra anlamışlar. Çünkü ellerinde avuçlarında ne varsa yerin dibine girmiş. Bir anda her şeyini kaybeden ve bu yeni yaşamda bile kendine acıyan ailesinden uzak olacağı için mutlu.

Rodos'daki çadır-kent görüldüğü an, birkaç saat önce ona tecavüz eden şövalyeden arakladığı bıçağı fırlattı bana Armutalan azizesi. Havada kapıtm bıçağı ve bu lavakların liderinin yanına koşup, herkesin şaşkınlığı

arasında boğazını kestim. Tam bana ve kıza girişeceklerdi, her şeyi bilen adam edasıyla bağırıldı; "Durun, bu asıl kan benim asmalarının dibine dökülecek, o asmanın şarabını için asla te kavuşacak." Çok komik, durdular. "Bu kız benim kaderim artık. Usta başım. Benimle çalışacak, benden çocuklar yapacak, benimle nitelikli kan arayacak, size mükelmel şaraplar sunacağız beraber, yenilmez bir kırk yaratacağız," dedim. Öyle de oldu. Leros'taki dostum gibi, kadını hiç yargılamadım. İstedğini yaptı, istediğiyle yattı. Çocuklar oldu bana benzemeyen. Hepsi benim çocuğumdur. Rodos'a girenken bir anlaşma yapmıştık. "Ne yaparsan yap, sadece benim saygımı yitirme," demiştik. Anlaşmaya uydu. Yıllarca beraber yaşadık.

Ölmeye yakınım artık. Yıllar evvel beni yarım bırakan musibet, vücudumda ilerledi. Sana yararı olur belki anlattıklarımın. "Başka bir dünya mümkün..."

Son..

Niye ölüyorun sen?

Birinin muhtemelen göt cebindeki telefon çalıyor o sıra, tabut bir sallanıyor, dengesi bozuluyor, zar zor toparlılıyor, anlıyorum ki sevap olsun diye altına girenlerden birinin telefonu; oda telaşa omzunu düşürüp elini indirince... Tabii, ondan çıpaşladı saltanat kaygısı. Bülent Serttaş çığırıyor adamın götünden: Dura Dura Dura Duran Ağabey, Paraları Yidin Duran Ağabey, Hurlilere Galasın Duran Ağabey... Mecâlim olsa gülerim, kâhkaha bileatarım.

Hiyarto telefonun sesini kesmeyi başarıyor. Cık cık cık falan diyor etrafındakiler, aypyya filan. İnsanlık ölmüş falan. Bu bugün duyduğum ilk ölüm lâfı; doğrudan, yekten ölüm. Adam gibi, efendi gibi, tertemiz. Vefatettiğini biliyordum tabuttakinin. Emrihakkın vâki olduğunu, ecelinin çok erken geldiğini, maalesef irtihâl ettiğini, Allah'ın kendisine rahmet eylediğini biliyordum. Ahiret yolculuğunun başladığını, Hakk'a yürüdüğünü, aramızdan ayrıldığını, çok erken bir kayıp olduğunu, hayata gözlerini yumduğunu, gencecik göçüp giderek bizi bu dünyada yapayalnız bıraktığını, hepimizi acıya boğduğunu, ebediyete intikâl ettiğini, çok şükür acısını veren Allah'ın sabrını da verdiğini, zaten de dağın göre kar verdiğini, merhumun merhum olduğu kadar meğer rahmetli de olduğunu, aah ah, gidenin dönmediğini, hayat kadar memnatın da takdiri ilâhi olduğunu, hepsini biliyordum.

Cık bilmediğini, tabuttakinin ölü olduğunu.

Benim oğlum ölmüş, bir kişi gelip de "Onur ölmüş!" demedi.

Yok kuş gibi uçmuşmuş, yok ezeli ve ebedi mekâna nakl-i vücüt etmişmiş, yok

gözlerini kapatmışmış.

Sanki ölmemiş de Onur, bezmeye gitmiş ya da şurayauzanmış şekerleme yapıyor.

Git git bitecek gibi görünmüyor cadde, sola doğru yılanıkmı kıvrılıyor, rampaya vuruyor. Tabut benim haricimde herkesin sırtına değmiş, dokunmuş, asfalt yüzümüze hohluyor alevden nefesini, güneşin altında terleye terleye

tırmanıyoruz biz.

Postacı gibi adresanıyoruz: T-20Ada, 906 Parsel.

Nerdediyi nerdediyi?

Kortej yavaşlayıp solumuzda yamaç aşağı alınıp

benim gitmiş mezar taraclarına dalıyor.

Demek yaklaştık?

"Bak..." diyor ensemdeki vicdansız, "Geldik, kabrin başında da böyle yaparsan olmaz, salavat getirecek, tekbir getirecek, salımlayacak kendini, Fatihaokeycan, İhlâs okuyacan."

"İlk toprağın sen atacan" diye yetişiyor solumdaki dürtükçü. "Sevap."

Ense, rolünün çalınmasından rahatsız belli, sağ yanındaki itekleyip kendine yer açıyor, çekistire çekistire koluma giriyor. "Kabre de

senin indirmen lâzım mevtâyı..." diyor elimin sırtını okşayarak; hâlâ ölememiş bizim oğlan, hâlen daha mevtâ aşamasında, "Alacan

kucağın, yatacın kibleye doğru, bitti gitti."

Ben "Ananı!" demek için dönüyordum, o anlayışlı anlayışlı kafa sallıyor: "Ben yanında dururam

senin, eyleyene sen, sen rahat ol sen."

Sokaklar, caddeler falan var burda, bakıyorum, hayrat çeşmeleri var, ağaçlar, çimen çiçek, çalı çırpı, kükremiş toprak, çalpa geçmiş de doğuruyor, yere göğe hayat saçıyor dersin; o derece. Bir kirpi iliştiriyor gözümün kıyasına, dönüyorum, koca kıçını sallayarak hamarat hamarat uzaklaşıyor. Demin vardı, şimdi yok. Mezarlıktaız... tayım, öbürkülerden bana ne? Başım sağ olsun. Götürüp götürüp tabutun altına sürüyorlar ikide bir, omuz verecekmişim, sevapmış; bana sevap yazılındıyetabut sırtlayacakmışım ben, hem şimdi bunun altına giresem ben ölünce de benim altıma girerlermiş, men dakka dukaymış, yani ben, öldüğüm zaman benim tabutumun altında da böyle itişip kakışsınlar diye... Söveceksin, sövemiyorsun. "Kalsın" diyorum, "Çekiştirmeyin. Ne öyle sevap isterim, ne öyle yatırım."

Kınıyorlar, bana bir şey dedikleri yok, ama biliyorum, şunu bir gömelim, neler konuşacaklar arkamdan.

Konusunlar. Dertti.

Ne çok ölen var, şimdi fark ediyorum; mezar mezar mezar, dere tepe mezar, dağ bayır mezar, önüm arkam hep. Kütür kütür ölmüş millet, sapır sapır dökülmüş; çıkar bunları sokağa sal, sığmaz; iki Ankaradaha ister.

Bir caddede ilerliyoruz. Ana arter. İki yandaki öte caddelerden uzayıp gelmiş sağı solu mezar dolu sokaklar varbirbirine paralel, onlarkılcal damar, öbür ana arterleri getiriyor, bu bariyeriyor. Yüzü kibleye çevilecekmiş. Mıkır mıkır konuşuyorlarsaşımda solumda.

Yan yatırılacakmış, tepesindeki düğümle tabanındaki düğüm açılacakmış iskat örtülmeden evvel.

Hocayı gözü tutmamışmış birinin, bakarsın gusül abdesti bile aldırmaştırmış merhuma. Töbebe estafafulullaah'mış.

Toprağa verecekmişiz merhumu.

Topraktan gelmişmişiz, toprağa dönmüyormuşmuşuz, yaa işte böyleymişmişiz. Kabre indirecekmişiz. Defnedecekmişiz. Hep duyuyorum.

"Gömeceğiz lan!" diye bağırmağ istiyorum, "Ne diyon lan sen?" İçime ayrı, dışıma ayrı susmuşum; bağıracağım bağıracağım yok. Bana tabut omuzlatmayı vazife edinen çokbilmişlerden biri ensemde ensemde tembih tutkürüyor:

"Salavat getir bilader, salavat getir. Tabutun altına da girmiyon, bari salavat getirecek."

"Benim gibi..." diyerek dürtükçüyü solumdaki, "Bak şimdi... Allahu ekber..."

O salavat değil hayvan, tekbir o tekbir. Şeytan diyor kafağözgirişşuna, al sanasalatav, alsana tekbir.

Susmuşum bir kere.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranfey.org>

Bir sürü bir şey demek istiyorum. Söviüp dökmek, hadi olmadı, "Ne olursun sus!" diye yalvarmak, hadi o da olmadı, "Kesi!" diye bağırarak.

Sanki kendime sövmüş saymış, sanki kendime yalvarmış bağırışım, kendim susuyorum. Tabut dalgasına dalgasına kayboluyor gözden, anıyorum, geldik mezarın başına.

Herkes ne de hevesli, koşturuyorlar, seğirtiyorlar, kürek kapışıyorlar, tabutu kuşatıyorlar ki artık hiç göremem; en hevesizleri ben. Gerideyim. Çok. Bir tek kolumu zaptetmiş adam var yanımda, hâlâ celp derdinde. Azmetmiş, mevcutlugu törecek beni çıkurun başına.

"Gel sen, gel!" Düşüne gelmişim de ortaya çıkıp göbek atmaya utanıyormuşum gibi ısrar kıyamet. "Gel diyorun yaa, sen bana güven sen."

Sürüye sürüye sokuyor beni kalabalığın arasına, sanırım en az üzülen benim, bir ağlamayan ben olduğuma göre? Denedim, olmuyor.

Damarlarım demiryolu gibi sertleşmiş, içinde kanım taş, kaya, yerinden kımldamıyor, gözümün yaşı nerede, bilmiyorum.

İte kaka çıkarıyorlar beni dans pistine. Tabuta kayıyor bakışlarım, artık boş, kapağını açıp yanına dayamışlar, beyaz kefeninde kundakta bebek gibi sarılmış yatıyor oğlum yerde.

"Merhumu kim indirecek?" diye soruyor hoca. "Bubu." Koluma yapışmış bırakmıyor adam, çekiyor, itiyor, sürüklüyor.

Silkinmek, çırpınmak, kendimi yerden yere atmak istiyorum, takatim yok, şunların dediğini yapayım da yakamı bıraksınlar diyorum, dermânım yok, topuklarını yere çakıp geriye kaykılıyorrum ki kucacağma tutuşturamamışlar getirip. İtiyor herif, milim kımldatamıyor yerimden, çekiyor, bende tık yok.

"Neyse.." diyor bozuk bozuk, "Se'yapmayalım fazla, ben indiriverim sevabına." Atıyor boş mezaninçine, ellerini fırından kıymalı pidealır gibi uzatıyor, "Verin!" diyor.

Ben usul usul uzaklaşıyorum. T20 adanın yamacını çıkıyorum çaktırmadan, manzaraya yukarıdan bakıyorum. Bir telaş toprak

atıyorlarçukura, kimdahaçok atarsayılık sevap piyangosu onun, kürekler çekştiriliyor, kapışılıyor, kapan vermek bilmiyor, hızlı hızlı, hızlıhızlı,hızlı hızlı.

Toz duman ortalık. Saniyeler içinde göbek bıraktı mezar. Demin içine doğru şişmişti, şimdî dışına doğru şiş.

Çömeldiler çepeçevre, elleri göğe ağır, dua ediyorlar.

Oğlum ölmüş benim. Onlar sanıyor ki oradadır, o göbekli çıkurun içinde. Ama yok. Öldü o. Toprağa gömdükleri eski elbiseleridir, kendisi değil.

Bir kuytuya saklanıp bekliyorum, gitsinler, ki en az toprak attıkları kadar hızlı giderler, biliyorum, sonra meydan benim. İnerim başına, bir şeyler yapmam lazım ama ne yaparım bilmiyorum, öyle bakar mıym durup yoksa çöküp ellerimi toprağına mı koyarım, yanına mı uzanırım, ağlar mıym, azarlar mıym ne işin vardı o dağın başında diye, dikkat etsene oğlum, yavrum, niye ölüyorsun sen?

Niye ölüyorsun?

Bir çayın
doğal Heliyle
insanın
sevilebilmesi için
talları
falsıyla çalınır
olmaz, görkebilir.

İşini
yitirmiş
yumurt
sığın ol...
Sindir, gıc
ve
yazın belkisi
demektir.

Terk
gecik gibi
kelime.

uyuyan
kafana
inmesin.

HAYDAR ERGÜLEN

Tivitır tefrikası-3

(Geçenlerde gençten bir okurum sordu... Biliyorsunuz böyle girişler yapmak pek okuru olmayan ya da kimsenin ona bir şeyler sormadığı yazarlara mahsustur. Aslında kimsenin okuduğu da, sorduğu da yoktu! Yalnızlığın Allah'a mahsus olduğu gibi, yazınsal yalnızlık da böyle yazarlara mahsustur, ki onlar da karşılarında hep birileri varmış gibi anlatıkça anlatırlar, çok sorular soruluyormuş gibi uzun uzun yanıtlar verirler...Diyeceğim bir bakıma kendilerini eğlendirirler, eh o kadar da olsun, nihayetinde yazar da insan değil mi, etten, kemikten ve sinirden! Bana da kimse sormadı, fakat benim canım yanıt vermek istiyor: Efendim, tamam toparlanın, gitmiyoruz ama, hem size n'oluyor, oturun oturduğunuz yere, bir yere gitmiyorsanız, ben kendimden söz ediyorum, yavaş yavaş da toplanma zamanıdır diye düşünüyorum. Bu nedenle de tefrikaya sardım. Dergi tefrikası, jüri tefrikası, ödül tefrikası, tivitirtefrikası derken, belki yakında bir de sözlük tefrikası, hem eski defterleri kapatmak hem de eski hesapları ödemek niyetiyle yazıyorum, bir-iki, üç sayı daha sabredin, bitecek!)

...Sevdiğim bir sanatçı, Meltem Cumbul, yine sevdiğim bir yönetmen ve çok eski arkadaşım, Semih Kaplanoğlu'nun bir ödül töreninde sanırım, elini sıkımayınca bunu kinayan bir mail attım. Tahmin edeceğiniz gibi olumlu-olumsuz pek çok da tepki aldım. Dedğim Semih'in "Türk sinemasının yıldızlarındın" olduğudur. Mel tem de tabii el sıkıma tavrına dair bir açıklanmayapmış.

8 Şubat 2018. En sevdiğim insanlardan, gençliğim, Ankaram, canım kardeşim Ahmet Erhan'ın 60. Yaşı. Unutur muyum? Son yıllarımda hastalığı nedeniyle sesini de kullanamadığı için hep yazırdı. Yoksa telefon açıp uzun uzun konuşmayı çok severdi, tam kapatacağken, 'Haydar bah hele bah' der, yeniden bir şey anlatır, sorardı, sosyal medyayı sesi gibi kullanıyordu. Hatta bana niye kullanmadığımı sorardı. Sonunda az da olsa kullanmaya başladım, ama ne yazık ki giden yakınlarımı anmak için çoğu kez de! "Ahmet Erhan. Kara çocuk. Canım arkadaşım. Gençliğim, yoldaşım, şairim. Şiirle bin yaşal!"

1 ay sonra atmışım sonraki tivitimi. Yine yakınlarım, kardeşlerim, arkadaşlarım, eski zamanlar. Ünlü oyuncu ve seslendirme Nor Bey, Nur Subaşı ölmüş. Ben de 1980'lerdeki buluşmaları hatırlamışım: "Mustafa Irgat, Seyhan Erözçelik, Sarı Cem(Usal), sokak köpeği Bozo, Nur Subaşı az mı ölmüşlerdi."

Cihangir'in gece sokaklarında '80'lerde! Nur içinde yat." Bozo, Cem'in yolunu gözyelen köpeklerindendi Cihangir'in. Ne zaman gitsen sarmışdoğuş olurlardı Cem'le. Biz zaten nerdeyse tüm meyhaneleri kapatmış, tüm ışıkları söndürmüştük, adeta Umutsuzlar Parkı'nı arar gibi giderdik Cihangir'e. Sonra nerelerde serilirdik, bilmiyorum. Mustafa'da belki, Cem'de, belki yaz günüyse Sanatkarlar Parkı'nda. "Yıkılmadım ayaktaym" diyerek o kafayla işe gittiğim de çok olmuştur. Şimdi arasanız bulunmaz o günlerden, şairlerden, dostlardan sonra.

13 Mart 2018, iki gün sonra iki tivit birden! Bir yine Seyhan Erözçelik'le ilgili, bu kez onun doğum gününü kutlamışım: "Bugün Sansar'ın doğum günü. Sansar, hani onunla birlikte jestlerin de, şiiri, bizi, hepimizi terketmişti. Kardeşim." Sansar'dı Seyhan'ın yakın adı.

Ve Temmuz 2018'de küme düşmeyle sonuçlanan bir yürek ağzında hali için yazmışım o gün bir de. Eskişehirspor'un son yıllardafaşist taraftar gruplarıyla anılması yeni değil yani. Üzücü ama 5-10 yıldır var. Şimdi Es-Es 2. Kümedeydüşü, fakat bu ırkçı, faşist taraftarlar yüzündengözendende düştü: "Eskişehirspor'a aşığız. Yenilince karşı takıma saldıran taraftar Es-Es'li olamaz! Es-Es mahallî ligde bile oynasa yanındayız, hastasıyız, aşığız!" Keşke "ama faşizme de karşılık!" deseymişim, "ırkçı, faşist taraftara da", şimdî diyorum.

14 Martise en yakışıklı şairimiz Metin Altıok'un doğumgünü: "Ananın bıraktığı yerden sarıl bana" dizesiyle, ensevdiğim dizelerinden, saygıyla, hayranlıkla anmışım Metin ağabeyi.

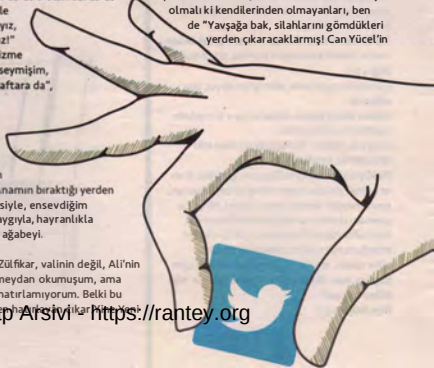
21 Mart 2018: "Zülfikar, valinin değil, Ali'nin kılıcıdır!" diye meydan okumuşum, ama niye yazdığımı hatırlamıyorum. Belki bu yazıyı yazarken hep aklımda Zülfikar'ın...

Türkiye'nin valilerinden biri bir Tandoğan'lık yapmıştır, "Ali'den deli olur, validen velli olmaz!" diye bir söz uyduralım anında öyleyse! Zülfikar'ı da kullanmış olmalı ki vali hazretleri, iyice kanımadokunmuş! Neyseey vali hatırlamaya bile değmezmişsin zaten!

Sonraki tivit için 15 ay geçmiş aradan. Bu benzeri tivitleri ilk kez atmadım tabii, son kez de olmadı, olacağı da benzemiyor ne yazık ki! "Ne zamandan beri bira, rakı, şarap içmek ahıslıksızlıklodu aşşagılık heriferi!" Kime mi demişim? Ne önemi var ki, böyle düşünen, böyle diyen ve böyle eyleyen tüm ahıslaksız ve aşşagılık yaratıkları gelsin bu tivitimiz de şimdi ve her zaman!

14 Mayıs 2018'de Filistin için yazmışım. Bizdeki İslamcılarla, Ortadoğudaki her biri İslamdevletiolan, şeriatla yönetilen ülkelerin, Filistinlileri yalnız bırakmaları, sahip çıkmamaları bir kez daha kim bilir hangi vesileyle canımı yaktı! Tabii benden önce ve asıl olarak yurtsuz, mazlum Filistin halkının canını yaktı! "Filistin' benim için ağlaşı" diyor, kimsesiz Filistin! Timsah gözyaşlarıyla bir kez daha ölüyor!"

24 Mayıs'ta açmışım ağzımı, ama gözümü yummamışım. Muhtemelen Yeni Türkiye'nin pisliklerindenberi, silahla filan tehditemiş olmalı ki kendilerinden olmayanları, ben de "Yavşaga bak, silahları'nı gömdükleri yerden çıkaracaklarımı! Can Yücel'in

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranteey.com>

Mehmet Ali & Akşamsefası

dediği gibi "Bizde göte göt denir!" demişim, az bile demişim. Ne silahlı külahlıymış bunlar kadını, erkeğiyle! Daha geçenlerde televizyonda katledeceği komşularının listesini tutmakla övünen insanlık düşmanı kadını gördük, daha da neler göreceğiz kim bilir, Allah beterinden saklasın ve hakkaten de sonumuzu hayretsin! Madem silaha, külahe o kadar meyyalsiniz, timsah gözyaşı döküp hamaset yapacağınıza Filistinlileri kurtarın, özgürleştirin, onları yurtlarına kavuşturun! 12 Mart'ta asılan, katledilen devrimci gençlerin çoğu Filistin için çarpışmaya gitmişlerdi, bazıları çatışmalarda bazıları işkence tezgahlarında can verdiler! Siz ancak desteklediğiniz, beslediğiniz İŞİD ve benzeri cihatçılarla birlikte, masumları katletmeyi bilirsiniz!

Sonra çoooko ilgi görentivitlerimden biri. Yalnızca tivit değil tabii, söyleşilerde dile getirdiğim ve yazdığım bir konu. Şunu düşündüm: "Gezi, şilrimizin Garip ve İkinci Yeni'den sonraki en büyük atağıdır" diyeyazdım, atak, kalkışma aynı şey. Ve Gezi benim için politik olduğu kadar, hatta daha çok da poetik bir şey. Neler de neler, en çok da Gezi Direnişine darbe girişimi diyenlerden gelen tepkiler. Biri de benden evvel şiire başlamış, şiirlerini hayret, sevinç ve şaşkınlıkla okuduğum/uz, sonra tanıştığım, arkadaş olduğum, Türk şiirinin aykırılarından, fakat son yıllarında İslamcı hükümetin büyük destekçilerinden, muhalif olan ne varsa ona muhalif olan şair arkadaşımın gelen tivit. Ne yazık ki bu tivitlen 2 ay sonra yaşama veda etti. Bugün fark ettim tivitini. Birgün Pazar'daki yazılarım için hayli serttivistler atıyordu, atıyormuş. Şair arkadaşım Akif Kurtuluş söylemişti, ben o zamanlar tivit filan bilmiyordum. Sonra gördüm, ne diyeyim, bir şey demedim. Ne de olsa eski yoldaşlık var, bu bizim yoldaşlığın da acı kahve gibi 40 yıl hatırı var! Tabii herkes için değil, örneğin İsmet Özel'in şu kadar hatırı yok gözümde, şiirlerinin de, 2 Temmuz 1993 Madımak katliamından beri elbette! Sonra Alevilerle ilgili söyledikleri de aynı bir kötülük! Sosyalist olmuş da sonra aynı gerekçelerle Müslüman

olmuş da,
sonra ne olduysa
olmuş, ee n'olmuş, ne işe
yaramış acaba bu 'olma'ları,
koskocaman bir hayal kırıklığı olmuş
ki tesellisi yoktelafası hiç yok!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

AYŞEN ŞAHİN

Varaksız mahallenin zenginliği

Ufak balkonumda kahve içiyorum. Fincanları teyzemverdi, çeyizinden kalmış, üzerinde dans eden bir çiftin resim var.

Takribi altmış yıllık.

Çok da güzel yapmışım kahveyi, ne telve doluyorsağımıza nede fazladır.

Bizim semtin bir sokak müziyen var, keman çalar.

Çokda ilginçgiyir, meselaturkuvaz-turuncu ekoseli bir takımı var, denizci kostümü gibi yeleği, balon kollu gömleği var, bir de yelekli dar kesim yeşil takımı. Hangisini giyerse giyisin başında illaki bandana üzerine takılmış bir korsan şapkası oluyor.

Kemanın sesi gelince içeriye koşuyorum. Ufak bir kasede ufak paralarım duruyor. Sepette bahşışsallıyormuşağışıya.

Ekmeğini sokaklardan kemanla kazanmaya devam etsin çok isterim. O olmasa rengi eksilir semtin.

Sokağı seyrediyorum. Az ötemde bir eski eşya dükkanı var, antıkacı değil, eski eşya.

Dükkanın önüne satılık kanepeyi koyarlar, önüne de sehpa, sandalyeler. Dükkan ufak, vitrine dizme şans yok. Öte yandan bildiğinizi gibi kaldrım lar medeniyetimizle doğru orantılı olduğundan vaziyet caddenin kenarına kurulmuş bir oturma odası gibi görünür. Orada esnaf oturur, bazar komşularla karşılaşıncı ben de otururum.

Arada bir resim ya da kitaplık düşer dükkâna, benim seveceğimi düşünüp seslenirler. Mahallede birilerinin resimlerden ve kitaplardan hoşlandığını tahmin etmesi beni gururlandırır.

İşyerinin arabası ben deyse, önden bakkalı ararım ya da berberi. Onlar ben gelmeden park yerini kollamaya başlarlar.

Sonra "Gel gel, sağlı gel, şimdi direksiyonu döndürmeden öylece gel. Hah tamam."

Yine de ne olur olmaz başka bir park yeri açılır, dükkanın önu müşterilerinin ihtiyacı olur diye anahtar onlarda durur. Dükkanı kapatırken zile basarlar. Yine sepet sallar, anahtarını alırım.

Markete, eczaneye çıkmışsam Esat Bey'e uğram. Bazen de o çağırır sohbet. İkiletmem koşarım.

Esat Bey'in içki mağazası var, içine girdiğim an yurtdışına çıkmış gibihissederim. Aşşap raf lar, sıcak ışıklar, içeride neşeli sohbetler.

Kimi gün İtalya gibidir kimi gün İskoçya bazen çok Fransa'da hissedirim bazen de Kuzey Avrupa'da bir mahalle bünbnda.

Orada kiminle tanışsam arkadaş olurum, kiminle tanıştırsa çok severim.

Cünkü onca sene insanlarla bire bir sohbetin

insanın. Kimin içi kimi alır iyi bilir, kimi kime iyi gelir hemen sezer.

İncelikler ondan sorulur. Bir kitap takılır aklına, bulur sahaf lar dan getirir, bir şarkı keşfeder, söyleyenin keşfedilmesini sağlayacak kadar benimser, küçük notlar ilüştürir bazen siparişlere, ona da küçük notlarla büyük teşekkürler iletilir çokça.

Çok bunaldığım, çok sıkıldığım, çok sıkıştığım ve evden çıkmadığım için kimselere çıkartmadığım sandığım bir anda, kapıma ev yapımı likör bıraktırmışlığı var, "komşu destek paketi" yazmıştı notunda. O yüzden bazen teşekkür için değil not, öyküsünü yazsan az gelir.

*İnsanlık tan
vazgeçerek para
kazanmayacaksın,
kazandığını insanca
harcayacaksın, sana
fazlaysa insanca
harcayacaksın, karnın
doynucu ruhunu aç
bırakmayacaksın.*

Az ileridekikafedeyazılarımı yazarım. İstersen bir damacana iç, suya para almazlar. Acil içim çkarsa bilgisayarı orada bırakırım kiboşa taşımayayım. Sorumluluk alamayız, demezler. Sağlambir yerde bekletir, uzun süre gelmezsem merak edip ararlar. Gel al diye değil, merak ettiklerinden ararlar.

Orada yazmadan da oturulur, birazdan selam vermeye gelip iki muhabbet edecek bir tanıdık illaki bulunur.

Geceleri uyku tutmaz bazen. Sebepsiz bir huzursuzluk basar. Bazı uzun gecelerin insanın içine yalnızlık, sessizlik batar.

Sokakta işiğyanane v kalmayan saatlerde cama çıkarım, karşıdaki bakkal sahabahakardır zelse kapının önündeki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranteey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

ŞÜKRÜ ERBAŞ

**Gidelim. Yaşamın
cevherine. İnsanın
olmadığı zamanlara.
Dünyanın ötesine.
Tanrının varoluşuna.
Sadece sese. Kokuya.
Renge. Dilin bizden
söz almadığı
yere.**

Sadece sese kokuya renge

sandalyede birileri oturmaktadır.

Bir laf atarım pencereden karşı kaldırım,
kimseyi de uyandırmamaya çalışarak ama
fısıltıyla bağırarak tabirince laflarız iki satır.

Tam camının önünde birilerinin nöbetine
olduğunu bilmek bana uykuyu getirir.

Evim ufaktır, iki cephelidir esmez, odam
küçüktür bir çalışma masası bile işsiz. Pek
yerim olmayınca gözüm de eşyada kalmaz.

Amma ben, mahalleme girince derin bir nefes alır,
iyi hissederim. Güvende, huzurlu ve mutlu.

Sonra balkonumda kahveni yudumlar kenarına
ve elimdeki teli fona bakarken, varaklı evlerde,
altın rengi soforalara onlarca tabak taşıyan,
kolları dizelecek kadar bileziklikadınların
videolarına rastlarım. Bazen de üzerinde
kocaman pembe fiyonklar olan kocaman
abalardan kapısını açarlardı videolarda ağır
çekim.

Üzerlerindeki taftalar, fır fırlar, danteller, şifonlar
katkat, şatafat bakarken bile terletir beni,
sofraya konanlarla bütün mahalle doyar diye
düşünürüm, hepsini yemişim gibi karnım ağır.

Altınlar gözlerimi yorar, bilmem kendi bilekleri,
boyunları taşımaya nasıl dayanır? Öyle
hesaplarını böyle hesaplarını, matematiğim
sırlarına yetmez. Paranın yokluğu yara ama
varlığı nereden sonra dert? Harcayacak düğün
bir yer bulamıyorsa değer mi parayı kazanmak
için gözden çıkardıklarına? Mesela tevazun,
inceliğin mesela nezaketin, ahlakın?

Eğitime ve sağlığa para gerekirse tecrübeye
harcanmadıkça ne katar insanlara?

Bir masaya en çok kaç tabak sığabilir, bir ev
kaç oda olabilir? Bir araba kaç gün mutlu
eder insanı, aşkların bile ömrünün olduğu bir
hayatta?

Yaldızla varlık olmuyor. İsrâ fla övünmesi
gücüne gidiyor. Açlıktan insanların kendini
yaktığı bir ülkede gösteriş, damarına basıyor.

Zenginlik, insandan yana olunca kıymetli.

İnsanlardan vazgeçerek para kazanmayacaksın,
kazandığını insanca harcayacaksın, sana
fazlaya insana harcayacaksın, karının doyuncu
ruhunu aç bırakmayacaksın.

Evler küçük, semt ufak ama hayat
mahallelerimizde çok zengin, keman sesine
verecek kadar paramız var.

Fazlasına ihtiyaç yok.
Komşularımız dost.
Vidamız rahat.
Ruhumuz doygun.

Gidelim, dedi. Evden bunalımdım. Sokakların
hatırasından. Eşiklerin kokusundan.
Susan kadınlardan. Erkeklerin
yüzlerindeki kuraklıktan. Çocukların yere
düşen gözlemlerinden bunalımdım. Pencerelemin
önündeki zamandan. Bir araba durdu.
İnen oldu ya da olmadı. Bilmiyorum. Bir
başkası hızla geçti. Evler öylece duruyor.
Neden bir ben duyuyorum bu yalnızlığı.
İçeriyle dışı arasında kırıbağı. Eşyalar
bir tek benim aklımda mı tozlanıyor. Mavi
bazencezdir deselerdi, yeşil bazenceza,
gökyüzünü indirirdim. İnsan yalan söyler
deselerdi, anlamazdım. İnsan ölümler deselerdi
anlamazdım. Bir çocuğa ölümü sordun mu
hiç? Bilmez. İyi ki. Büyüyemedi yoksa. Ben
ne zaman öğrendim bilmiyorum. Bunalımdım.
İnsanların yoksulluğu sevmesinden bunalımdım.
İnsanların kendi hayatlarını hapishaneye
çevirmesinden bunalımdım. Kedilerle serçeler
arasına bir sarkaç kurdum. Kapı koluyla pıhu
kuşları arasına. Ekmek leonur arasına. Uykuya
yıldızlar arasına. Kimse iyileşmedi. Ben
bunalımdım. Kötülük biraz daha girdi evime.
Güneşler gitti, tarlalar gitti, yosunlu taşlar
bile gitti. Kimse dönmedi. Ben bunalımdım.

Uzaklara bakmak çok acı.

Sen bunalmadın mı...

Gidelim. Karıncaların evi olur, çoban
püsküllerinin iğnesi, yılan otlarının gölgesi,
şimşir ağaçlarının uykusu, kozalakların
şarkısı, sedirlerin gökyüzü, yaprakların
gözyaşı, kehririnin masalı, sincapların
telaşı, çamların iç sesi, arıların gökkuşağı,
ağaç köklerinin sırrı... bir kertenkele, birkaç
yılan, cerenler, kartallar, kaplumbağalar...
cümle börtü böcek, cümle taşlar, cümle
rüzgâr, cümle yalnızlık, cümle sular,
cümle uzaklar, cümle kokular... Gidelim.
Yaşamın cevherine. İnsanın olmadığı
zamanlara. Dünyanın ötesine. Tanrının
varoluşuna. Sadece sese. Kokuya. Renge.
Dilin bizden söz almadığı yere. Anlamın
yıkıcı olmadığı. Anlamın olmadığı yere.
İyi yok. Kötü yok. Güzellik değil. Çirkinlik
değil. Bulut günah olur mu? Taş sevap
olur mu? Çiçek ayıp olur mu? Gidelim.
Sadece kendi olma hali. Öteki olma. Var
olma. Büyüdüğünü bilmeden büyüme. Acı
çekmeden. Acı vermeden. Sevinmeden.
Ağlamadan. Akşamın göklerle ağdığı,
sabahın yerlerden doğduğu yere. Ölümün
ölüm olmadığı yere. Zamanın beşiğine.
Suların büyük kalbine. Gidelim.

Durmadan içine bakmak çok acı.

Sen bunalmadın mı...

Sait Faik'in Paris'teki bilinmeyen beş günü

Yazar ve gazeteci Naim Tiralı'nın 1975 yılında Milliyet Sanat Dergisi'nde yayımlanan ve Sait Faik'in Paris'te geçirdiği beş günü anlatan yazısı..

1951 yılında "tedavi" amacıyla Paris'e giden Sait Faik burada ancak beş gün kalarak İstanbul'a dönmüştü ama, bu kısa yolculuğun bir "hikâye" olmadığına kimse inanmak istememişti. Sait Faik'in yakın arkadaşı Naim Tiralı, büyük hikâyecimizin 21. ölüm yıldönümünde bu olaya ilişkin anılarını anlatıyor.

Sait Faik "Hotel de l'Océan"ın döner kapısından içeri girdiği vakit, tesadüfen otelin holünde idim. Elinde küçük bir valiz, başında yana kaymış bir kasket vardı. Öyle bitkin bir haldeydi ki kendisini tanımak için kısa bir tereddüt anı geçirdiğini hatırlar gibiyim. Kucaklaştık. "Hayrola, nereden çıktın böyle?" diye, hayret ve şaşkınlık içinde sordum. O sabah İstanbul'dan uçağa bindiğini ve işte hava kararmışken Paris'e geldiğini kısaca anlatıverdi... Benim adresimi

almış, hareket etmeden. Otel kolaylıkla bulmuş.

Otel kâtiibesine pasaportunu verdim. Kâtiibe öndeki fişin ad ve soyadı kısmını doldururken: "Sait Faik Abasıyanık" dedim. Sait telaşlandı. "Dur yahu, ne yapıyorsun. Sen benim öbür adımlı bilmiyor musun?" Doğrusu bilmiyordum. Sait'in nüfus kütüğünde bir başka adı daha olduğunu o gün, orada öğrendim.

Sait'i odasına çıkardım. Bir doktor arkadaşının (galiba Fikret Ürgüp) tavsiyesi üzerine, uçağa binmeden birkaç tane aktedron yutmuş. Yolculuğu boyunca gözünü yummamış tabii. Asabı müthiş bozuk. "Ben bir banyo yapayım. Sinirlerim yatışır biraz. Uyumam lâzım." diye söylendi. Sonra birden, sağ salım geldiğine dair annesine telgraf çekmek lüzumunu hatırladı. Telgraf için nöbetçi telgrafhaneye gitmek gerekiyordu. Nöbetçi telgrafhane de hayli uzaktaydı. Nasıl olsa yarına kalacak filan dediysem de Sait'i inandıramadım. Annesine

çekilecek telgrafın ne suretle olursa olsun gecikmesine tahammül edemiyordu. "Sen merak etme, dinlenmene bak, ben telgrafi şimdi gider çekirim" diyerek yanından ayrıldım. Pardesümü giyip, aşağı indim. O günlerde parasızlıktan gecelerini otelin küçük salonunda oturmakla geçiren talebe arkadaşlar etrafını sararak: "Kim o garip adam yahu?" diye sordular, "Tanımadınız mı?" dedim. "Sait Faik". Yalnız kitap meraklısı biri: "Hikâyecisi değil mi?" diye sordu. "Hikâyecisi ya" dedim "Hiç okumadınız mı hikâyelerini... En büyük hikâyecimiz işte." Birkaçı beni biraz iddialı bulmuş olacaktı ki, haydi canım der gibi gülmüşler... Ama benim de hikâyeler yazdığımı aylardır devam eden arkadaşılığımızdan ötürü bildikleri için sözüme güvenir görünek seslerini çıkarmadılar. Ancak şöyle konuşmalar oldu, "Ben hep Beyoğlu'nda rastlardım o adama" "Çok kalderce

giyinmiş, existantialiste mi o da yoksa?", "Amma tip adam bel" Ben otelden çıkarken hepsi de Sait Faik adlı ünlü yazarımızı "Hotel de l'Océan"ın müşterileri arasında katıldığını minnâşasız kabul ettiler.

Ertesi gün, Sait erkenden uyanmıştı. Otelde beklemekten sıkıldı. Ona dışarıda metro çıkışındaki kahvede beklemesini, kalvaltı etmesini söyledim. Yarım saat sonra Sait'i kahvenin önünde buldum. "Nerde kaldın birader" diye kıçtı. "Neye sinirlendin" demeye kalmadan kahveyle çığırının kendisini alaya aldıklarını anlattı. Amerikan barda ayaküstü kahvesini içerken kahveciyle sohbet etmek için: "İstanbul'dan dün geldim." demiş "Uçakla." Tam o sırada kahvecinin çırağı yukarı kata çıkmak için asansöre biniyormuş. Kahveci mütebessim bir eda ile önce Sait'e bir baksın, sonra çırağına dönerek: "Galiba sen de mösyö gibi uçak yolculuğuna merak sarдын İstanbul'a mı gidiyorsun yoksa?" diye sölmenmiş. "Ulan herif benimle düpedüz alay etti." diyordu Sait. "Kılıgını kıyafetimi mi beğenmedi. Kasketim mi tuhafına gitti yoksa."

Herhalde kahvecinin sözleri etkilemişti. Doğruca Galéri la Fayette'e gittik. Oradan Sait bir palto, bir kadife pantolon, bir siyah kazak ve bir de fôtr şapka aldı.

Daha sonra bir gece Sait'le dört beş kişilik bir grup halinde çıktık. Paris'in görülecek birkaç semtini dolaştık. Montparnasse'ta bir kabarede oturacaktık güya. Saat gece yarısını geçmişti. Sait: "Ben otele dönüp yatacağım" diye tutturdu. Biz, onu gezdirmek için çıkmıştık. "Siz dönmeyin" diye ısrar etti. "Ben içemiyorum biliyorsunuz, canım sıkılıyor." dedi ve bizden ayrıldı.

Birkaç kere de Sait'in yalnız başına çıkıp gittiği oldu. Böyle yalnız dolaştığı günlerin birinde nereye gittiğini sordum. "Sinemaya gittim" diye cevap verdi. "Güzel bir film miydi bari?", "Yok canım. Zaten ne filmi oynadığına bile bakmadan girdim sinemaya. Sokaklarda sürtüyordum. Kalabalık, hareket canımı sıkı. Sakin bir yer, yadrgamayacağım rahat bir köşe arıyordum. Önüme ilk çıkan sinemanın karanlığına sığındım." Sait o kalabalık korkusunu anlatırken, kendisini bir Beyoğlu akşamında görür gibi oluyordum. Yakaları kalkık, boynunu omuzları arasına çekmeye çalışıyor, kaçamakvekisik bakışlarla etrafını süzüyordu sanki.

Sait Faik'in Paris'teki beş günü, kalabalık

ve gürültülü bir büyük şehre uyamayışın sıkıntısı içinde geçti. Uçağa binerken aldığı ilaç asabını hep bozmuş, Paris'te bir gece bile rahat bir uyku uyuyamamıştı. Niyetibirkaç ay kalarak karaciğerini tedavi ettirmekti. Hattâ bu konuda o kadar azimliydî ki Prof. Kazım İsmail'den, ünlü Doktor Besançon'a bir mektup bile getirmişti. Talebeler arasında "Avanta" adıyla mârûf, Doktor Zeki'yle birlikte hastaneye gittiler. Sait, hastaneden hoşlanmadı. Hele karaciğerinden parça alınarak tahlil edilmesi için ortaya çıkınca korkmaya başladı. Bir de baktık, daha geldiğinin üçüncü günü İstanbul'a dönmekten bahsediyor. Oteldeki bütün arkadaşlar onu oyalamağa gelmişken bir müddet kalmaya iknaa çalıştık. Biz üzerine düştükçe bazan kabul edip peki diyor, bazan da daha fazla sıkılıyordu. Cumartesi gününe kadar kesin kararını vermemişti. Öğle yemeğinde otelin lokantasında buluştuğumuz zaman uçak bileti göstererek: "Bu gece gidiyorum" dedi. Aman Sait dedik, anan yahşî, baban yahşî. Paris'e gelirin de beş günde kaçılır mı? Daha tek bir müzeye bile gitmedin. Hiçbir gezilecek yerinigezmedin Paris'in. Eyfel Kulesi'ni bile öyle uzaktan olsun görmedin. "Sahi," dedi "Amma da çocukluk ettim. Hem Paris'te kalmam şart değil ya. Giderim şöyle Grenoble'e. Orada yirmi yıl önceki ahbabları ararım. Açılırım biraz. Sonrayine döner gelirim canım isterse," "Tabii değil mi?" diye tasdik ettik. Hem memnunduk. Fakat bu defa yine Sait atıldı: "Peki ama bileti aldım bir kere. Nasıl yaparım?" Güya bir imkansızlıkla bize cevap veriyordu. "Sen bırak bize. Biz biletişinî hallederiz" dedik ve hallettik de. Air France acentasına gidip söyledik. Pekâlâ dediler. Elinde biletle, daha önceden haber vermek suretiyle, birkaç ay içinde istediği Air France uçağına binebileceğini öğrenince, Sait çocuklar gibi sevindi. Gözlerinin içi güldüyse. Hepimiz memnunduk. Birlikte otobüse binerek Quartier Latin'e gittik. Nihayet el birliğiyle Sait'ı bir çalgılık yapmaktan alıkoymuştuk ya... Keyifle birerkahve içebildik. Daha ziyade kaçak lise öğrencilerinin uğrağı olan "Cadé Dupont" a oturduk. Kahvelerimizi içtik. Sait'i neşeli görmek herkesin hoşuna gittiği. Onun manalandıramadıkları hareketlerini bir sanatkar kâprisi olarak kabul ediyorlardı. Büyük bir yazar olduğunu duydukları bir insanla -meşhur bir sporcu veya sinema yıldızıyla olduğu gibi- beraber bulunmaktan zevkaldıklarını her hallerinden anlamak mümkündü. -Tabii bunun Sait Faik'i sıkacağına da zaman zaman hissetmiyor değildim.-

Sait, bir ara, evi otelimiz civarında olan bir yahudi doktora telefon etti. Vebize: "Çocuklar gittikten vazgeçtiğimi söyledim doktora," dedi. "Muayenehanesine çağırır beni. Akşam otel buluruz." Önceden konuşulmuş, karar verilmişti. Sait dansinglerden, kabare ve müzikhollerden hoşlanmadığı için, gece

sirke gidilecekti.

Sait: "Eyvallah!" dedi ve gitti. Gidiş o gidiş.

Ben gece başka bir yerdeydim. Gece yarısı otele döndüğümde henüz yatmamış olan çocuklara: "Nasıl bakalım, Sait sirtken memnun kaldı mı?" diye sordum. "Sait'in selami var," dediler. "Bizimle gelmedi ki. Gittişyeniden kendine uçak tayer ayırtmış. Aldı çantasını gitti. Yarın sabah İstanbul'da olacak. Bu iki kitabı da senin için kâtibe kıza bırakmış."

Kitapları aldım. Zaten ikisi de vardı bende. Açtım baktım. Havada Bulut'un ilk sayfasında:

Yaptığım deliliğe ne zaman ah vah diyeceğimi bir kestirebilsem, o zaman

Paris'te beş günün romanına başladım. 4-2-951. İmza.

Lüzumsuz Adam'ın ilk sayfasında ise:

Paris'teki anlaşılmaz günlerin tahlilini sana bırakıyorum Naim. Anlayabilirsen anla. 4-2-951. İmza.

Satırları, Sait Faik'in o tipik kaligrafisiyle yer almıştı.

Bir pazartesi gecesi geldiği Paris'ten haftasonunda kaçıp gitmesi elbet bir gün bir hikâyesine konu olur. Edebiyatımız güzel bir hikâye daha kazanı, diyordüğünnekte başka

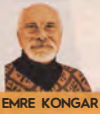
yapacak iş kalmamıştı.

Aradan bir hafta geçmeden Sait'ten bir kart aldım: "Ne halt ettim de hemen döndüm. Annem kızdı. Siz orada yaşıyorsunuz. Ama yaşadığınızın farkında değilsiniz. Boşverin, eğlenmize bakın, gözlerinizden öperim." diyordu.

Dokuz ay sonra Türkiye'ye dönmüştüm. Sait Faik 1951'in kasım ayında Varlık Yayınları arasında çıkan yeni kitabı "Kumpanya"yı bana armağan ederken, yine Paris'ten söz açmadan edememişti:

"Naim oğlum, artık bir daha göklerden Cadet'deki otele düşmeyeceğim (Dönemeyeceğim de olabilir) sanma. Ölmezsem, sen nasil olsa oraya gidersin. Ben de seni bulurum."

Söylediği gibi oldu. Ben birkaç aylığına yeniden Paris'e gittim. Ölmezsem ben de gelirim demişti. Gelemedi. Raslantıya bakın ki Altan Erbulak'la birlikte Paris'e hareketettiğimiz gün, Sait Faik'in cenazesi kaldırıldı. 11 mayıs 1954 salı günü Sait'in cenaze töreninde bulunduktan sonra Altan'la Samsun vapuruna zor yetiştik. Marsilya'ya kadar yol boyunca hep ondan, "Koca Dülger Balığı'nın çocuğu, huysuz, algarın tabiatından, büyük sanatçılara has garpliklerinden söz etmişik.

EMRE KONGAR

30 Ağustos'u, toplumbilim açısından, Nâzım'dan dizelerle anmak!

Mustafa Kemal Atatürk'ün kurduğu Türkiye Cumhuriyeti, iki mucizevi olaya dayanır:

1) Bütün siyasal ve askeritarihi tersine çeviren, Kurtuluş Savaşı'nın kazanılması.

2) Bütün siyasal, sosyolojik ve kültürel tarihi alt üst eden Atatürk Devrimleri ile, bir Din/ Tanım İmparatorluğunun kalıntılarını, 15 yıl gibi kısa bir sürede, Çağdaş Endüstriyel/Kentsel bir topluma dönüştürecek temellerin atılması.

İşte 30 Ağustos Zaferi, hem Kurtuluş Savaşı'nın hem de Atatürk Devrimlerinin arkasındaki bu "Ulusal Şahlanış" sürecinin simgesidir!

Endüstri Devrimi'ni ıskılayan Osmanlı İmparatorluğu, zaman içinde zayıflamış, 1881'de Dünyu Umumiye'nin ilanı ile çökmüş, Birinci Dünya Savaşı'nda yenilmiş ve bu savaşta galip gelen üç büyük devletin orduları tarafından işgal edilmiştir.

İngiliz, Fransız ve İtalyan askerleri, İstanbul'da ve

Anadolu'nun çeşitli kentlerinde öster kurmuşlar, yönetime el koymuşlardır.

Galip devletler, kendi işgalleri ile yetinmezler:

Kendilerini Doğu Roma (Bizans) İmparatorluğu'nun mirasçıları sayan Yunanları, taze kuvvetler olarak, Batı'dan Ege'yesaldırtırlar.

Galip devletler bununla da yetinmezler:

Doğu ve Güneydoğu Anadolu'yu kendi toprakları sayan Ermenileri de Doğu'dan saldırtırlar.

Sanmayın ki, emperyalizmin gücü sadece İngilizler, Fransızlar, İtalyanlar, Yunanlar ve Ermenilerle sınırlıdır:

Ülkeyi bu saldırılara karşı korumak için Kurtuluş Savaşı'nı başlatan Mustafa Kemal'in Kuvayı Milliye güçlerine karşı, kendi iktidarını ancak

emperyalistlerin merhameti ile sürdürebileceğine inanan Halife Sultan'ın yani Padişah'ın emrindeki dinci kuvvetler de, hem düzenli ordu hem de isyan eden çeteler halinde, yukarıda saydığım bu işgalcilerle dayanışma içinde savaşa girişirler.

İnanması zor ama, bütün bu güçler de yeterli değilmiş gibi, Kurtuluş Savaşı başladıktan sonra, düzenli Kuvayı Milliye disiplinine girmek istemeyen Çerkez Ethem ve arkadaşları da Yunanlara katılırlar.

Yıllardır girdiği savaşlarda yenilmiş ve yıpranmış Osmanlı ordularının kalıntıları ile yapılan Kurtuluş Savaşı'nı kazanan Mustafa Kemal Paşa'nın emrindeki Kuvayı Milliye'nin yendiği düşmanları şöyle sıralamak olanaklıdır:

İngilizlerin işgalci askerleri.
Fransızların işgalci askerleri.
İtalyanların işgalci askerleri.
Batı'dan çıkartmayan Yunanlar.
Doğudan saldıran Ermeniler.
İçerden saldıran Padişah ordusu.
İçerdensaldıran isyancı çeteler.
Yunanlara sığınan Çerkez Ethem ve

arkadaşları.

Atatürk'ün kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'ne düşman olanların, "Keşke Yunan kazansaydı, Hilafet devam ederdi!" diye hayıflanana Orta Çağ kalıntılarının, "İstiklâl Savaşı emperyalistlere karşı değil; basit bir Türk-Yunan Savaşıydı!" diye küçümsemeye çalıştıkları Kurtuluş Savaşı:

Bir Doğu Uygarlığının, emperyalist bir Batı Uygarlığına karşı kazandığı savaşı.

Bu savaşı basit bir Türk-Yunan Savaşı olarak önemsizleştirmeye çalışanlara, Lozan Barış Antlaşması'nda yeni Türkiye'nin karşısında Antlaşmayı imzalayan düşman devletlerin Büyük Britanya (İngiltere), Fransa, İtalya, Japonya, Yunanistan, Romanya olduğunu ve daha sonra başka ülkelerin de bunlara katıldığını anımsatmak isterim.

30 Ağustos Zaferi, 19. Yüzyılın en önemli dünya sorunlarından bir olan ve "Osmanlı İmparatorluğu'nun hangi ülkeler arasında nasıl paylaşılacağı" anlamına gelen "Doğu Sorununa" son noktayı da koyan bir zaferdir:

Osmanlı zayıflamaya başlar başlamaz, önce Rusya, sonra İngiltere, ülke içindeki Hristiyan, özellikle de Rum ve Ermeni nüfusu bahane ederek, İmparatorluk üzerinde nüfuz kurma girişimlerine başlarlar.

1771 Küçük Kaynarca Antlaşması ile Rusya'nın kazanmış görüldüğü bu üstünlük 1856 Kırım Savaşı ve borçlanma süreci ile İngiltere'nin lehine dönmüştü.

Elbette Fransa, Almanya ve 1900'lerin başında ABD de bu nüfuz kavgasından geri kalmayacaklardı.

Nitekim İmparatorluk, yıkılarken, artık tümüyle Alman nüfuzu altına girmiş görünüyordu.

İşte 30 Ağustos zaferi, paylaşımak istenen toprakların Misak-ı Milli sınırları ile belirlenen bölümü üzerinde yeni bir Cumhuriyet kurarak, bu soruna da (en azından Türkiye için) kalıcı bir çözüm getirmiştir.

Bugünlerde Ortadoğu'da ve Kuzey Afrika'da yaşanan kaos, Türkiye Cumhuriyeti'nin zaferi

kuruluşu sırasında bölgeye, İngiltere ve Fransa tarafından getirilen sınırların ABD tarafından, yeniden tartışmaya açılması sonunda ortaya çıkmıştır.

Kariyerine İngiliz istihbaratında başlayan, yalanlarla dolu Mavi Kitabın yazarları arasında katilip Ermeni Soykırımı iddialarına destek veren, sonradan Kurtuluş Savaşı sırasında Anadolu'da gazetecilik yaparak Yunan zulmünü Batı kaynaklarına aktaran, ama yaptığı geniş kapsamlı tarih incelemesinde, Türkleri olumsuz olarak etiketleyen Arnold J. Toynbee'nin, bir "Uygurlik Kuramı" vardır.

Bu kuram, daha sonra öğrencisi Samuel P. Huntington'ın tarafından, İslam Uygurluğu'nun Batı düşmanı olarak ilan ettiği ve Atatürk Cumhuriyeti'nin de yıkılmasını önderdiği "Uygurliklar Çatışması" adlı kitapta da kullanılmıştır.

Toynbee, bir uygarlığın yaşaması ve gelişebilmesi için mutlaka bir meydan okuma, bir sorun ile karşılaşması ve bunu yenmesi gerektiğini belirtir.

Bu sorun, bu meydan okuma, bir sel felaketi, bir zelzele veya bir düşman saldırısı, bir savaş olabilir. Toynbee'ye göre, bir toplum, bir uygarlık ancak böylesaldırıya karşı direnebilir ve ona rağmen yaşayabilirse gelişir ve devam eder.

Nitekim Batı Uygurluğu'nun üstünlüğünü savunan Faşist Huntington, bu teoriye dayanarak, Sovyetler köktükten sonra, Batı Uygurlığının düşmanını kaybettiği için laçkalaşmasını önlemek için, yeni düşmanın İslam Uygurlığı olduğunu öne sürdüğü ünlü "Uygurliklar Çatışması" kitabını yazmıştır.

İşte 30 Ağustos Zaferi:

Hristiyan inancına sarılarak Türkleri köktüleyen Toynbee'nin oluşturduğu ve Atatürk Türkiye'si'ni parçalamak isteyen faşist öğrencisi Huntington'ın da kullandığı ünlü "Meydan Okuma ve Karşı Koyma" kuramına göre de "Uygurlik kuran" bir zaferdir...

Türkiye, Batı'nın saldırısına, "Meydan Okuması"na karşı koyarak "Ulusal Uygurlığının Gücünü" ispat etmiştir

Bu anlamda 30 Ağustos Zaferi, Türkiye ve Atatürk düşmanlarının kendi kuramlarına göre bile, "Türkiye Cumhuriyeti'nin Zaferi"

Atatürk Cumhuriyeti'ni, içerden de dışardan da yıkıma, kimsenin gücü yetmeyecektir!

Şimdi bu zaferi Nâzım'dan dizelerle, nerede ne zaman yazıldığına dikkat ederek, anımsayalım:

Birinci Bap, "Başlangıç"tan:

Onlar ki toprakta karınca,
suda balık,
havada kuş kadar
çokturlar;

korkak,
cesur,
câhil,
hakim
ve çokturlar
ve kahreden
yaratan ki onlardır,
destânımızda yalnız onların mâceraları
vardır.

Sekizinci Bap, "26 Ağustos gecesinde Saatlar İki Otuzdan Beş Otuz Kadar ve İzmir Rıhtımından Akdeniz'e Bakan Nefer"den:

Düşündü birdenbire kayalaradaki adam
kaynakları veyolları düşman elinde kalan
bütün nehirleri.
Kim bilir onlar ne kadar büyük,
ne kadar uzundular?
Birçoğunun adını bilmiyordu,
yalnız, Yunan'dan önce ve Seferberlik'ten
evvel
Selimşahlar Çiftliği'nde ırgattık ederken
Manisa'da

geçerdi Gediz'in sularını başı
dönerek.
Dağlarda tek
tek
ateşler yanıyordu.
Veyıldızlar öyle ısıltı, öyleferahıtlar ki
şayak kalıpkalı adam
nasıl ve ne zaman geleceğini bilmeden
güzel, rahat günlere inaniyordu
ve gülen bıyıklarıyla duruyordu ki mavzerinin
yanında,
birdenbire beş adım sağında onu gördü.
Paşalar onun arkasındaydılar.
O, saati sordu.
Paşalar: "Üç," dediler.
Sarışın bir kurda benziyordu.
Ve mavi gözleri çakmak çakmaktı.
Yürüdü uçurumun başına kadar,
eğildi, durdu.
Bıraksalar
ince, uzun bacakları üstünde yaylanarak
ve karanlıkta akan bir yıldız gibi kayarak
Kocatepe'den Afyon Ovası'na atlıyacaktı.

939 İstanbul Tevhanesi,
940 Çankırı Hapishanesi,
941 Bursa Hapishanesi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

EVRİM KURAN

**Benimle yorulmanızı istiyorum
İyi yapılıp yapılmamış her şeyden
Pablo Neruda / Kuruntular Kitabı**

Yıllardır söylerim. Memlekette bir konu popüler olmaya görsün, bir kitap okuyan uzman, iki kitap okuyan guru olur. Yalnız bu sefer öyle olmadı. Söz konusu Z Kuşağı olduğunda bu ayar hepten kaçtı. Değil bir kitap okumak, hayatında on tane gençle aynı havayı solumamış şahıslar bile kendini uzman ilan etti. Televizyon ekranlarında, YouTube kanallarında, gazete köşelerinde, her yerde bir uzman yazıyor, konuşuyor. Kuşak diye bir şey yoktur diyenler bile. Sayelerinde herkesin kafasında bir Z kuşağı var. Ömrünün yarıya yakını kuşak araştırmalarına vermiş, özellikle Türkiye'nin genç kuşakları üzerine epey direk çürütmüş bir araştırmacı olarak bir süre uzaktan süku netle izlemeye çalıştım ve duyduklarım, gördüklerim karşısında yoruludum. Dislike atan dislike'ları'nı diyen muhafazakarlar mı istersiniz; bu kuşağın matem kültüri yok diye eleştiren solcular mı, yoksa mal ergen diyen yandaşlar mı ya da bunları onay nasıl alınır diye yazılar yazan neoliberal popülistler mi... Ne ararsanız var. Ve hepisi kendi mahallesinden bakmaya devam ediyor. 4 yıldır Bavul'da yazıyorum. Bu sayıda, ilk kez uzmanlık alanımda, kuşaklar hakkında yazmak istedim. Sebebi budur. İyi yapılmamış her şeyden yorulmamdır. Buyurun benimle yorulun.

83 milyonluk Türkiye nüfusunun yüzde 30'u Z kuşağı. Bir başka deyişle ülkemizde 25 milyondan fazla 20 yaş ve altında birey var. Tek bir kimlikle tanımlanmayı reddeden, diyaloga açık ve gerçekçi bir kuşak. Aynıştırma, dahil et diyen; çatışma yanlısı olmayan bir jenerasyon. Ancak ben yine de "Kimdir Bu Z Kuşağı?" şeklinde bir soru aldığımı Hangi Z kuşağı? diye karşı soru sormak isterim. Zira tek tip bir Z Kuşağı yok. Claude-Levi Strauss, bütün toplumları tek bir cetvel üzerinde sıralamaya imkân tanıyacak ölçütler bulmanın mümkün olmadığını söyler. Yıllardır benim de dahil olduğum pek çok küresel araştırma, kuşakları değerlendiren bilinçsiz önyargı tuzağına düşmenin ne kadar olası olduğunu gösteriyor. Yani, bütün Z kuşakları aynı özelliklere sahiptir düşüncesi yanıltıcıdır. Dünyanın 61 ülkesinde genç kuşak araştırmaları yapan bir grubun parçası olarak her sene 1,5 milyondan fazla gencin katıldığı çalışmaların sonuçları elimize ulaştığında benzerliklerin yanı sıra, ülkeden ülkeye ne denli önemli farklılıklar olduğunu da gözlemliyoruz. Kuşakları değerlendiren bulundukları coğrafyanın sosyoekonomik yapısını, kültürünü, değerlerini de önemli

Bir kuşağı anlamak

de dertlerini göz ardı edemeyiz. Hatta, bırakın ülkeden ülkeye farklılıklar, aynı kentten farklı semtlerinde bile birbirine taban tabana zıt Z kuşakları ile karşılaşmak mümkün. Kısaca, tek tip bir Z kuşağı yok. Önceki yıl Türkiye'nin üç büyük kentinde, Ankara, İzmir ve İstanbul'da, değişik gelir grubu ve yüksek gelir grubu Z Kuşakları ile yaptığımız araştırmalarda benzerlikler kadar farklılıklarda da karşılaştık. Ancak şunun altını çizmiyorum: Birbirinehiç benzemeyen Z kuşaklarının en temel ortak noktaları Türkiye'de yaşamayı zor olarak tanımlamaları ve en çok istedikleri şeyin adalet ve eşitliktir. Böyle bir kuşağa apolitik diyenler var. Bence değil. Sadece partizan ve tek adamcı değil.

Farklı coğrafyalarda yaşayan Z kuşaklarının elbette ciddi farklılıkları var. Ama küresel kaygıları ortak. Zira onlara perişan olmuş bir ekosistem ve finansal, siyasal ve duygusal olarak çok yıpranmış bir dünya bırakıyoruz. Bu sebeple onlara küresel köyün kaygılı çocukları diyorum. Yine de, Türkiye'nin gençleri Kuzey Amerika'da, Avrupa'da, Asya'da dünyanın dört bir yanındaki pek çok gençten belli konularda ciddi biçimde ayrışıyor; çünkü dertleri farklı. Covid-19 örneğinde baktığımızda, bu virüsün de herkesi, tüm insanlığı, eşit ve adil biçimde sarstığını inanmıyorum. Gelişmiş ekonomilerde yaşayan gençler pandemi süreci boyunca ek işlerde çalışamayacakları varsayılarak finansal destek alınırken, bizim gençlerimiz pandemi etkisi çok kuvvetli olan bir ülkede LGS, YKS sınavlarında gelecekle ilgili anıyorlar. Ezcümle, daha karamsarlar. Çünkü geleceksizler.

Bunca Z Kuşağı gündemin ortasında kuşaklar sınıfsatır diyenler de var. İtiraz ediyorum. Kuşaklar vardır. Kuşakları tanımlayan 15-20 yıllık dönemler, zaman içinde bireyin ve toplumun geçirdiği dönüşümleri analiz edilebilir için bir araçtır. Her yeni kuşakla beraber teknolojik, ekonomik veya sosyal değişimler bağlamında yaşamda nelerin değiştiğine ve dönüşümlere dair farklı deneyimleri anlamlandırmayı kolaylaştırır. Aynı deneyime ne kadar farklı pencerelerden baktığımızı anlamak ve bize benzemeyenleri yargılamamak için kuşak perspektifi güçlü bir araçtır. Elbette, kuşakların başlangıç ve bitiş tarihleri pozitif bilimlerin konusu değil. Bu yüzden tüm toplumlarca üzerinde uzlaşmış kesin tarihlerden bahsetmek de mümkün değil. Benim Türkiye için belirlediğim kuşaklar, kültürel

zaman aralıkları Türkiye'nin hem sosyokültürel hem de politik geçişlerine en uygun aralıklardır. Bu aralıklardan baktığımızda belirli dönemlerde doğmuş ve yaşamış insan topluluklarının oluştuğu kültürel ve davranış kalıplarında rahat analiz edilebilir. Toplumlarak kuşaklar üzerinden bakmak bir araçtır. Araçla amacı karıştırmamak gerekir. Yoksa yankı odalarında kilitli kalırsınız. Nedir yankı odası? İnsanların kendileri ile aynı yaşam tarzlarındaki kişilerle görüşme küçük bir odada hapsolması. Böyle oluncasızın mahallenizdeki Z kuşağının davranışlarına bakıp genelkeni oluşturmanız, tek tip bir Z olduğunu varsaymanız kaçınılmaz olur.

Gelelim Türkiye'de birdenbire bu kuşağın neden gündemin orta yerine oturduğunu. 2023'te olası bir seçimde Türkiye nüfusu 87 milyona yaklaşacak, ortalamaya yaşamız biraz daha yükselecek ve 33,5 olarak. Toplam 77 milyon Z kuşağıyı kullanacak -aslında kullanacak mı emin değilim- ve bunların 6,5 milyonu ilk kez sandığa gitme hakkı kazanacak. Türkiye'de 20-40 yaş arası 25 milyondan fazla seçmen olduğunda da eklersek seçmenin nasıl değiştiğini anlayabiliriz. Bu dönem çok bilen uzmanların, kaba sesli adamların sıkılık tartıştığı konu şu: Bu kuşak kolay ikna edilebilecek bir kuşak mı? Bana kalırsa, ikna etmeye çalışılması gereken bir kuşak. Aslında pek de nüktedan olmadıkları halde sosyal medyada şaka yapanları, seçim öncesi gençleri hatırlayanları, üsttenci dile buyuranları, -mış gibi liderlerin, kurumların işi zor. Çok zor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

CIR
CIR
CIR

GÜL ÇETİN

AĞUSTOS'TA

BEYİNİ
KAYNAYANIN

Yazın sıcak günlerinde tarlada azimle çalışan kişi, zahiresini kazanır; kışın soğuk günlerinde geçim sıkıntısı çekmez, her türlü ihtiyacını karşılayıp kışını rahat geçirir.

"AĞUSTOS'TA BEYİNİ KAYNAYANIN
ZEMHERİDE KAZANI KAYNAR."

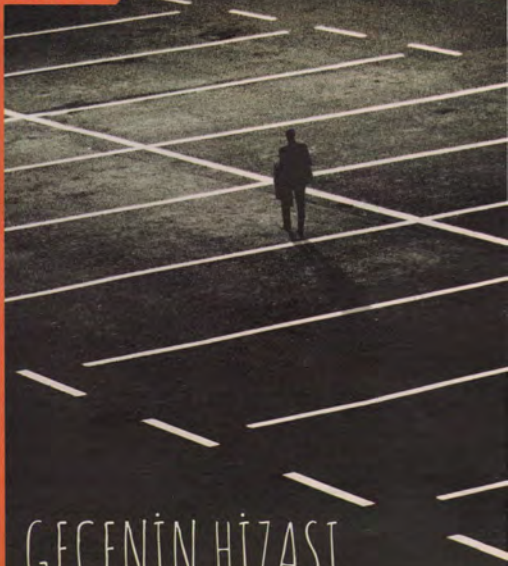
Beynimizin sıvısını kaynatan, bunaltan yaz sıcaklarındatarlada, ofiste, neredelursas olsun, ister kas, ister beyin gücü ile severek üreten, çalışan herkesi motive eder bu atasözü. Dilerim yazın sıcakındabilse, geleceğe yatırım yapanların yüreklerini serinletir.

Mehmet Ali & Akşamsefası

ALİ DENİZ USLU

GEÇENİN HİZASI

Acıyı sırtlanacak yaştayız artık
Kabuğu kopartılmaktan bıkkın bir yara gibi zaman
Kuş sesleri camları zorluyor
Ütü gerektirmeyen kırışmamış hayallerim dolabımda
Aynanın bir yanı zifir,
Dönüştüğümüz her neyse yansıyor cama.

Kapısında beklediğimiz,
Şairlerin kıyıldığı bir mezbaha.
Bir kaç asırda ancak yıkanır anlamları sözcüklerin
Gecenin hizasına koydum yalnızlığımı
Cebimden çıkan, terkedilmiş birkaç adres artık

Ücretsiz PDF Kütüphanesi için <https://tiny.cc/meyk9dgm>

ERDAL GÜNEY

Ayrıl da gel mavi yelkenli..!

Fırtınayattutulan birkaç balıkçı teknesini saymazsak kasabanın denizle ilişkili en buruk öyküleri askerlik yoklaması dönemlerinde geçerdi. Dağ eteklerine yayılmış köylerden gelen gençler yoklama sonrası sahile inip mayosuz, kara donlarıyla denize girerlerdi. Ama bazılarını nehirde öğrendikleri yüzme yetmezdi. Nereden bileceklerdi ki boy verip dipten kum avuçlamayı? Onlar sadece akıntıyı, girdabı bilirlerdi, bir de kıyı boyunca serpilmiş ağaçlarda tutunulabilecek dalları. Dalga ve rüzgâr, nehrin tanıttığı şeyler değildi. Denizi bu! Rüzgârın atına binmiş dalgaları olurdu kıyıya vuran; tutamazsın, tutunamazsın, kaybolursun...

Derler ki kasabalının içi, bedeni günler sonra kıyıya vuran Ahmet'ten çok, geride kalan dedesi Topal Şemsi'ye yanmış. Topal Şemsi, İstiklal madalyalı bir gazinin çocuğu. Torunu Ahmet'ekadar, ailede sekiz tane kız çocuğu saymış. Uzun yıllar boyunca askerlik için kendi yerine birini koymamış. Ahmet doğunca günlersüren şenliğin, zıyaletin nedeninin bu olduğu söylenir. Kolay değil elbette, yıllarca beklenen bir vuslatın böyle hüsrarla sona ermesi. Ahalinin de içi yanmış Topal Şemsi'nin bu talihsizliğine...

"İşte böyle arkadaşları!" diyerek o çocukluk hüznüyle olan biteni bir çırpıda anlattı sörf hocamız. İlk sörf dersimizin başında öylece kalakaldık üç arkadaş. "Artık dalgasına da rüzgârına da biz hükmedeceğiz denizin! Rüzgârımız güneybatı, bumbadan tutarken direkt dik durmalı, tahtadaki ayak pozisyonumuza dikkat ediyorum," dedikten sonra sordu: "Hazır mıyız?" Aslında biz önceden hazırızdık lakin anlattığı öykünün dalgası, rüzgârıyla bir etmişti bizi...

Kasabalı yazın yemiş olduran sıcaklarından kaçmak için ya yaylada ya da sahilde alır soluğu. Sahilde rüzgârda serinlemek için öylece denize bakar ama pek girmez suya. Bakmakla görmek arasındaki duvarın bakan tarafındaki gölgesinde serinlemeyi tercih ettiği için güneşlenene 'malak gibi yatıyor', yüzene de 'cimiyor' yorumu getirilir. Sörfün, biz üç arkadaş, bu bakanlardan koruyacağını ummuştuk; sofistik bir tarafı olduğunu düşünüyorduk çünkü.

Sörfe iki arkadaşımın yoğun ısrarıyla başladım aslında. Dediler ki biz başlıyoruz, sen de bizimle başlayacaksın. Peki dedim, emir telakki ettim. Teorik derslerin ardından suya çıktık. O hüznü öyküyle anlatan buruk sesli sörf hocamız bir anda gitti, yüze kıydın.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantery.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

bağırın çığırın bir adam geldi. "Dik dur, bordu ortalda, kırmızı dizlerini!..." Dalga ve rüzgârden duymak ne mümkün, ama bağırıkça bağırıyor hoca. Arkadaşlarımdan biri eğitimi bitirmeden yarım bıraktı. Boyu ve kilosuz sörf tahtasında dengede durmak için büyük sorun teşkil ediyordu ama onun bırakma pederini farklıydı. Meğer o bakanlar

topluluğunun yaşlı teyzeyeleri çekirdek çitlerken "Bak bu kırmızı donlu düşecek şimdii! Yok, yapamayacak bu çocuk! Şaşkın bu çocuk dikkat etmiyor, dinlemiyor ki hocasını!" diye kendi aralarında konuşuyor, düşer mi düşmez mi diye çayına bahse giriyorlarmış. Arkadaşımın bunları duyması alınganlık yaratmış, neticede üzerine bahse giriliyor,

hoş mu yani? Diğer arkadaşımız ise eğitimi tamamladıktan hemen sonra bıraktı sörfü. Suyun kaldırma kuvvetine aldırış etmeyen dalga ile rüzgârın mütemadinen değişen yönü arasındaki ilişkiyi her sorguladığında suda bulmuş kendini. "Kardeşim şu mesleğini suya taşımak; felsefesi karada yapı!" telkinlerinde bulunmamıza rağmen iş yaramadı. Düşmek neyse de derttekrarkalmakta, işte ıstırap da orada. Sörfte yeni başlayanların için o dalga, rüzgârda düşen yelkeni suyun içinden kaldırmak hiç de arzulan bir şey değildir. Kendimden biliyorum. Anlık "Allaam düşmeyeğim ne olur," derken yakalardım kendimi. Duyma mı çıkıyorum sörfte mi belli değil! Felsefeci arkadaşımızın sörfü birakmasındaki asıl neden ise tamamen politiktir; hocanın kıyıda kendini duyurmak için olanca sesle bağırması bir tahakküm olarak görülmüştü. "Yahu neden bağırıyor, dikte ediyor ki bu adam mütemadinen, böyle olur mu?" Aynı zamanda öğreten olan arkadaşımız için durum katlanılmaz hal almıştı tabii. Ben ise hiçbir şeye aldırış etmeden o dalga senin bu rüzgâr benim suda seçirtip duruyordum...

Yaz ortası sörf yarışmaları düzenlenmeye başlanmıştı. Kabotaj bayramındaki yağlı direk ya da suya atılan ördeği yakalama yarışmalarından daha eğlenceli değil! Belki ama suda dans eden rengârenk yelkenleri izlemek büyüleyiciydi. Bu büyüye kapılan hatırı sayılır sayıda kasabalı sahilde yerini alırdı. Sörf hocamızı ille benim de yarışmada olmamı isterdi. "Emte eyleme hocam, ben hoşlanmam sporda yarışmayı, hem ne yelkenler ne de sörf tahtaları eni. Bahışçı teyzeleri bildin mi! Atma uçaklarına beni gözünü seveyim." Ama ne desem nafile. "Senin varlığın sörfte anlam bile prestij katıyor, belediye başkanı seni görsün kaf," dediğinde bunun bir prestij, bir anlam katma mevzusundan çok sahildeki sörf yerini kıyırık bir çay bahçesine kaybetmemme durumuna katkı olduğunu anlayınca cansiperane yarışmaya katıldım. Gelecek nesillerin sörf yapabilmesi sorumluluğu omuzlarımızı yüklenmişti. Bu sorumluluk yükü zaten dalga ve rüzgârın bozduğu sörf tahtasında kurmayca çalıyışım dengeli daha da zorlar olmuştuk. İlk yıl 9. ikinci yıl 7. üçüncü yıl 5. derken artık atayım bu sorumluluğu üzerimden diye yarışmalardan çekilme kararımı hocaya ilettim, hem daha ne kadar görsün ki belediye başkanı beni, değil mi? Yok, yine olmadı, hocam ne yaptıetti bir kez daha ikna etmeye başardı beni. Efendim, seçimlerde başkan değişmişmiş, yeni başkanın da beni görmesinin sörfte anlam, kendilerine prestij katacağı falan filan aynı teraneşte...

Velhasıkelaam yarış günü sahilde yerimi aldım. Yarışmacıları şöyle bir süzdüm. Rakiplere zorlu demek az kalır, isim bu sefer çok daha zor. Rakiplerden birisi bir

önceki yıl onlarca mil aşıktan sahil güvenli kurtarmıştı. Yanına telefonunu almamış olsa maazallah başına kötü bir şey gelebilirdi, en iyi olasılık Kıbrıs sahilinde alıklarla karşılanabilirdi. En büyük yelken onda, sörf tahtası küçük, heybetli göbeğine rağmen rüzgâr aldı mı değmiyor bile suya. Difengi rakip tam bir akrobat, sörfün üzerinde bir şeyler birer şeyler. Bahışçı teyzelerle bir işi yok, daha çok dengeli bronzlaşma telaşındaki genç kızlarla haşır neşir. Yelkeni büyük, iddialı da öyle. Bir önceki yılın şampiyonu, kendi rekorunu egale edecek olmanın rehavetinde. Üçüncü adayı görüyorum, yuh yani! Bizim hocanın yarımıcısı değil mi? Onun ne işi varkardeşim, hiç adil değil bul! Daha önceleri görmediğim bir yelkenle yarışma için yerini almış. Yarışma için sakladığı aşıkâr. Bir tek geri kalan rakiplerle eşitim, hepimizde olan eğitim yelkeni, eğitim sörf tahtası. Sosyal sorumluluk yüküyle yıllardır figüran yarışmacı olan benedizin yüzüne talihin gülmesi, mucizevi bir şey olması dışında en iyi olasılıkla beşinci olabilirim. Hocanın, "Artık dalgasına da rüzgârına da biz hükmedeceğiz denizin," hafî kalmış aklımda. Fakat ilginç bir şekilde dalgayta da rüzgârda da hükmetmek mümkün değil; çünkü ne dalgavar, ne de rüzgâr.

Düdük sesle yarışma başladı, sörf tahtalarını çıkıp yelkenleri çekti. Kıçta dengeli, sıralı seyir halindeydi. Herkes birbirini tartıyordu yelkenlere asılırken. Sahil güvenliğin katkısıyla aramızda olan arkadaşımızı bir ara dizlerine kadar suyun içinde gördüm. Sörf tahtası suya batmış, hareket edemediği gibi o devasa yelkeni de dengeleyemiyordu. Hemen onun iki sıra arında yer alan, gözü deniz yerine sahildeki bronzlaşan kızlarda olan akrobat arkadaşımız ise suda sadece kafası görünüyordu. Her ikisi de yeterince koşulu esmeyen rüzgârın dolaylı hareket edemeyen sörf tahtaları nedeniyle suyun kaldırmaya kuvvetinden medet umuyordu. Sörf hocamın yarımıcısı ise bizimle birlikte yol almaya çalışıyor ama sanki onu alttan tutan bir güç var ve onunla cebelleşiyor gibiydi. Bizden kopup gitmek istiyor ama bir şey onu bırakmıyordu sanki. Mucizenin ayak şapırdamaları oldu tüm bunlar.

Dönüş yerini belirtmek için konulan duba kıyıda oldukça uzaktaydı. Başlangıçta esamesi okunmayan dalga ve rüzgâr açıklarda coşmuştu. Dubanın etrafından dönerken hocanın yarımıcısı yelkeniyle birlikte suya düştü. Düşmeden tamamlayabildiğim düşünle birlikte en önde seyrediyordum.

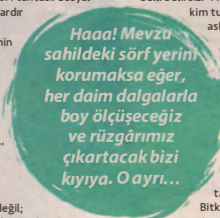
Önceki yıl kafada dahi forlun eden

arkamda kaldılar? Neden yavaşlar? Yok canım ne torpili, düpedüz yapmam gereken her şeyi doğru yapıyordum, iltimas geçecek halleri mi vardı ki! Güçlü üç rakip de düşmüştü suya. Rüzgâr yeterince esmiyordu, hareket edemeyince de ağırlıkları nedeniyle sörf tahtası suya batıyor, yelkenlerini dengeleyemiyorlardı. Zaten içlerinde en zayıfı yakınımdaydı, o da düştü. Dikkat edeydi canım o dal Eee, kolay mı o kadar büyük yelkeni kaldırmak, dengede durmak. Alacakmış benim gibi eğitim sörf tahtasını, yelkenini mis gibi salınacaksınız suyun üzerinde...

Sahileyayılan ahalî bizim sahile yakağımızla birlikte bitiş yerine toplanmış. Hipodromda gibiler. Atlara çığırılan ne kadar coşukluta zahûrat var sayılabıyorsa sahilden belli belirsiz. "Ayırl da gel mavi yelkenli, kim tutar be seni, kop da gel aslanım, yardım beel!" Bitiş çığışine yaklaştıkça sesler yükseliyor. Ah keşke rüzgâr şiddetlense de kopup gelebilsem şöyle afilî afilî. Her "Ayırl da gel!" çığışında sırtıma vurulan kırbaçın şaklamasını duyuyorum ama ne fayda. Durum benim açımam tam bir tavşan ile kapumbağa fablı. Bitkin ve yorgun, bir o kadar da şaşkın varıyorum sahile. Bakanlar toplantısının yaşı teyzelerinden bir kaçı gayet mutsuz ve suratıys beni süzüyor, belli ki üstüme bahis oynayıp kaybedenler bunlar. Diğerleri ise nasıl sevimliler bana karşı. Sörf hocamızı ile birlikte ilk üç derceye girenler elinde çiçekle bekleyen yeni belediye başkanının karşındaydı. Daha da tanımasza beni ne yapayım! Hocamızın mutluluğu ise şampiyonluğumu önemseydiğinden değil. Daha önceki yarışmalarda derceye giremeyince kolumdan topu belediye başkanına "Aha bu da yarıştı," diye taktim etmekten bu kez kurtulmuştu. Kulduğuma eğilip, "Ne demiştin, artık dalgasına da rüzgârına da biz hükmedeceğiz denizin," derken Topal Şemsi'nin o dramatik gökyüzünü hatırlattı sanki. Gelecek nesillerin sörf yapabilmesi için sorumluluğu omuzlarımızı yüklediğini unutmamamı istiyor, bir sonraki yarışmada olmam gerektiğini hatırlatıyordu sanki. Benim işe hiç hatırlamak gibi bir derdim olmuyacaktı; yarışmadan emekliye ayrılip ilelebet şampiyon olarak kalmak varken.

Bir daha ne zaman denk gelecek öyle dalga, öyle rüzgâr, öyle talih.

Haaa! Mevza sahildeki sörf yerini korumaksa eğer, her daim dalgalarla boy ölçüşeceğiz ve rüzgârımız çıkartacak bizi kıyıya. O ayrı...

SAİT FAİK ABASIYANIK HAKKINDA DÜŞÜNCELER

Nurullah Ataç:

Bugünkü Türk hikâyesinin, Türk romanının gerçekçi olduğunu söyleyip öğreniyorlar. Hayatı, çevreyi olduğu gibi anlatmak gerekmiş. Nesnel(objektif) bir anlatı... Bir de Sait Faik'i düşünümler. Hepsi de söylüyorlar: Sait Faik bugünkü hikâyecilerimizin en özlüsü, en ustası, en büyüğü. Onda var mı istedikleri gerçekçilik? Bu adam Burgazadası'nda oturmuş, düşleri, anıları karışıyor birbirine; çocukluk, gençlik, yaşlılık yılları karışıyor birbirine, öyleyerler oluyor, anlatılan kişilerle anlatan kişileri seçemiyorsunuz birbirinden. Sait Faik bütün kişileri, her şeyi için, kendi içinden anlatıyor da onun için. Gerçekçilik arkasından koştuğu yok. Az bulunur onun kadar öznelci yazar. Bir doğru var onda: Kendi doğrusu, kendi içindeki doğrusu.

Avni Dökmeci:

Sait Faik, evet, o da gitti aramızdan. Eserleri duruyor, duracak. Hem de dipdiri duracak yıllar, yüzyıllar sonrasına. Ama kendi niçin gitsin? O derbeder, o kalender, o insancılığıyla aramızda dolaşsa ne olurdu sanki? Bilmem ki, yaşamak için kişi oğlunun dünyayı sevmemesi mi gerekirdi?

Sait Faik de Orhan Veli gibi ölesiyse seviyordu dünyayı. Gitti.

Muzaffer Erdost:

Sait Faik günümüzün en iyi hikâyecisi idi ama usta hikâyecisi değildi. Zaten Sait Faik usta bir hikâyeciyi olmayı öğrenememiştir. Bir biçim kaygusuğütmemesi, bell bir dil anlayışı, daha doğrusu dilde bir davası olmaması düşüncemi doğrular sanıyorum.

Büyük üzüntümüz var. Boşluğunun dolması her halde kolay olmayacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Reşat Nuri Güntekin:

Hangi tarafından bakarsanız bakın, Sait Faik bugünkü edebiyatımızın en değerli, en orijinal çehrelerinden biriydi. Bütün genç, orta yaşlı ve yaşlı nesillerin; ileri aydınlarla beraber orta halli okur yazarların, bizde pek az görülmüş bir ittifak ile sevip saydıkları bir insandı. Sonra bu sevgi ve saygıyı, sevgi ve saygıların en makbulü saymak lazım gelir. Çünkü içine mekvi ve mansıpların, debdebeli gösterişler, kampiyon malı faziletler ve sairelerin parıltıları karışmamış bir sevgiye saygı idi. Acısı henüz yenidir; fakat zamanla yatışıp durulunca da onun yine bugünkü parlaklığıyla suyun yüzünde kalacağına şüphe etmiyorum. Sait, Türkcüyü en iyi yazarlardan biri idi. Fakat bu kafi değildir; onun içine konacak şeyleri de bulmak lazımdır. İşte o bunu da çok iyi bilirdi. Yaşadığı zaman ve muhitin geniş bir köşesini erişilmesi güç bir kolaylıkla anlatmasını bilmiş bir yazardı. Zaman zaman küçük hikayeden romana geçmiye savaşıyor görünen büyük yazarlardan biriydi.

(Medar-ı Maişet Motoru, Kumpanya...) ondan büyük romanların da çok iyisini bekletebilirdi. Daha eski edebiyatlarımız, muhakkak olan değerleriyle beraber, kendilerini bir nevi oyuncakçılık karakterinden sıyrılamamış görünürler. Nükteler, cilveler, espriler, sürprizler... duygu ve düşüncelerin en şakaya gelmez olanlarını parlak oyuncak hünerleriyle boyamak, teknik denen bir nevi oyuncakçı boyanılış süslemektir... Ayp denecek kadar mübalağalı duygu gösterileri, ulemalık gösterileri... vs...

Sait Faik bütün bunlara müstağni bir jestle boş vermesini bilmiş görünen bir yazardı. Ancak şunu da ilave etmeliyim ki onun mazi topraklarının kalıntılarının tozu toprağı içinde başarmaya çalıştığı bu temizlik işi yalnız kendisinin değil, cumhuriyetten beri takip etmiş genç neslin ortaklaşa işi ve eseridir ve onların Sait Faik'i bu kadar tutmaları ve sevmeleri onda kendi ruh ihtiyaçları ve isteklerinin kuvvetli temsilcilerinden birini görmelerinden ileri gelmektedir.

Refik Halid Karay:

Yaşar Nabi Nayır:

Sait Faik ile yalnız Türk edebiyatı değil; dünya edebiyatı da en büyük hikayecilerinden birini kaybetti. Şu farkla ki biz için farkındayız ve düşünüyoruz... Dünyanın ise bir şeyden haberi yok, ne kaybettığımızı bilmiyor. Belki sonraları, çok sonraları fark edecek. O günün gelmesi belki bizim için tek teselli olacak.

Dünyayı ve insanları çok sevdiğim halde bu muhabbeti Sait Faik kadar tatlılıkla ve kendime mahsus bir şefkatle belirtmediğimi biliyorum. Tatlı adamdı ve tatlı sanatkar...

Şimdiye kadar her biri kıymetli birer birer etüt olan eserlerini hazırlamıştı. Büyük bir tablo veya bir konstrüksiyon meydana çıkarmasını bekliyorduk.

Ölümü, belki edebiyatımızı dünya edebiyatına katacak beşeri bir kitaptan mahrum bıraktı. Bundan dolayı da kederliyim.

Yaşar Kemal:

Sait Faik'i yapıda ve öзде modern hikayeciliğimizin babası sayıyorum. Sait, bence Türkün dar hudutlarını zorlamış, ilk defa doğru dürüst, gerçek anlamıyla Türkçe yazmış ilk Türk yazardır. Sait'ten önce hiçbir yazarımızda bütün nüanslarıyla sıcaklığı, açıklığıyla Türkçe yoktur. Kalıplaşmış bir Türkçe vardı. Gerçek Türkçesiyle birlikte, hikayelerinde anlattığı, bir düşünce içinde görünen insanları da gerçekçiler. Düş dünyası Sait'in gerçekçiliğinin üstüne ekilmiş bir cila gibidir.

Sait her yönüyle halktı. Onları seviyordu. İhtiyar hallacı, Ramazan'ı, Panko'yu, Melek'i, Kondosi, hani "birtakım insanlar" daki Ali Rıza var ya, Hikmet var ya, onları candan seviyordu.

Braktığı on üç eseri aşkla, sevgiyle, tonla dolu bir destandır. Bir büyük şehrin, fakir, emeklerinin karşılığını alamayan iyi insanlarının destanıdır.

Sait'e yüreğim çok yandı desem kaç para eyler...

Fazıl Hüsnü Dağlarca:

(Vatan Gazetesi, Sanat Sayfası, 15 Mayıs 1955)

AĞIT

Ölmüş Sait
Deniz mavisinden erken
Bunca sevgiden sonra
annesini öperken.

Yıldızlar gitmez, gün doğmaz,
Ölmüş, korkunç uykusu yerde,
Ölmüş hayal meyal
Üşür balıklar hikayeler de

Ölmüş, eli ayağı uzak
Camların üstü buğu.
Ölmüş, çocuklar izin vermeden
Yazın yeşil sahalarda...

Ölmüş.
Ağaç bir, gölgesi iki.
Ama neden ölmüş,
Ölmüş yaşamaktan iyi mi ki.

Asuman Korad:

Hiç tereddütsüz şunu söyleyebilirim ki şimdiye kadar hiçbir hikayecide rastlayamadığım harikulade şiiri realite ile bize sunmasındır. Dünyada tanıdığım en büyük birkaç hikayeciden birisidir.

Orhan Kemal:

Onu az evvel toprağa verip döndük. Şimdi de Fikret Otyam, "Dünya Gazetesi" için benden onun hakkında bir şeyler yazmamı istiyor. Bu kadar çabuk, bu kadar sıcaklığına ne yazılabilir? "Edebiyatımızın telafisi imkansız büyük kayıp" mı diyelim? Ama o sevmezdi ki böyle şeyleri.

Sanatçı?

Onun da sırası değil. Hem bu işi daha sonra, çokdaha liyakatle yapacaklar elbette.

Peki?

Geriyeye kalıyor dostluğu. Buysa onu tanıyıp, şakalaşmamış olanlarca bile meçhulattan değil. Çünkü Sait, gizli kapaklı tarafı kalınamış, herkeşce bilinen bir insandı. İnsandı da değil, insanlığı ölmüştü ki... İnanmazsanız, kitaplarından herhangi birini rastgele açın. Eminim onun çarpan kalbinin sesini duyacaksınız.

Sait Faik Abasıyanık

Kasım 1906
yılında
Adapazarı'nda
doğdu.

İlköğrenimi
sirasında anne ve
babası geçimsizlik
sebebiyle
ayrıldılar. Üç
buçuk yıl süren
ayrılık döneminde
Sait Faik, babası
ile birlikte yaşadı.

1931 yılında
ekonomi eğitimi
almak için
İsviçre'nin Lozan
kentine gitti.
Birkaç ay burada
kaldıktan sonra
Fransa'ya geçti.

1938 yılında
uzun yıllar
vaktinin geçceği
Burgazada'ya
taşındı.

1939 yılında on
altı hikâyeden
oluşan ikinci
kitabı Sarnıcı
1939 yılında Çığır
Kitabevi'nden
çıkarttı.

Şahmerdan
kitabında yer
alan Çelme isimli
hikâyesiyle,
halkı askerlikten
soğutmakla
suçlanarak askeri
mahkemede
yargılandı.

İlköğrenimini
yabancı dilde
eğitim veren
Rehber-i
Terakki isimli
özel okulda
tamamladı.

1924 yılında
babasının
iş ve eğitim
nedeniyle
İstanbul'a
taşındı.

1936 yılında
daha önce Varlık
dergisinde
yayımlanan
hikâyelerinden
oluşan ilk
hikâye kitabı
Semaver Remzi
Kitapevi'nden çıktı.

29 Ekim 1938'de
babası Mehmet
Faik Bey vefat etti.

1940 yılında
yayımlanan üçüncü
hikâye kitabı
Şahmerdan'da
diğer iki kitabının
aksine Fransa'da
gözlemlendiği
olaylara yer vermedi.

28 Nisan 1942 ile 31
Mayıs 1942 tarihleri
arasında, bir uğraşı
olması için, Haber-
Akşam Postası
isimli gazete adına
muhabirlik yaptı.

Sait Faik'in Eserleri

Hikâye kitapları

- Semaver (1936, Remzi Kitabevi)
- Sarnıcı (1939, Çığır Kitabevi)
- Şahmerdan (1940, Çığır Kitabevi)
- Lüzumsuz Adam (1948, Varlık Yayınları)
- Mahalle Kahvesi (1950, Varlık Yayınları)
- Havada Bulut (1951, Varlık Yayınları)
- Kumpanya (1951, Varlık Yayınları)
- Havuz Başı (1951, Varlık Yayınları)
- Son Kuşlar (1952, Varlık Yayınları)
- Alemdeğ'da Var Bir Yılan (1954, Varlık Yayınları)
- Az Şekerli (1954, Varlık Yayınları)
- Tüneldeki Çocuk (1955, Varlık Yayınları)

Şiir

- Şimdi Sevişme Vakti (1953, Yenilik Yayınları)

Roman

- Kayıp Aranıyor (1953, Varlık Yayınları)
- Medar-ı Maişet Motoru ("Birtakım İnsanlar
adıyla 1952, Varlık Yayınları)

Çeviri

- Yaşamak Hırısı, Georges Simenon (1954)

Röportajları

- Mahkeme Kapısı
(1956, Varlık Yayınları)

Çok aktif bir
yazı hayatının
olmadığı 1940
ile 1948 yılları
arasında Yürüyüş,
Büyüklük Doğru,
İnkılapçı Gençlik,
Servet-i Fünun
gibi dergilerde
hikâyeleri
yayımlandı.

4 Ekim 1940 ile
21 Şubat 1941
tarihleri arasında,
Yeni Mecmua'da,
derginin 75.
sayısından 95.
sayısına kadar 19
bölüm halinde
yayınladığı Medar-ı
Maişet Motoru'nu
1944 yılında kitap
olarak bastırmaya
karar verdi.

12 Mayıs 1954 günü saat 11'de Sait Faik'in naaşı Marmara Kliniği'nden alınarak Şişli Camii'ne getirildi. Burada kılınan namazın ardından Zincirlikuyu Mezarlığı'na defnedildi.

5 Mayıs 1954 günü yemek borusu kanaması nedeniyle komaya girdi. Doktor Ahmet Erbelger tarafından acilen Şişli'deki Marmara Kliniği'ne kaldırıldı. Yapılan bütün müdahalelere rağmen 10 Mayıs'ı 11 Mayıs'a bağlayan gece saat 02.35'te aynı klinikte vefat etti.

1954 yılında Alemdağ'da Var Bir Yılan ve Georges Simenon'dan çevirdiği Yaşamak Hırsı isimli kitaplar çıktı.

1953 yılında, ikinci romanı Kayıp Aranıyor Varlık Yayınları'ndan, tek şiir kitabı olan Şimdi Sevişme Vakti ise Yenilik Yayınları'ndan çıktı.

1953 yılında Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Mark Twain Cemiyeti, çağdaş edebiyata yaptığı katkılardan ötürü yazara onur üyeliği verdi.

Paris'te sadece beş gün kalıp İstanbul'dan uzakta öleceği korkusu ve tedavinin ağırlığı nedeniyle geri döndü.

31 Ocak 1951'de Doktor Justin Besançon'a muayene olmak için Paris'e gitti.

Fakat, hiçbir yayınevi kitabı yayımlamayı istemedi. Sonunda Yokuş Kitabevi'nin sahipleri Agop Arad ve Burhan Arpad'ın yardımı ve annesinin maddi desteğiyle kitabı yayımlandı. Ancak Medarî Maişet Motoru, kısa bir süre sonra Bakanlar Kurulu kararı ile toplatıldı.

1947 yılında burnundan ara sıra kan gelmeye başlayan Sait Faik, aynı zamanda yazar da olan doktor arkadaşı Fikret Ürgüp'e muayene olmuş ve karaciğerinin büyüdüğü ortaya çıkmıştı. Bunun üzerine çok düşkün olduğu içkiyi kesip perhize başladı.

1950 yılında Mahalle Kahvesi Varlık Yayınları tarafından yayımlandı.

1948 Yılında Lüzumsuz Adam adlı hikâye kitabı yayımlandı.

1948 yılında hastalığının siroz olduğu kesinleşti.

Sait Faik

Hikâye Armağanı'nı

kazanlar (1955-2019)

1955 -Haldun Taner (On İkiye Bir Var)
-Sabahattin Kudret Aksal (Gazoz Ağacı)

1956 -Tahsin Yücel (Haney Yaşamalı)

1957 -Necati Cumalı (Değişik Gözle)

1958 -Orhan Kemal (Kardeş Payı)

1959 -Oktay Akbal (Berber Aynası)

1960
1961
1962
1963 -Ödül verilmedi.

1964 -Adnan Özyalçın (Sur)
-Mehmet Seyda (Başgöz Etme Zamanı)

1965 -Kamuran Sıpal (Elbiseciler Çarşısı)
-Mahmut Özyay (Yorgo)

1966 -Cengiz Yörük (Çölde Bir Deve)

1967 -Tarık Dursun K. (Yabanın Adamları)

1968

1969

1995

-Mehmet Zaman
Saçlıoğlu (Yaz Evi)

1994

-Osman Şahin
(Selam Ateşleri)

1996

-Cemil Kavukçu
(Uzak Noktalara Doğru)

1997

-Ayşe Kulin
(Foto Sabah Resimleri)

1998

-Erdal Öz (Sular Ne Güzelse)
-Orhan Duru (Fırtına)

1999

-Necati Tosuner
(Güneş Giderken)

2000

-Faruk Duman (Av Dönüşleri)

2001

-Murat Gülsoy (Bu Kitabı Çalın)

2002

-Yekta Kopan (Aşk
Mutfağından Yalnızlık Tarifleri)

2003

-Mehmet Günsür
(İçeri Bakan Kim)

2004

-Başar Başarır (Getirin
O Günleri, Yakalım Bu
Öyküleri)

2005

-Ayşe Sarısayın
(Yorgun Anılar Zamanı)

-Bilge Karasu (Uzun Sürmüş
Bir Günün Akşamı)
-Bekir Yıldız (Kaçakçı Şahan)

1970

1971

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Muzaffer Beyazkırı (Kavga)
Fahri Baysal (Sarıcı Meydanı)
Mehmet Zaman (Akşamseferisi)
Orhan Kemal (Önce Ekmek)
Zeyyat Selimoğlu (Direğin Tepesinde Bir Adam)

1993

-Ödül verilmedi.

1992

-Oya Baydar
(Elvada Akyoşa)

1991

-Ayla Kutlu
(Sen de Gitme
Tiryandafilis)

1990

-Nezihe Meriç
(Bir Kara Derin Kuyu)

2017

-Pelin
Buzluk
(En Eski
Yüz)

2016

-Muzaffer Kale
(Güneş Sepeti)

2015

-Bora Abdo
(Bizi Çağanoz
Diye Biri Öldürdü)

1989

-Demir Özlü
(Stockholm Öyküleri)

1988

-Güleren Bilgili
(Bir Gece Yolculuğu)
-Mahir Öztaş
(Ay Gözetleme Komitesi)

2018

-Kemal Varol
(Sahiden Hikaye)

2014

-Mahir Ünsal Eriş
(Olduğu Kadar
Güzeldik)

1987

-Tomris Uyar
(Yaza Yolculuk)

2019

-Melisa Kesmez
(Nohut Oda)

2013

-Sine Ergün
(Bazen Hayat)

1986

-Feyza Hepçilingirler
(Eski Bir Balerin)

2020

-Ethem Baran
(Döngel Dünya)

2012

-Yalçın Tosun
(Peruk Gibi
Hüzünlü)

1985

-Tarık Dursun K.
(Ona Sevdigimi Söyle)

2011

-Ahmet Büke
(Kumrunun
Gördüğü)

1984

-Pınar Kür
(Akışı Olmayan Sular)

2010

-Aslı Erdoğan
(Taş Bina ve
Diğerleri)

1983

-Nursel Duruel
(Geyikler, Annem
ve Almanya)

2009

-Feryal Tilmaç
(Aradım Yaz
Dediniz)

1982

-Ödül verilmedi.

1981

2008

-Behçet Çelik
(Gün Ortasında
Arzu)

1980

-Tomris Uyar
(Yükte Bukağı)

2006

-Refik Algan
(Saat Kulesi,
Kısa Metinler
ve Hikayeler)

2007

-Şelma Fındıklı
(İmbatta Karanfil
Kokusu)

2008

-Ferit Edgü
(Bir Gemide)

1979

-Demirtaş Ceyhun
(Çamazan)-Adalet Ağaoğlu
(Yüksek Gerilim)-Necati Cumalı
(Makedonya)

1978

1972

-Füruzan
(Mevsimi Yeterli)

1973

-Ali & Akşamseferisi
(Can Parası)

1974

-Oya Baydar
(Can Parası)

1975

-Selim Yeter
(Dostlukların
Son Günü)

1976

-Selçuk Baran
(Ağaların Hakkı)-Adnan Özyalçın
(Gözleri Bağlı Adam)

1977

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Gerçek kimin gerçeği?

**'Gerçekçi
olup
imkânsızı
istemeye
devam'
ediyoruz.**

Tüm kişisel ve sosyal alışkanlıklarımızı bozan bir dönemden geçiyoruz. Pandemi süreciyle birlikte birçok ezberimiz bozuldu. Uzun yıllardır hazırılık yapılan online çalışma ve uzaktan eğitime beklenmedik hızla geçildi. Stok alışkanlığımız gelişti. Yemeyeceğimiz kadar makarna stokladık. Ama bu hızın da zararları oluyor. Kimyasal olarak reaksiyon ne kadar hızlı olursa bozulma da o kadar hızlı gerçekleşebilir. Reaksiyona giren maddelerin yapısı bozulabilir. Hem yapıyı koruyup hem süreci kopmamak ayrı bir anlayış ve disiplin gerektiriyor.

Yaklaşık 15 senedir arka mahalle kültürü, öteki gençlin tüketim alışkanlıkları ve entelektüel üretimleri üzerinde çalışıyorum. Görünmeyen kova görmezden gelinen insanlarla onlarca çalışma gerçekleştirmeye çalıştım. Daha önce dertlerini sorunlarını söylemeyen veya kısık sesle söyleyenler sosyal medyanın yaygınlaşmasıyla birlikte dertlerini daha yüksek sesle söylemeye ve görünüyör olmaya başladı. Bu virüsün hâlihazırda yakıcı boyutlara ulaşmış bir ekonomik krizin üstüne gelmesi sınıfsal dengeleri de bozdu. Pandemi döneminden kaynaklı markaların hızla işçi çıkarmasından kaynaklı orta ve orta üst sınıf hızla yoksullaşılıyor. Milyonlarca yeni kredi borçlu insanla bu döneme yani 'Yeni Normal' giriş yapıyor. Eski normal çok güzelmiş gibi yeni normal dönemin kötü olacağından dertlenmeye başladık.

Yeni normal döneminde ayakta kalabilmek için kurtarıcı can simitlerimizden birinin ve en önemlisinin 'Gerçekçilik' olduğunu düşünüyorum.

Düşünüyorum. Markanın tüketicisiyle, siyasetçisinin seçmeniyle veya sinemacının izleyicisiyle daha sahihi bağ kurması onları geleceğe taşıyacak. Daha önceki dönemde kullandığımız dili ve ezberleri hızlı değiştirebilenler yeni dönemde kitlelerden daha hızlı karşılık bulacaktır. Kitlelere hitap edenlerinin dillerinin komple bozulması ve sosyolojik dengeleri göz önünde bulundurularak yeniden şekillenmesinden bahsediyorum. Orta ve orta üst sınıfa hitap eden dilin yerine hızla büyüyen alt kültürleri de kapsayan bir dil kullanımı yeni dönem için iletişim için daha uygun olacaktır.

Daha önceki dönemde sinemada, siyasette ve reklamlarda kullanılan güçlü bir slogan ürünün veya kişinin güvenilirliğini gösterirken Yeni Normal dönemde slogandan çok hikâye belirleyici olacak. Son dönemde hızla kullanıcısı artan ve ülkemizde kullanımı 30 milyon rakamları çoktan aşan TikTok adlı uygulamadan alt kültürlerin reflekslerini net olarak görebiliyoruz. Bir markayı neden kullanmıyoruz bir filmi neden izlemeliyiz veya bir siyasetçiyi neden seçmeliyiz içeriği paylaşımlar normalden çok daha fazla etkileşim alıyor. Arkasındaki hikâyeyle kendini anlatanlar büyük karşılık bulurken sadece güçlü bir sloganla kendisinin en iyisi olduğunu iddia edenler halk tarafından çok azıyarak kalıyor.

tekrarlama gerek yok. Bu dönemi atlattık için dayanışmanın önemi çok fazla olacak. Kurumların yapacağı sosyal sorumluluk projelerinin daha fazla ve gerçekçi olmasında, pratik olarak doğru kişilerle yapılmasında çok fayda var. Atılacak her doğru adım karşılığı çok hızlı şekilde geri dönecektir.

Yeni normal dönemde kişisel olarak birçok kazanımızı kaybedeceğimiz ve daha derin maddi manevi bir krize gireceğimiz söyleniyor. Bu günden yarını okumaya çalıştığımızda bu gerçekliği görmek çok zor değil. Ama bu durum bizi karamsarlığa iter panik halinde kararlar almamıza neden olursa asıyıkım ondan sonra başlayacaktır. Yeni Normal döneme hızlı adapte olmanın yollarından birinin de gerçekçilik olacağını anlayan ve bu tarafa yatırım yapanların en az zararla atlatacağını düşünüyorum. Bundan sonra alacağımız kararlar ülkenin sosyolojik ve ekonomik gerçekliğini göz önünde bulundurmak bu kararların kapsayıcılığına da arttıracaktır.

Bu süreç sonrasında yeni başlangıçlara neden olacak. Her 'yeni' içinde bir heyecanı ve merakı barındırır. Bu yüzden enseyi karartmadan bu dönemi atlattık için hazırlık yapmak ve dayanışma kültürünü kuvvetlendirmek ve 'gerçekçi olup imkânsızı istemeye' devam etmek umuduydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranthey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

MELTEM YILMAZKAYA

Dağına göre kar, ardından kar suyu, ardından bahar

**"Kıpı açılır yeter ki vurmaı bil
Ne zaman bilmem
Yeter ki kapıda durmayı bil..."
Mevlana Celaleddin Rumi**

Bir şeyyandıktan sonra aynı kalır mı, kalmaz. Rengi değişir, dokusu değişir, kokusu değişir. Bazısı kavruk, bazısı mahçup, bazısı kül duman... Var olma biçimi değişir. Aşk da böyledir işte, hepimizin hayatından en az bir kere uğrayıp geçmiştir. Bir kere denk geldin mi, gözünün feri, gördüğün renk değişir. Kimi feda kimi cefa kimi vefa... Aşk elbet biter, kimliği değişir. Aynı şarkıya kaç kez söyledik kim bilir? Şarkı aynı maşuk değişir. Aşkın dilinde bir sitem, iki dudak arası "Bir tek dileğim var, mutlu ol yeter" den, "Tanrım kötü kullarını sen affetsen ben affetmem" e şarkı değişir. E gün bugün, her şeyi tüettüğümüz, ulaşamadığımızda aşk olur da, dokununca his değişir. Düşünün kendinizin ne kadar verdiniz kızı sevmesi için, ama hatırlayın siz verdikçe alan çok olup verenin kıymeti azalmış, hesap kitap değişir. Filmlere, yazılara, şarkılara vazgeçilmez konusun, aşk. Namus, ahlak, özgürlük ve iki bacak arasında sıkışıp kaldık, hayatımızın tam ortasındaki kavramlar değişir. Türk sinemasında iki film var ki, bana aşkın en gerçek hallerini hatırlatır, biri hepimizin repliklerini defalarca okuyup söylediği, "Selvi Boylum Al Yazmalım" diğeri "Eşkiya". Eşkiya en yakın arkadaşı Mahmud'la yüzleşmeye gider. Mahmud der ki, "Sen sevdiğin için en yakın arkadaşını sarı mıydın, ihbar eder miydin?" İnsanlar her şey bizim için, silüet aynı kalır, hayata tavrın değişir...

Yazıma Mevlana'nın bana sabrı hatırlatan sözlerle başlamak istedim. Aşk zamanla yerini başka duygulara bırakır, his değişir. Sabrı öğretir, beklemeyi, susmayı, ona itaat etmeyi. Sonunda ya kazanan sen olursun, ya da çaban boş gider, dersin ki "Hayırlısı böyleymiş". Bu hayırlı olan ve olmayan cümleler olmasa, her yanlış sonrası nasıl küllerimizden doğardık ki." Beni öldürmeyen güçlendirir." Hop, bütün ezberleri unutup zırları kuşanırız, artık daha güçlüyüzür, kimsenin sevgisine, ilgisine, omzuna ihtiyacımız yoktur. Öyle olsun... Hayatta kendini kandırmaya diye de bir şey var, canım ciğerim, inanç değişir. Sizle uzun yıllardır tanıdığım iki dostumun hikayesini paylaşmak istiyorum, bana aşkın türlü biçimini öğretene iki güzel ruh.

Dönem dönem hepimizin hayatında, kendimizi bulduğumuz, aklımızda dağtan ve bize iyi gelen uğraşlarımız oluytu. Benim için

de Flamenko öyledi. Çocukluğumdan beri kat kat elbiseleri, bizdeki ağır ve arabeske yakın şarkıları, müzikleri, hep bir isyan arada da "Hayat her şeye rağmen güzel bel" hissi veren İspanyol kültürünün vazgeçilmez parçası. Hâlâ ne zaman dinlesem gözlerim dolar, ne zaman dans eden görsüm için çöşar, altı çivili ayakkabı ne zaman kararlı bir şekilde vursa, derin bir öfeker, o kırmızı, katlı etek nasıl aniden dönse oh çekerim! Onların hikayesi de Ankara Flamenko Derneği'nde başladı. Benim dansa yeni başladığım zamanlara denk gelir. Tuğkan, yine İspanyol kültürüne özgü bir enstruman olan Cajon kursa gelir, Nursen zaten oradadır. Tanışmalar, bakışmalar, gülüşmeler derken, ikisi de biraz alkalla başlayan yolculuklarında bir bakarlarsa ki aşka düşmüşler. Akıt? İkisinin artık yaşı vardır, o güne kadar güvensiz ilişkilerden geçmiş, birbirlerini tanıyınca, neden olmasın demişlerdir. Her zaman ilk görüştü değil ya, his değişir. Akil gidiyerine aşk gelir. Sonrası evlilik ve mücadele günleri. İlk sınavlarını bebek istedikleri zamanlarda vermeye başlarlar, birbirlerine hep seffaf, hep kulaktır ikisi de. Ve tüp bebek yöntemile, bir bebek dünyaya gelir.

Lal. Hatta Tuğkan bu süreci, diğerkatına da rehberlik etsin diye kitaplaştırdı. "Tüp Babayım". Çekirdek aile artık mutludur. Sessiz sakin düzenli bir hayatları vardır Ankara'da, bir de kedileri. Derken bir gece, Nursen'in bel ağrısı tutar, ama ne ağrı. Acil bir şekilde hastaneye giderler ve hemen ertesi gün Nursen'i hastaneye yatırılır. Nursen lösemidir, ve maalesef ilerlemiştir. Başlarda doktorlar her şey, her an hazır olmak gerektiğini söyleseler de, Tuğkan bir gün bile inanamamıştır bu hayata Nursensiz devam edeceğine. Hastaneye ziyarete gittiğim günü unutmam, çok tuhaftr ki ben bu durumlarda nasıl davranacağımı da bilemedim hiçbir zaman. Nursen'im dökülmeye başlayan saçlarına hâlâ öyle güzeldi ki... Güzelligi nerede arıyorsa geçğinde onu

sesi, o mis gibi yüzüyle öyle bir gülüyordu ki, zaten yaşamaktan başka bir şeyaykışmazdı ona. Her telefon çağında içim hop etse de, kötüyü düşünmek istemedim hiçbir zaman. Tuğkan da düşünmedi. Kimseyle görüşmedi Tuğkan, öğretimin görevlisi kendisi, ücretsiz izine ayrıldı, karıma ben bakardım, dedi. Baktı da, kimsenin bakamayacağı gibi. Her gün daha inançla, kızını ihmal etmeden, içinde yaşayarak ve kimseden hiçbir şey beklemeyen. Ailelerinden bile. Hayat bu ya, düşmeye gör, her zaman yanımızda olduklarını söyleyenler, bir gün bir bakımışsınız telefonun uncanı bile yoklar. İçerledi Tuğkan, maddi maddesi zor günleri için atıp arada, bir kadeh rakısıyla dertleşti. Ona da laf söyleyen oldu, güldü geçti. Uzun bir mücadelede, her an her şey olabilir korkusu... Bugün en ufak şeyi dert eden bize soruyorum, her zaman dağın altına göre mi bir yapıyor? Bazen o dağ karın altında kalıyor, ama aşk var ya

aşk, öyle bir güc ki, güneşi kaynatıp karını suyuyla çiçek açtırıyor. Uzun bir mücadelede sonra Nursen, son aşamadan mucizevi bir şekilde kanseri yeniyor. Birbirleri için şimdiki tek bir cümleleri var, "Sen, seni seviyorum demenin en huzurlu halisin...". Onlar hala aşıklar. Gönüm, dileğim onlara yarınlarıla sağlığı uzun yıllar! Bir kadının etine, sütüne, kalçasına, memesine, saçına, başına, göz renginden, ten rengine çözülebilen abilerders olsun. Ya aşka düşün adam olun, ya aşktan kaçın yalan olun! Net!

Aşk... Bir hindiba çiçeği şimdiki benim için. Önden bakmam arkada seni görebildiğim. Öyle seffaf, öyle narin. "Sakin üfleme, ne olur!" Dedim. Rüzgarın önüne kattın onu, şimdiki her şeyde biraz kelim...

Bilgin der ki... "İnsan sevdiğiyse sınarın." "Yanarsın üstün, koruna da külüne de yürekdayarın. Hikaye aynı kahramanlar farklı hep, bir filmde beklemeyiğiz bir karakterin katil çıkması gibi, tam ağzınıza götürecekken bir kirazi, kurdun size baktığını görmek gibi. Biraz hayal kırıklığı, biraz da merhamet işte. Hayat da şaşırtır, insanlar da. Yolun sonunda bir sen kalırsın bir de ayna, gözlerinin içine bak ve de ki Yol, birliktelik çıkmıştı da YOL BİTTİ...

"Aşk... Bir hindiba çiçeği şimdiki benim için. Önden bakmam arkada seni görebildiğim. Öyle seffaf, öyle narin. "Sakin üfleme, ne olur!" Dedim. Rüzgarın önüne kattın onu, şimdiki her şeyde biraz kelim..."

KAAN SEZYUM

Uzaylılar adamızda...

İşten eve geldim yine hava karamış... Hala işe gidiyorum. Pandeminin 6. dalgası da fena vurdu. Hem de yandan metrobüs katilimi gibi vurdu. Sokakta artık sadece çocuklar, köpekler, kediler ve benim gibi işe zorunlu gitmesi gereken insanlar var. İnsanlar iyicet edirilmedi. Sosyal ilişkiler sektire uğradı, herkes birbirine online olarak aslıyor, taciz ediyor. Buna rağmen toplu taşıma hala balık istifi gibi. Vatandaşlar olarak da artık devletlerin "Amancanım yaşlılarımıza olsun de kurtulalım, emekli maaşı ösu busu, bakımı, biz mi uğraşacağız onlarla da" dediğini düşünüyoruz. Tüm dünyada 65 yaş üzeri nüfusta kayda değer bir azalma oldu. Bu işi en başta zaten Dingtillere başlattı. Saçma sapan ülkeler de devamını getirdi. Sanipin'in memleketinde de işler hiç iyi değil. Vatandaş müşteri muamelesi yapan bir sağlık sisteminin çöküşü gün çoğuyor de büyük insanlar çikti. Kaliforniya özerkliği ilan etti...

Virüs zaten ilk çıktığı gündükü gibi. Bir şekilde kendinize iyi bakarsanız neredeyse başınıza hiçbir şey gelmiyor. Bunyan'ın sağa virüs geçirdiği ilginç mutasyonlar sayesinde iyice tuhaf bir hale geldi. Tuhaflıklarından belki de en acayibivirüsünartık güçsüz bireylerin ilk olarak sinir sistemini ele geçirir onları cahilleştirmesi... Önce buna bilim insanları inanmak istemedi tabii ki. Sonra Dünya Sağlık Örgütü'nün önde gelen isimlerinden ikisi bir toplantıda "Dünya düzdür arkadaş" dedi... Bir tanesi de basın açıklaması sırasında aniden ayağa fırlayıp "Kıyamet geldi, sesi duyuyor musunuz?" diye çıkışta bulundu. Sonra bu iki üyeninde testleri pozitif çıktı.

yandan da ister istemez işler istedikleri yere doğru ilerliyordu. Cahil toplumlar çok daha rahat yönetilebilecek, dert tase ortadan kalkacaktı. Türkmenistan'daki Türkmenbaşı yıllar önce zaten virüsün bahsetmeyi başarmıştı. Bir noktada kendisi de enfekte olunca işler iyice tuhaftı. Toprakların yüzde 80'i Karakum çölüne kaplı Türkmenistan'da, yıllar önce başlatılan ağaçlandırma kampanyası sonunda ormanla çıkan ormanın tam ortasına bir meclis inşa ettirdi. Sonra tüm politikacıları bu meclise çağırıp, hepsini hapse attı... Tabii bazı ülkelerde de olayların olması kimseyi şaşırtmadı. Bizim memleketinde işler iyice rayından çıkmıştı zaten o yüzden kimse Türkmenistan'da ne oluyor ne bitiyor takmadı...

Bana gelirse, ben bir mimarım. Tabii bu ülkede mimarlık ne kadar yapılabilir... Mimarlık dediğim şey de malum firmalardan birinde çalışıyorum. Devletin ihale alanı sadece 3 şirket kaldı artı. Zaten hepside birbirine akraba. Hatta kendi aralarında o kadar çökelelilik oldu ki, maalesef şimdi anlamak istemeyeceğim olumsuz sonuçları da oldu bu para hırsının ve durumun.

Evde birlikte yaşadığım kedimle her akşam beraber oturup o gün ne olmuş, ne olmamış diye internetin derin taraflarına girip kendimiz hakkındaki haberlere bakmaya çalışıyordum. En büyük eğlencem buydu. Çünkü artık internet ve sosyal medya de büyük bir şekilde engellenmiş (Hiç öyle 2019'ların 20'lerini gibi de değil) hiçkimse ülkede olan biten hakkında neredeyse haber alamaz hale gelmişti. Neyse ki su yolunu bulmuş, her başkının ve yasağın karşısında ondan daha akılcı bir yol bulunduğ gibi bu dev sansüre karşı da çeşitli yöntemler ortaya çıkmıştı. Bunları tabii ki ben bulmadım, gençler buldu haliyle ama ben de hala kendimi hayatta hissettiğim için yakın bir arkadaşımın oğlundan bu sistemi nasıl kullanacağımı öğrenmiştim. Şimdi uzun uzadıya anlatıp sizi yormak istemem ama basit bir şekilde açıklamak gerekirse cep telefonunu ve baz istasyonu sistemine benzer bir çalışma prensibi üzerinde işliyordu sistem. Evde olmasam bile bilgisayarımı sürekli açık duyuruy ve sansürün ulaşamadığı alt katmanlara bağlı kalıyordum. Bu katmanlar aynı suyun içindeki termal tabakalar gibi çalışıyordu. Nasıl bir denizaltı da işlevi...

sonar kullanarak bir savaş gemisi tarafından denizin içindeki farklı s katmanlarının arasına saklanıyorsa, biz de internete girebilmek için bu katmanların altında durmak zorundaydık... Tabii ki sürekli açılan bilgisayarları yerel bir ağ oluşturun, neredeyse gittiğiniz her yerde vatandaşları oluşturdunuz bu halk ağına bağlanabiliyordunuz. Bu sayede dünyadaki gelişmeler, video sitelerindeki içeriklere, sosyal paylaşım sitelerine girebiliyordunuz...

O akşam eve biraz yorgun gelmiştim. günlerdir kapatmadığım bilgisayarımı da haliyle gün içinde çökmüş, Halknet'e bağlantısı kaybetmişti. Eve girince tüm vücudumu dezenfekte edip -ne işime yarayacaksa, 1 saatim zaten metrobüste geçmişti- kediymi malalayıp sevdimken sonra haberlere bakayım dedim...

Yinedünya deviydik, yine herkes bizi kısıyanıyordu, yine bordan uzay gemisi yapıyorduk, yine milli arabamız üretim bandının başına kadar gelmişti, yine işler süpersonikti.

Halknet'in giriş prosedürleri, çayımı demlemem filan derken ekrana bakarken zaten yorgunluktan içim geçecek gibiydi ki, gördüğüm bir haber dikkatimi çekti: Marmara Denizi'nin ortasında gece çok geç saatte yaşanan bir anormalden bahsediyordu haberler. NASA'nın sitesinde bir şey olmasa da, yurt dışı haber kaynakları gözlem uydularının görüntülediği sıra dışı bir gök cisminin ya da gök taşının haberlerini geçiyordu. Anadolu Ajansı'nı açtım. Yinedünya deviydik, yine herkes bizi kısıyanıyordu, yine bordan uzay gemisi yapıyorduk, yine milli arabamız üretim bandının başına kadar gelmişti, yine işler süpersonikti.

Yabano basındaki haberler sıra dışı gök cisminin Heybeliada açıklarında görüntüden kaybolduğuna yazıyordu. Hemen anımları aradım. Anımlar telefonla açtı "Ya böyle parlada gece yarısı ortaki, aynı Kaş'ta teyzeyin evinin orada, Meis'ten gelen parlak ışıklar saçan cisim gördüğümüz zamanki ki!" dedi... "Peki ses duyudunuz mu?" diye sordum... Anımlar ise bana başka bir soruyla geldi. "Ses yoktu da, ya yıllar önce teyzeyle Kaş'ta gördüğümüz şey UFO'ysa ve o yıllarda beni kaçırdıysa, ben kendim değilsem, bu gelen şey de beni almaya geldiyse?" dedi... Anımlar ilginç bir insandır, "Anne korkacak bi şey yok, eğer uzaylılar seni kaçırdıysa bile bu soruyu sormazlar. Sen sensin, rahat ol, ben yayın izin alıp adaya geliyorum" dedim ve işyerine ertesi gün gelececeğimi belirten Halknet üzerinden sahtesini aldığım raporu yollayıp yattım...

Fezadaneler oluyor? Adalar arası galaktik konsey mi var? Göklere gelen bir emir mi var? Kimsin, kimiz? Hepsini gelecek nüshada sizlerle paylaşabilece birlikte...

Devlet başkanları da bu durumda oldukça rahatsız olmuş ve korkmuştu, bir

Sait'e selam söyle!

GÜVENÇ DAĞÜSTÜN

Geçen yılın özeti:

Viyana'da yaşarken İstanbul'a tatil geldiğinde yakınlardaşın Nisan'ın Sultanahmet'teki evine konuk olan Suphi, gecelerikediye dönüştüğünü herkesen saklamayı başarmıştır. Suphi, İstanbul'a temelli dönmüş Burgazada'ya yerleştiğinde ise uzun zamandır kedi olamamış ve normal hayatına alışmaya başlamıştır ki birakşam bambaşka birsürprizle karşılaşar. Çamakyaa Plaj'nda bir banka yanına oturan adam Sait Falk Abasıyanık'ın ta kendisidir!

Burgazada'daki ilk evim bir gecekonduydu. İki odası, bir salonu olan bu tek katlı ev, cemevinin hemen arkasında, eski hayvanat bahçesi bölgesinde kocaman bir yeşilliğin içindeydi. Adada eskiden bir hayvanat bahçesi vardı, ben o zamanlara yetişemedim. Türkiye'nin bu ilk özel hayvanat bahçesi, zamanında adalı zengin bir hayvansever tarafından yaptırılmış. Hatta bir gün bir kurt, kafesinden kaçıp da adada dolaymaya başlayınca adalıları hayli korkutmuş. Tüm ada halkı günlerce nöbet tutmuş.

Neyse ki hayvanat bahçesinin ömrü uzun sürmemiş, kapanmıştır. Şimdi o yerdeki ilk evimin bahçesinde erik, dut, kayısı, incir ve nar ağaçları vardı. Eminönü'nden aldığım tohumlara nane, maydonoz, fesleğen ekmiştim öhe. Hemen bir hafta sonra da hiyar, domates vepatıcın. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte zerzevatmla sohbetbe başladığım çok olmuştur. Erken uyandığımdan değil, geç yatığımdan.

Burgazada, içinde aynı zamanda hem cami, hem cemevi, hem katolik, hem ortodoks kilisesi, hem sinagog olan tek yerleşim yeri.

Viyana'dayaşadığımyıllarda, birakşam sohbetimiz yine türkülere bağlanmıştı ve ben o geceyi PirSul tanile bitirmiştim:

"Yürü bre Hızır Paşa, Senin de çarkın kırılır. Güvendiğin padişahın, o da bir gün devrilir."

"Erenlerden miyim?" diye sormuşlardı söyledğim türküleri dinledikten sonra. Alevi olmadığımı, ama türkülerini çok sevdiğimi, çokcasını da bildiğimi söylemiştim. İleriki günlerde beni bir "Cem" edavet ettiler. Böylece ilk defaViyan'a da bir cemevine girmiş ve cem izlemiştim ama şu küçücük adada bir kere bile çağırılmamışlardı beni cemevine.

Adadaki en büyük hayal kırıklığım olmuştu adadaki Aleviler. Buraya Erzincan'dan göçmüşlerdi. Çoğu aynı ya da yakın köylerden olmalarınakarşın hepsi birbirlerini arkalardan atıp tutarlardı, birbirleri

başarılarını kıskanırlardı, birbirlerini ihbar ederler, birbirleriyle kavga ederler, küserlerdi. Hayvanseverlerdi ama sadece kendi hayvanlarını severlerdi. Doğayı severlerdi ama sadece kendi çiçeklerini sularlardı. Rumların, Ermenilerin sadece kendi dükkanlarından alışverişedenlerine selam verilerdi ama yine onların da arkasından aptıpturlardı. SaitFalkile ilgili hepsinin bir anısı vardı. Hatta yaşiyetmeyenlerin bile. Oysa ne bir satırını okumuşlardı yazdıklarını, ne de bir kere merak edip bugün müze olan evini gezmişlerdi.

"Bir gün doğup büyüdüğüm topraklardan ayrılmak zorunda kalsaydım, vatan diye en çok yüreğimi sızlayarak özleyeceğim yer Burgazada olurdu. Ben daha küçücük bir çocukken alece aşık olduk ona. Önce babam, sonra her birimiz tek tek kendimizi... Ve hiç bitmedi bu aşk..." dediğini bile bilmezlerdi Sait Falk'in ama her adı geçtiğinde illa ki "İbneliğinden" bahsederlerdi hiç sorulmadığı halde.

Önceki gece heyecandan doğru dürüst uyuyamamıştım. Yaşadığım şey rüya değildi, emindim. Çamakyaa'da bankta yanına gelip oturan gerçekten oydu. Adada Sait Falk taklidi yapabilecek adam yoktu. Hem ne demişti bana:

"Kedi oluyorsun, şaşırıyorsun da..."

Yine de kimseye anlatamazdım çünkü yine kimse inanmazdı. Kedi olduğum günleri bir kaç arkadaşımı anlatayım demiştim de başına gelmeyen kalmamıştı. O zamanın beri anlatmaya gerek de yoktu. Bununla yaşamayı öğrenmiştim.

Yine de bu başka bir şeydi benim için. Kedi almadıyı yıllar oluyordu ve o yıllar boyunca da başıma başka tuhaf hiç bir şey gelmemişti. Tam da normalleşmişken şimdi birdenbire yanıma Sait Falk'in oturması da neydi...

Sabahın köründe uyanıp müzenin yolunu tuttum. Günlerden Pazar olduğu için müze kapalıydı. Bir Pazar günü, Burgazada'da, Sait Falk Sokak'ta, Sait Falk Müzesi'nin önünde duruyor, Sait Falk'i arıyor, kimseyesoramıyorve ne yapacağını bilemiyordum. Onu tekrar nasıl bulacaktım? Müze açık olsa ne olacaktı ki saniki? Bekleye "afedersiniz, Sait Bey evde mi?" diye soracak halim yoktu ya. Uzun uzun köşkü seyredip çarşıya doğru yürüdüm.

Sahile geldiğimde Botancıl'dangelen

İnen son yolcu Ayı Orhan'dı. Kocaman çüsesi ile ağır ağır ilerlerken beni gördü. Muhtemelen yine dört gündür uykusuz içiyordu ve gece ada ona yetmemiş, karşıya geçip o meyhaneye, bu bar benim, sabahı bulmuş, ilk motorda adaya dönmüştü. Ayı Orhan'a anlatabilirdim aslında. Dinlerdi beni. İnanırdı da. Ya da inanmış gibi yapardı. Ben bunları düşündüren karşı karşıya gelmiştikbile.

"Kızgının sana" dedi sallanarak.

"Hayırdır abi" dedim.

"Arkamdan benim için Orhan diye bahsediyorlarsun" dedi. "Orhan değil, Ayı Orhan'im ben!"

"Tamam abi" dedim.

Ayı Orhan Abi'nin hiç de beni dinleyecek hali yoktu. "Gel oturalım" desem gelirdi aslında, bir ufak da benimle parlatırdı ama dördüncü uykusuz günündeki bir Ayı Orhan Abi'nin bana pek bir hayrı olamazdı.

"Tamam abi tamam" dedim. "Ayı Orhan'sın sen. Hadi iyi sabahlar..."

"Dur" dedi. "Bak gelirken motorda bir rüya gördüm, onu anlatıcama sana..."

O dört gündür uykusuz içen adam, sanki bir opera sahnesinde aryanısı söylemeye başlayacak bir Rus bariton gibi daha da doğruldu, ciddileşti, küçücük öksürüp boğazını temizledi ve dili hiç süreksizsin kususuz bir tonlamale rüyasını dört dize ile anlattı:

"Çırağan Sarayı'ndayım, Havuzu merceke çorba ile doldurmuşlar. Hem içiyorum, hem yüyüyorum. Üstüne karabiberle Orhan yazmışlar."

Ayı Orhan Abi'nin koluna girdim. Fırının önünden geçenken ilk simiti kaptım. Hiç konuşmadan başını sağa sola salladı.

O istemeyince ben de yemedim. Bir elimde simitler, kolumda Ayı Orhan Abi yürüdük. Bir şeyler mırıldandı arada. Anlamadım.

Evin önüne geldiğimizde sanki bir rüyadan uyanmışcasına ırkıldı. Bahçesinin kapısını açtı, içeri girdi. Ağır ağır evinin merdivenlerini tırmanırken birden bana dönüp:

"Sağ olasın Suphi" dedi.

"Kuru kuru yeme o simitleri, git bir çorba iç. Sait'e de selam söyle."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Karakafalar

Yirmi üç yılın ardından ilk defa ülkemden dışarıya adımımı atmıştım. Bilinmedik ortamlara her girişimde yaşadığım, herkesin ilginç bir yaratılmışım gibi bana baktığı hissi, ilk yurtdışı deneyimimde çok daha korkutucu olmuştu. Havaalanından itibaren gittiğim her yer, tren istasyonu, dört sen boyunca yaşayacağım şehir, süpermarket kasasındaki kuz, bilet satan адам herkes benim farkındaydı sanki. Ya gözlemleri korkuyla açmış onlara bakıyordum ya da siyah saçlarım çoğunluğu sarı olan kafalardan çok çabuk ayırıyordu beni. Artık dünya genelinde artan göçle birlikte nerdeyse her yerdeki kozmopolitlik, geldiğim şehre uğramış gibiydi. Hemen herkes sarışın, mavi gözlü ve uzun boyluydu. İçimdeki huzursuzluktan daha da alınganlaştım, her şeyi kendimderi eder olmuştum. Bir süre sonra anlayacağım ki kimsenin umurunda değilim, ancak kendimin çok umurundayım.

Yaşamaya başladığım bina, eskiden kilise olarak da kullanılan ve rahibelere eğitim verilen bir yermiş. Hemen her yerde İsa ve hah figürleri vardı. Bazı yerlerde alçıdan yapılmış İsa'nın yüzünü incelikli ve neredeyse gözlemlen gelen yaşın pınarını bile gösterecek şekilde oymuşlar, daha küçük bazı heykellerde ise fazla zahmete girmeden yüzünü es geçerek sadece çarmıha gerilişi göstermişlerdi. Kaldığım binanın bahçesinde de güzel bir İsa heykeli, hemen yanında sürekli akan bir çeşme vardı. Bazı geceler yağmurların sesi mi yoksa çeşmenin sesi mi anlayamadan uyurdum. Geldiğim şehir soğuk ve nemliydi. Mevsimel alakası yokmuş, hep böyle olmuştum. Arnavut kaldırımlı sokakların ve kırmızı kiremitli taş binaların hemen her yerinde capcanlı yeşilliye yosunlar vardı. Yerdeki yosunların can alıcı rengi o denli hoşuma gidiydi ki, yerlere bakarak yürürdüm hep. İlk geldiğim zamanlar sürekli bir utanma hissinden, sonraları ise yerlere bakmayı sevdiğimden... Bir süre sonra okullar açıldı ve ben ülkemden aldığım bursun hakkını vermek için yar gücümle derslerime asıldım. Derslerde başarılı olsam, kendimi bu sokuk yüzütlü Avrupalılara ispat edebilirdim, diye düşünüyordum. Sanki kimin umurunda... Yine de derslere devam ederken, bizlerden çok farklı olan hayatlarını da anlamaya çalışıyordum. Fazla duygusal olmayan, dakik ve düzgün iş yapan insanlardı. Sanat, hayatlarının her alanında özellikle dinde kendini son derece estetik şekilde gösteriyorlardı. Dindar değildi gibiydiler. Bazen futbol maçları sırasında şehirde ufak çöktüklü hareketler oluyor ama genelde gündüzleri gibi geceleri de.

geçiyordu. Öyle ki karakollarının akşam 9'da kapandığına şahit olmuştum. Bizim ülkede tam da açık olması gereken saatlerde...

Akşamları hava çabuk kararıyordu. Sonbahardı. Kaldığım binadaki odam, yalnızlığımı fazlaca hatırlattığından böyle akşamlarda hemen odama dönmek istemiyordum. Şehirde olması gerektiğini düşündüğüm kalabalığa karışmak ve akıntı beni nereye sürükleyeceğini istiyordum. İlginçtir, bu şehirde akşam 6 oldu mu, kediler dâhil sokakta yaşayan hiç bir şey rastlanmıyordu. Çan sesleri bana yabancıyımlı tekrartekrar söylerken, amaçsızcaellerim ceplerimdeyürüyordum. Nereyegiderdi bu insanlar? Dükkânları 6 oldu mu hemen kapatmak nedendi? Her şehrin bir rengi var derler. Bu şehrin rengine göre

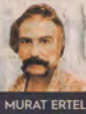
pedalları çevirme ritimlerinde saktıydı. İnisi yokuşlu sokaklarda büyümüş ben, bisiklet sürmeye özenmiş ancak hızımı bir türlü tutturamayıp bir ağaca toslanmaya ben sevdadan vazgeçmiştim. Dedğim gibi, her şey, kalkıştığım her iş yabancılığımlı hatırlatıyordu bana... Yine ve yeniden. Bir süre sonra şehrin yerlilerinden ve diğer başka ülkelerden de arkadaşlarımlı oldum. Kültürel farklılıkları görmek ve anlamaya çalışmak muhteşem bir deneyimdi benim için. Kanım en fazla komşu Yunanistan'dan tanıştığım arkadaşlarıma kaynamıştı. Onların da benden hoşlandığını tahmin ediyordum. Bir araya geldiğimizde şehrin sakinliğini sığmayan kahkahalarımıza bu sefer gerçekten yoldan geçenler dönüp bakıyorlardı. Böylece şehrin dokusuna bir süre sonra uyum sağladım. Artık çan sesi o kadar yabancı hissettirmiyordu. Yine de hiçbir şey ve hiçbir yer ev gibi hissettirmiyordu. Allemi çok özülyordum. Annemle sık sık telefonlaşıyorduk.

Her an öfkelenmeye ve her an sevmeye sevinmeye bu kadar hazır olmamızın, hayatı yavaş yaşamaya alışmış bu insanlar için ne denli yorucu gözüküğünü düşündüm.

yakin koyu lacivert, kiremitvecanlı yosun renkleri vardı. Üşümüş yüzü ve soluk benizli insanları, siyah saçlarımla kahverengi gözlerimden muhtemelen bir Ortadoğu ülkesinden geldiğini düşünüyordurdı. Belki de düşünüyordurdı. Suratlarındaki umursamaz ifade den ne hissettikleri pek de anlaşılmazdı. İletişim kurmayı sevmiyorlardı. Vapım gereği zaten ısrarcı değildim, ben de onlardan uzak duruyordum. Memleketinde neler olup bittiğini uzaktan izlemek hem yaralayıcı hem de öğreticiydi. İçindeyken takılı kalan siyaset, olaylar, burada çok daha farklı aksediyordu. Aksetmiyordu bile denilebilir. Yirmi üç yıl boyunca ülkemizi yakından izlediğini düşündüğüm soyut ve kafamda canlandıramadığım düşman yabancıların aslında pek de düşman olmadığını ve hatta umurlarında dahi olmadığını anladım. Kendi halindeki bu insanları tanımadan önce düşmanlaştıran bizlerin ne denli farklı bir dünyada olduğumuzu anlamam uzun sürmedi. Her an öfkelenmeye ve her an sevmeye sevinmeye bu kadar hazır olmamızın, hayatı yavaş yaşamaya alışmış bu insanlar için ne denli yorucu gözüküğünü düşündüm. Sürekli

O günlerde Noel tatilinde olan okul sebebiyle tüm arkadaşlarımı evlerine dönmüştü. Bense kısıtlı bursumu yol parasına harcamaktansa şehirde kalmayı tercih etmiştim. Bol bol okuma yapıyor ve daha önceden fırsat bulamadığım müze, opera, bar, kafe ziyaretleri tek başıma yapıyordum. Yalnızlık veyabancılık hissimiye artmıştı, sadece artık korkmuyordum. Bir akşamüstü daha önce gitme fırsatımdan olmadığım meydanı bir kafeye girdim. Bir yandan da telefonda annemle konuşuyordum. Beni ne kadar özlediğini söyleyen annemin sesi titriyordu. Biliyordum ki telefonu kapatır kapatmaz ağlamaya başlayacaktı. Bense eğlenceli konulardan laf açmaya çalışıyordum ama onları o denli göresim gelmişti ki daha fazla sesimi saklayamadım. Telefonu kapattım. Oturduğum yerden kahveni söylerken bir yandan elimin tersiyle gözlemleri siliyordum. Barın karşı tarafından birinin bana baktığını hissettim. Gözler birbirini çağırı, derler. Bir şekilde bana baktığını o tarafa kafamı çevirmeden gördüm. Kafamı çevirince ise ayardır hissetmediğim mutluluğu o simsiyah saçlarda buldum. Bizen biri, diye düşündüm. "Türk mü acaba? Burada mı çalışıyor?" diyeüst üstersorular gözlerime doldu. Az önce annemle yaptığım duygulu konuşmalar etkisiyle soran ve dolan gözlerle adama baktım. Ardemle telefonda yaptığım konuşmaların ardından yüz yüze anadilimde konuşabilecektim. Kendisine baktığımlı hissedene adam yavaş başını çevirdi. Bardakları kurulumaya devam etti. Gereğinden fazla heyecanlandığımı düşündüm. Sakince yerimde oturup kahveni yudumlamaya karar verdim. Yavaş yavaş kar atıyordu.

Ağaçların üstüne renkli Noel ışıkları asılmıştı. Yan sokaktan insanın içini ısıtan güzellikle bir Noel şarkısı geliyordu. Benim aklıma takılanla bizim oralarından olduğunu tahmin ettiğim bardakladamlak konuşmaktı. Eğer annemle telefonda konuştuğumu duymuşsa ki duymamasına imkân yoktu, Türkiye'den geldiğini biliyordu. Bar neredeyse boştu. Yine ondan tarafa baktım. Bardakları kurulumaya devam ediyordu. O sırada telefonu çaldı. Rahat konuşabilmek için müziğin sesini hafiften kısıt; ben de kulak kabarttım. Flamanca ya da İngilizce değildi. Türkçe de değildi. Dediklerini anlamasam da tonlamasından, çıkar dıği seslerden bizim oralı olduğunu anladım. Adam, Kürtçe konuşuyordu hem de gereğinden ve kulak kabartmama gerek kalmayacak kadar yüksek sesle... Yutkundum, yine de onunla tanışmak istiyordum. Sadece bu kez biraz çekiniyordum. Telefonu kapattı ve bana meydan okuyan bir bakış attı. Ya da bana öyle geldi. Kahverme döndüm. İki elimle tuttuğum bardak da kahve de soğumuştur. Telefonunu kapattıktan sonra müziğin sesini biraz daha açtı. Şimdi buralarda çok sevilen Belçikalı Selah Sue'nun yumuşak şarkısı çalıyordu: "I can see your fear, 'cause. This world ain't simple..." Garsonu göremedim, bir kahve daha istemek için bara yönelmek zorunda kaldım. Kürt Barmen, önündeki dizüstü bilgisayardan şarkı seçiyor olmalıydı. İngilizce kahve istediğimi söyledim. O da bana İngilizce "tabii" dedi ve kahvem verdi. Göz göze geldik. Benim gibi kapkara gözleri vardı. Kaşları gözlerine yakındı, onu olduğundan daha esmer gösteriyordu. Bir şey söyleyecekti, söylemedi. Açık ağzından tuhaf edici şırıyahavaverir gibibir ses çıkardı. İşinin başına döndü. Aylar sonra muhtemelen dilimi bilen tek kişi de benimle o dili konuşmak istemiyordu. Yenden kahve döndüm. Selah Sue'nun acıklı şarkısı bitmişti. İçerde benimle birlikte 2-3 kişi daha vardı. Bar kapanmak üzereydi. Herkes yavaştan hesabı ödeyip evine gitmeye hazırlanıyordu. O sırada kulaklarıma inanmadım. Çok kısık tondan bir saz sesi geliyordu. Derinden çok derinden. Kalkarken yerime geri oturdum. Ezgiyi tanımıştım. Çok fazla türkü bilmezdim ama bu türküyü herkes bilirdi. Leylim ley'in insanı hüzünlendiren sözlerini tanımadığım biri söylüyordu. Olsun... Bizim oralarından tanıdık bir ses, bir nefes gelmişti ya. Olsun. Hemen kafamı bar tarafına çevirdim. Kürt barmen, müziğin sesini biraz daha açtı; o da bana bakıyordu. Dolan gözlerimi durdurum, çekinerek de olsa ona gülümsedim. O ana kadar bana meydan okuyan gözleri yumuşamıştı; o da bana yavaşça gülümsedi. Hesabı ödemekte olan sarı kafalı yerliler, aramızdaki mesafeye rağmen yıllar sonra karşılaşan kardeşler gibi olduğumuz hissetmiş olmalılar. Ne olduğunu anlayamadılar. Bense, bir Hristiyan âdeti olan Noel hediyemi ülkemden onca zamanda yine ülkemizin bir çocuğundan almıştım.

MURAT ERTTEL

Bazı oyun havalarında bir coğrafyanın rock'n'roll nefesi hissedilir

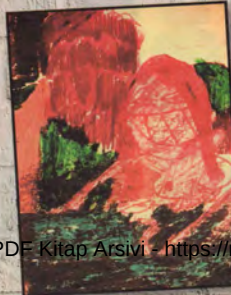
Canım elektro sazı küçümsemek için pavyon sazı derler ya o pavyonlarda esen bazı oyun havalarında bu coğrafyanın rock'n'roll nefesi de hissedilir.

Aman bizi ütölmesinler diye müdâvim bir tanıdığın eşliğinde bir gece eşim ile birlikte Ankara'da ünlü bir pavyonu ziyaretimiz gözlerimizi fal taşı gibi açtırmıştı. Açış ve uzun hava bölümlerinin ardından gelen oyun havaları kısımlarında gah 4 kaşıkçı dansçı abiler grubu, gah köçekler, gah Ankara üslubu oynayan dansçı kızlar, gah ön ve ara gruplar ve assolist elektro sazıcı değişik bölümler

yaratıyorlardı.

Bizi en çok şaşırtan şeylerden biri de dansçı kızlar ile sahneye çıkıp beraber oynadığınız zaman kızların adlarının ettiğiniz her dans başına hesabınıza Ayşe, Hülya gibi eklenmesi olmuştur.

Garsonlara para bozdurtup belirli bir bölümde çalışan sanatçının başından aşağı paraları saydırarak atmak, uzun hava bölümlerinde bir garsonun tepsiyle gelip sahne kenarına oturması ve grup elemanlarına birer çatal peynir ile birer yudum rakı ikram etmesi de bu gösterinin aklımda kalan diğer törensel bölümlerindendi.

ARZU ERKAN YÜCE

'Normal'imizi kaybettik, hükümsüzdür

Tüm dünyayı etkisi altına alan yeni korona virüs pek çok can aldı, ciddi sağlık sorunlarına yol açtı, pek çok kişi yakınına kaybetti ve cenazesine bile katılamadı. Kendimizin ya da yakınlarımızın hastalanması, ölmesi kaygılarının yanı sıra pek çoğumuz; maske ve dezenfektan gibi koruyucu önlemlere erişememe, işimizi kaybetme, ekonomik güçlükler, artmış ev içi şiddet; evden çalışma, ev işi, eveyenlik ve hasta bakımı gibi sorumluluklarda artış, belirsizlikler gibi pek çok stres etkeni ile karşıya kaldık.

Her kim olursa olsun virüs kaynaklı kısıtlanma, genel olarak endişeyi beraberinde getirdi. Çünkü hiçbirimiz zihinsel olarak da fiziksel olarak da böyle bir küresel salgına hazır değildik. İlk haftalarda kaygımızın odağı sağlığını ve temel ihtiyaçlarımızı. Yiyeceğimiz, içeceğimiz, ilaçlarımız, maskemiz, dezenfektanımız var mı, sağlık hizmetlerine erişilebilecek miyiz? Ciddi panik davranışları yaşandı. Sağlığını, işini ya da yakınlarını yitirenlerin yaşadıkları zorluklar elbette en ağırıydı. Pek çok insan yalnız kalma, kendi kendine zaman geçirme deneyiminin olmadığını, bununla baş etmekte zorlandığını gördü. Derin travmalar, bastırılanlar, yüzleşmekten kaçınanlar yaşantılar su yüzüne çıktı. Kiminde dağılma kaygısı; aşırı kontrol eğilimi baş gösterdi. Pandemi günlerinde evde kalmak bir kısım insana ise çok iyi geldi. Kendiyle ve ailesiyle baş başa kalma gereksinimlerini gidermek, kendisiyle yüzleşmek, birtakım şeyleri yeniden değerlendirmek için fırsat oldu 65 yaş üstü ve 20 yaş altının psikolojik olarak yeterince hazırlanmadan ve şartlar

olgulaşmadan evde kalması, diğer insanların dışarı çıkmayı sürdürmesini akılları çok karıştırdı: Ne serbestiz ne de değil! Kurallar net değil ve hepimiz için geçerli değil! İnsanlar neye inancaklarını şaşırdılar. Pek çok insan işinden, sosyal çevresinden, hobilerinden oldu, ekonomik kaygılar da cabası... Sosyal bir varlık olan insan için bunlar ciddi kayıp anlamına geliyor.

İlk baştaki çok dalgasını, kabullenme ve baş etme çabası izledi. Bazı kişi ve kuruluşlar kaynaklarını herkese açtı; tarifler, filmler, müzikler sağlandı. Bir grup insansa bunlara sadece uzaktan bakabili. Bu tür olaylardan hepimiz aynı oranda etkileniyoruz. Bazen savaşı yönümüz, bazen olayı yok sayan, bazen de kaçınan tarafımız açığa çıkıyor. İnsanların temel güvenliği bulamadığı, kişisel koruyucu ekipmanlara ulaşamadığı, çalışmak zorunda kaldığı, evinde kalamadığı, çocuğuna, hastasına bakıcı bulamadığı, şiddete uğradığında yardım alamadığı, temel haklarına erişemediği yani bir çok açıdan çok mahrum olduğu bu dönemde ruh sağlığının etkilenmemesi düşünülemez. Bütün şartları, koşulları iyi olup evde kalabilen insanların dahi ruh sağlığı pandemi döneminden etkilendi. Çünkü bir

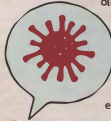
belirsizlik ve kaos ortamı var. Ruh sağlığımız için öngörülebilirlik çok önemli bir gereksinim. Pandemi gibi yaşamı tehdit eden durumlarda var oluşumuz tehlikeye giriyor olur. Bu da insanların hem kaygısını çok gerçekçi bir biçimde artırır hem de kaygı bozuklukları, depresyon, uykusuzluk, alkol ve madde kullanım bozukluğu, ikili ilişkilerde problemler, iş performansında düşüşler gibi pek çok sorunu beraberinde getirebilir. Çok sık sorulan bir şey var: Salgın hepimizi etkiledi, hepimiz aynı gemide miyiz? Hepimizi eşitlediği şeyler var gibi görüne de yoksulu, işsiz, kadınları, LGBTI+ları, mülteci ve sığınmacıları, yaşlıları ve ayrımcılığı maruz kalanları daha da çok etkiledi.

Ötekini de umursadığımız, saygılı, hakkaniyetli ve eşitlikçi birlikteli için yola çıktığımızda halledilemeyecek çok az şey var. Bunu şimdi de öğrenemeyeceksek ne zaman öğreneceğiz?

1 Haziran itibarıyla "yeni normal"e geçiş yapıldı. Pandemi, işe gitmek zorunda olanlar dışındaki herkesi eve bağlamışken, birdenbire gevşetilen önlemler insanları sokağa sevk etti. Hâlâ bir işi olan insanların bir kısmı evden çalışmaya sürdürülen bir kısmı zorunlu olarak işyerlerine döndü. Bu normalleşme çabası bir taraftan

makulken öte yandan salgının sürüyor olması yeni endişeleri beraberinde getirdi. Bilgiye ulaşılmadık tutarsızlıklar insanların neye güveneceklerine dair bir referans noktası belirlemelerini ortadan kaldırdı. Böyle bir durumda da şüphecilik, komplo teorileri, güvensizlik ortaya çıkar. O noktada kişilerin kendi arka planlarında ne gibi bir baş etme biçimi varsa o devreye girer. Mantıklı karar verme süreçleri, analiz süreçleri yerine kaçma, kaçınma ya da saldırmaya gibi ilkel davranış biçimlerimiz devreye girer. Boş verme ve gerçekçi yok sayma ortaya çıkabilir. Şeffaflık ve güvenilir bilgi çok önemli. Kaygıyı çok artıracak bilgiler art arda sıralandığında bunlar insanları harekete geçirmek yerine daha da tembelliştirir ve umursamazlığa itebilir ya da fazla kaygılanarak karar verme süreçlerini sağlıklı işlemlerine sebep olur. O yüzden bu dönemde yöneticilerin, kanaat önderlerinin nasıl davrandığı, nasıl önlemler aldığı daha da önem kazanır.

Son yıllarda o kadar çok travmaya tanık olduk ki... Bombalamalar, savaşlar, kadına şiddet, işsizlik, yoksulluk, mülteci sorunu var ve bunların hepsi çok ağır güdümler. Travmaların yasını tutmaya yetişemiyoruz. Aslında "normal"imiz pek de normal değildi ya, olana da küresel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

ŞAFAK SALDA

Ya beni sararsa memleket hşreti?

Sınırlar kalkacaktı falan. Avrupa Birliğine Nobel Barış Ödülü verdiklerinde sene 2012 idi ve sebebi sınırların kalkması, barış, demokrasi falan filandı. 15 yıldır Almanya'da yaşayan bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak kendimi en değersiz hissettiğim günlerden geçiyorum. Bugün anavatana annemin, babamın kardeşlerimin ziyaretine gitmem -resmen- yasak. Burada resmen kelimesini kasten kullandım çünkü resmî olarak yasak. Alman şirketleri çalışanlarının Türkiye'ye gitmesini çeşitli yollarla engelliyor. Alman hükümetinin seyahat uyarısı hali hazırda devam ediyor. Tüm bunlara rağmen gidecek olanlar dönüştü korona pozitif testiyle dönmeleri durumunda 14 gün karantinada kalmak zorunda bırakılıyor. Korona testi için Türkiye 110 TL istiyor ve test havaalanında bulunan noktalarda burundan girilen bir aletle genizden sıvı alınarak yapılıyor. Sonucu almak takriben 3-4 saat sürüyor. Ayrıca Almanya'ya seyahat edebilmek için Alman vatandaşı olmak ya da Almanya'da geçerli bir oturma gerekiyor. Oturumu ya da vatandaşlığı olmayan bir Türkiye vatandaşı zaten ülkeye alınmıyor. Özellikle son yıllarda Türkiye'nin Avrupa'da bir kıymeti kalmadığı aşıkarak ama Avrupa'da yaşayan ve nüfusunun 5 milyona ulaştığı Türkiye kökenlilerin düştüğü durumu bir tahayyül etmeye çalışın. Yıllarca çalış, emek ver, vergi ver-arabeskleşmek gerekirse- ömrünü ver, çocuk yap onlar da bu kervana katılın ama en büyük hayali yaz aylarında memleketine

gitmek olan bu insanlara 60 yıllık göç tarihinin hatıranı bakmadan seyahat yasağı koy. Yıllardır gidip tatil yaptınız, dünyanın en temiz en konforlu otellerinde konakladınız, en güzel koylarını gezdiniz, bir kırsızın ev aldı, yerleştii. Nasıl bir tehlike gördünüz de bugün topraklarınızda yaşayan o ülkenin insanların seyahat özgürlüğünü kısıtlıyorsunuz? Ki seyahat özgürlüğü Alman anayasasının en önemli maddelerinden olmasına rağmen... Eğer kulislere konuşulan doğruysa ve AB iyi gitmeyen ilişkilerin intikamını Türk turizmini baltalayarak alıyorsa şunu bilmeli: Topraklarında yaşayan Türkiye kökenliler Türkiye'yi yönetenleri temsil etmiyor. Şimdi Berlin'de, Paris'te, Viyana'da memleketine dönmeyen sürgün siyasiller gibiyiz. Eğer annemizi, babamızı, sevgimizi, kardeşimizi çok özlediysen onların gelmesini yasak, bizim gitmemizi ise işimizi kaybetme riskiyle mümkün. Tabii demokrasi hala tedavüldü; isteyen bu riskle "tatil keyfine" çıkabilir.

Teklifim, 2020'de Nobel Komitesi'ne ödülü Avrupa Birliği'ne versin ama bu defa tip dalında versin. Yüzyıldır keyfini çıkardıkları toprakları muhteşem bir öngörüyle ve uzaktan teşhise yasaklı yerilene ettikleri için.

olarak hepten kaybettik. Hayatımızdaki önemli değışiklikler, kritik durumlar, sağlığın tehdit edilmesi, kendimizin ya da yakınlarımızın ölmek riski gibi bütün travmatik yaşıantılar, ister istemez sorgulamaya iter insanı: Ben kimim, bu hayatı niçin yaşıyorum, benim için anlamı ya da anlamsız olanlar neler?... Böylelikle yeni anlamlar inşa edilir. Bundan önceki travmalarda olduğu gibi; pandemi süreci de olumlu ya da olumsuz değışikliklerin fitilini ateşlerken, zerrecdeğışmeyen şeyler de olacak. Bu süreçte pek çok kimse "Neden bu kadar çalışıyorum, neden bu şekilde hala birlikteyim, neden evlenmiyorum, neden boşanmıyorum, neden istifa etmiyorum, neden bu şehirde ya da ülkede yaşıyorum?... " gibi pek çok kararı sorguluyor, yeni kararlar alıyor. Pek çok yaşam ve ilişkiler değışti, dönüştü. "Yeni normal"de ilişkiler eskiden tolere edilen birçok şey belki artık tolere edilmemeye başlayabilir. Son zamanlarda sosyal medyada, hiç beklemediğiniz kişiler arasında süren kıran kırana kavgalar bunun bir örneği. Bunun aksine bu dönemde agresif, hırçın ilişkileri yönetmekte zorlanan kişiler daha ılımlı, daha hoşgörölü bir yapıya kavuşabiliyor. Dolayısıyla herkesin yeniden başlayacakđı bir dönem. Hepimizin etkilendiğini aklıda tutmak gerek. Birbirimizi biraz yabancısı kabul edip daha mesafeli ve daha esnek olmayı deneyebiliriz. Peşin yargılara, kırgınlıklara çok fırsat vermemek, değışime açık olmak, birbirimizin değışimine alan tanımak önemli. İnsanlar, güvende olma hisleri sarılıp kaos ortamı oluşunca ötekileri düşman, rakip olarak görmeye ve kendilerine haksızlık edil-diğini düşünmeye başlayabiliyorlar. Bunlara hazır olmalıyız. Bu tür durumlarda kişiler adaletsizlik duygusunu, karışısındaki herhangi bir insana yönlendirebilir. Bu adaletsizliği yaratanın büsbütün karışımızdaki davranışları değil, "pandeminin getirdiği güçlükler ve politikaların belirlediği uygulamaların getirdiği eşitsizlikler" olduğunu düşünmekte yarar var. Bu dönemde şunu çok açık bir biçimde gördük; kaygı, kötölük, şiddet nasıl bulaşıyorsa, iyilik ve dayanışma da bulaşıyor. Pek çok yerden birden filizlenen dayanışma kültürünün, dalga dalga yayılıp, nasıl da hayata bağlayıcı olduğuuna yakından tanık olduk. Aslında birbirimiz için varız, sadece kendimiz için bir şey yaptığımızda bir hiçiz. Sen elini yıkarken karışındaki elini yıkamadığında, sen maske takarken karışındakitakmadığında hastalık bulaşmaya ve yayılmaya devam ediyor. Ötekini de umursadığımız, saygılı, hakkaniyetli ve eşitlikçi bir ilişki için yola çıktığımızda halledilemeyecek çok az şey var. Bunu şimdi de öğrenemeyeceğsek ne zaman öğreneceğiz?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

AYDILGE

Ve çıkışın artık o
çocuklar, onları
hapsettığımız
kuytulardan
güneşe...

Özümüzü linç ederken

Bu hep böyle oldu. Kaya, hep bir şeylerden korktu. İçinde bir tedirginlik... Bazen nedenli bazen nedensiz, ama hep bir huzursuzluk... Tamam abartmayayım, günün yirmi dört saati böyle değildi, ama genel olarak böyle. Çocukken yalnız yatmaktan korkardı; bir dönem aşı olmandan korktu; bir dönem yolculukta çok karnım ağırırsa diye korktu. Birgitti, diğeri geldi. Şimdi eşek kadar oldu ama hala bir sürü şeyden korkuyor. Zor bir hayat, kolay değil. O tedirginlik hali inanılmaz sinirbozucu. Neyse ki çabuk da neşelenir. Yerin dibine çakıldı mı kalkar bir süre sonra. Ondan önce beş çocuk düşürmüş annesi; o ise inatla tutunmuş ana rahmine. O yüzden düşer düşer, inatla kalkar. Bu arada içeride fenalık bastığı için daha yedi buçuk aylıktan çabuk çıkarmış annesinin karından. Orada da güvende hissedememiş demek ki. Güven yerinesizleklili düşeceğinden korkan ailesinin enerjisini hissetti belki de. Attı kendini dışarı. Dışarı demişken, dışarıya çok anlayışlı, kendine süper anlayışlıdır. Sıkıldığında, üzüldüğünde, "Ay Kaya, of Kaya gerçekten şu tedirgin hallerin seni sinir ediyor, ne kadar zayıfsın," der kendine. Hatta iyice abartır, "Senin mayanda bir bozukluk var" şeklinde ezer geçer kendini. Ama başkası ona içini döktü mü, o yargılayıcı yanı yok olur gider. Bozuk, sağlıklı, iyi, kötü kavramlarının göreceliğine inanan, şefkatli gözüyle gören tarafı ortaya çıkar. Arçeken, üzülen, kızan, kırılan Kaya'ya ise tolerans neredeyse yoktur. O yüzden içi şişer şişer durur. Yine şiştiği bir gün terapiye gider. Başından geçen herbat bir olay anlatırken gülere gülere anlatırken farkında değildir. Terapist "Pardon, niye güliyorsunuz diye sorar dan diye. "Anlatmışınız şey, hiç komik değil ki. Hatta çok üzülmüşünüzdür muhtemelen, ama şimdi niye güliyorsunuz?"

Tokat gibi iner bu soru, hakikaten niye

güliyordur? Güçlü görünmek için "Acımadı mı" diyebağırın bir çocuk mudur hala? "Esneyen bambu, direnen meşeden daha güçlüdür" der terapisti. Boş boş bakar Kaya havada uçsan bu Japon atasözüne. "Yani bambu çok büyük fırtınalarda bile esneyebilirdi için kırılmazken, kaya güçlü gibi görünse de sert bir darbeye kırılabilir, paramparça olabilir KayaBey" diye açıklar terapisti. "Asıl güç, o acıyı ve üzüntüyü kabul edebilmek, şefkat duyabilmek ve ondan kaçmak yerine onunla beraber dans edebilmektir. Onu onurlandırabilmektir," der terapisti. Onurlandırmak da ne şahane bir kelimedir! Ama işte içini doldurmak da hiç kolay değildir.

Kaya, birazcık bambulaşmaya, daha huzurlu ve kendine şefkat gösteren biri olmaya karar verir. O kelimenin içi dolacaktır! Ananın karşısına geçip kendimi çok seviyorum demekle olmaz bu iş tabii. "Farkındalık" kelimelini kullanmakla da olmaz. Zira her şeyin farkında, ama huzursuzluk parkındadır. O parkta dolanırken, bir gün bir yazıya denk gelir. "Duygularımızı bizi hasta etmez, ama duygularımızı doğru yaşamazsak hastalanırız" der yazıda. Tamam da duyguyu yaşamak, bastırmamak nasıl olacak? Kaya onu çözememekte direye düşüyor. "Ne yani üzülmüce, yerlere yatıp tepinecek miyim üzgünüm diye, ya da kızınca gidip sağı solu yumruklayıp çok kızdım diye mi bağıracağım? Ben semvem ki öyle abartılı şeyleri. Hem asabi derler, ya da bu ne ya, sulu zırtlak derler. Ne o öyle ruh hastası gibi tepinecek falan..." İşte tam da o anda fark eder. Dannnn! Duyguyu yaşayamamak tam da budur. Hissettikleri ile ilgili o kadar çok düşünce üretmektedir ki, yaşadığı şeyi yaşamak tanziyadeüzzerine koyduklarıyla uğraşmak zorunda kalmaktadır. Ne zaman kötü bir hissi olsa, o hissin neden geldiğini, ne anlaştığını bakmadan acımasız yargılarına kendini ezmektedir: "Yahu şimdi nereden çıktı bu iç sıkıntısı, öf Kaya baktım sende. Sende bir bozukluk mu var acaba? Ben senin böyle biri olmanı istemiyorum. Azıcık güçlü ol. Kaç yaşına geldin çocuk gibi korkuyorsun! İnsanlar şu halini görse çok zayıf olduğunu düşünürler!" Yani kaygı duyduğu için kaygılanır. Kaygılandığı için kendine kızar. Kaygılandığı için utanır. Bu kaygı ne diyor,

Yeni duygu bindirir. Böylece de temelde "öcü" olarak gördüğü "kaygı"dan kaçır. Kaçtıkça batır. Aslında biraz kaygının gözünün içine bakışa, ne anlatırsun kardeş sen bana değil belki bu kadar "Duy sana beni, sağır mısın" diye bas bas bağırarak zorunda kalmayacak o da. Tatlı tatlı konuşacaklar. Tamam abartmayalım çok tatlı bir sohbet olmasa da en azından iki çift lafın belini kıracaklar.

Geçen gün sokakta bir çocuk görür Kaya. Nasıl da tatlı bir şey. Hüngür hüngür ağlıyor. Gider yanına, "Ne ağlıyorsun bel" der. "Sulu zırtlak mısın, ne bu böyle sürekli hüngür hüngür! Çocuk dediğin oynar, mutlu olur. Ayıp değil mi böyle ağlamezeli ediyorsun kendini. Sende bir bozukluk falan mı var acaba? Ya git beni rahat bırak, gözüm görmesin, keşke böyle bir çocuk olmasaydın!"

Böyle yazınca çok garip oluyor değil mi? Vay Kaya'ya bak ne pis bir adammış diye düşünür insan. Ama çoğumuzun kendi içimizdeki korkmuş ve incinmiş çocuğa verdiğimiz tepki ne yazık ki böyle. Kaya da kendi ağlayan çocuk haline böyle davranıyor işte. Bütün bu iç huzursuzluklarımızı, küçük hallerimizi korkmuş yansımaları altında. O çocuklar hala yaralı bir şekilde içimizde bekliyorlar. Duygularımızı sağlıklı bir biçimde yaşamamıza izin vermeyen bir toplumda yaşıyoruz çünkü... "Ağlama ayy, ne var bunda bu kadar kızacak, üzülecek" ya da "çok gülmeye ağlasın" gibi lafları her duymadık mı? İstemediğimiz bir şeyte tepki verdiğimizde yaramaz çocuk, istemeden yapı denilen yaptığımızda cici çocuk olmadık mı? Ama sıkıttı kaldı işte o çocuklar bir yerlerde. O yüzden kendimize anne ve babalık yapmayı öğrenmemiz gerekiyor belki de. Şimdi izninizle birazcık o ağlayan halimize konuşalım İstiyorum. Bu sefer "Gel bakalım niye ağlıyorsun. Mutlaka bir çarşesini buluruz, bulamazsak da ben yine senin yanında olurum ve beraber atlatırız" diye başlayalım söze. İstiyorum ki yine ağlasınlar. Ama mutluktan... "Sonunda biri beni duydu, biri beni dinliyor; o hep anlaşıyorum" diye. Ve çıkışın artık o çocuklar, onları hapsettığımız kuytulardan güneşe...

Yalnız değilsin şarkım da tüm yaralı çocuklara
başlıyorum... Sevgimle...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

EVREN BARIŞ YAVUZ

Yoksul ve ümmîyiz, kimsemiz yok

Bahçeler suladım, ağaçlar sevdim, rüzgâra baktım. Bu dünya içinde bir can olarak varım, varlığıma anlam düşürim, düşündüklerim ve sevdiğim. Bir an olsun yaşadığınızı fark edin, tüm bu gürültü bir yana bir kalp atışı bir yana.

Oradan başlayacağız. Orada cebindeki harçlığımla arkadaşlarıyla paylaşılan çocukların zarafetinden yola çıkacağız. Başka yok yok. Başka bir imkân yok bizim için. Bizi yendiler çünkü. Bizi kendi hassas yerlerimizden vurdular. İnce bıraktığımız, övündüğümüz şeylerimizden esir aldılar bizi. Bizi yendiler. Bizi yendiler onlar, onlar... Onlar çok kalabalık.

Biz tam olarak kimdik? Kimlerden oluştuk... Bizi bir araya toplayan neydi. Bir ıslak yorgan, bir kuru ekmek, bir yanık ezgiydi oysa ilk başta. Bizi yendiler, barbarlar değildi onlar, bizi yendiler orduları yoktu. Bizi bizsiz bıraktılar öyle yendiler. Paralarıydı, mücevherati çekiçlerle ezdik, camları kırdık, yapıları böceklerin ve sıçanların yurdu olsun diye açtık. Yenildik. "ak libaslarımıza" sürüldü zalimlerin kredi kartları. Düşük faizli kredilere kelle verdik.

Canımızda ten kuşları ötüyordu. Olsun. Yeniden başlayacağız. Camlı dev canavar gökdelenlerin dibinde, gürültülü ve bağız eğlencelerin eşliğinde, süsüne insan eti harcanmış zamanın pençelerinin dışında bir gün ışığına tutunacağız. Rüzgâr bizim dilimizdir, imandırı beton kenarına tutunan otun bize verdiği, bildirir en güzellerimizin ölümünden damıtılan sıvılaşmış acı. Bizi biz yapan delilik, bizi bize benzeten sarhoşluk, bizim aniden sarılmalarımız, aptalca ağlamalarımız, utanarak ettiğimiz küfürler,

kalbimiz, kalbimiz, bu kalpsiz dünyanın içinde bir kan ve kas denizi olan kalbimiz...

Kalbimiz dediysek işte o hep anlattığımız, yumruğumuz kadar olan. Sıkılı bir yumruk kadar olan kalbimiz.

Bahçeler suladım, ağaçlar sevdim, rüzgâra baktım ben. Beton denizi içinde yüzdüm, egzoz soludum, plastik meyveler yedim, kireçli sular içtim. Bu aşkama da ettim ömrümden, ömrümden düştüm bu aşkama da... Bir gün daha eksildim. Öldüm işte bir gün daha. Bizi yendiler, savaşımadık. Çünkü savaşı geç kaldık.

Savaştığını zannedenler de oldu. Onları hiç yemediler. Çünkü oyunun içine eklediler. Savaşıyor gibi yapıp gerçek savaşı örttüler onlar. Onlar yüzünden yenildiğimizi anlamadık bir süre... Savaşıyor muydunuz. Geç kaldık.

Gencecik çocuklar geldiler, yoksuluz dediler... Yoksul ve ümmîyiz, kimsemiz yok. Babalarımız bizi dövdü, annelerimiz zehirlendi bizi, dediler. İnceciğiz dediler, bizi yaraladılar, bizim bakımsız tenimizi, saçlarımızı, narın parmak uçlarımızı kırdılar, dediler. Geldiler ve kitap istediler. Geldiler ve insan yerine konmak istediler. Geldiler ve hayatı nasıl yaşayacağız, bize bir yol gösterin, dediler.

Onları da incittiler. Onları en çok... Onların kimse yoktu çünkü. Büyük soyadları, banka

hesapları, ailelerinden kalan mirasları yoktu. O çocukları ya yalandan bir savaşı sürdürdüler.

Bahçeler suladım, onları andım, anladım. Onların yoksul ve yetim haklarını yiyenleri asla affetmedim.

Yaşıyoruz. Buna yaşamak denir. Yaşamak tam da budur. Çiçeğin de, kelebeğin de, atın da yaşamı bu mücadeledir. Bu çırpınma, bu kan - ter içindeki boğuşmadır. Yaşamaktır aşkına savaşıp, aşkına savaşıp bir şeyler bulup... Yaşamaktır, ölmeye yakın bir yerde zamanın, senin için solmakta olanın, başkasından bulacağını bilmektir.

"Can" vermek can olmaktır. Bahçelerde sulandıkça bizi aşık eden toprağın kokusu işte o içindeki candır. Can kokmaktadır.

Durup yaşanan şeyin bir film olmadığını hissetmek ve üstlenmek gerek. Bize yaşanan, bu bizim yaşamımız. Yaşamak suççağın bir şey işte...

Bizi yendiler. Savaşı geç kaldık. Ama başlıyoruz. Bu kez yoksul ve arı aranamayacak çocukların kalbini kıran, çirkin dostlarımızı da mahvedecegiz. En çok onları yeneceğiz. Onların sahte savaşılarını bozup, onların küçük tezgâhlarını dağıtacağız. Bize en çok onlar zarar verdi. Öbürleri sadece yendi bizi, bunlara bizdeki hevesi kıldı. Heves, nefes can... Tüm meselemiz budur. Aşka aşına ama dilsizdir.

Öbürleri sadece yendi bizi, bunlara bizdeki hevesi kıldı. Heves, nefes ve can... Tüm meselemiz budur. Aşka aşına ama dilsizdir.

En iyisi aşkı sık sık sık ve
adamakıllı düşünenler
diyeceksin. İşte o fena.
Öyle sık ve adamakıllı
düşünürler ki
sana yer
bırakmazlar.

Sevgili karım

Mükemmel karım, sigara dumanı kılığında içine sıkışmış havayikesik kesik yüzüme üfleyen şöyle dedi.

- Bak Mete, durup durup ilişkimizi sorguluyorsun, yapma. İnan yokluğumu düşünmek istemezsin!

Karımın her tartışmada üzerime salmakla korkuttuğu yokluğa bu sefer cesaret edip baktım. Yılların ağzından salya akan ıslak köpek görüntüsü, şimdi görmezden geldiğim büyüüp serpilmiş, fıstık bir komşu kızına dönmüştü. Bunu ben de beklemiyordum. Zihnimde beliren bu görüntünün dudaklarımda sırtarak vücut bulmasını engellemek için karımın blöfünü gördüm ve artırdım.

-Peki varlığını konuşalım ister misin?

-Varlıkla yokluğu yaratan, bu sözcüklerin tanımını yapan, onlara anlam veren kendi ihtiyaçlarımız Mete. Zihnimizin tarif ettiği görece bir yokluk ve varlık tanımını kendimize referans alıp onun etrafında çerçeveliyoruz yaşıyoruz. Bunu nasıl konuşacağız?

Buna şaşırmadım. Sordüğüm kışkırtıcı soruya delirip kavgaya etmek için kollarını sıvamak yerine anlamını çözme yetiştirmeyeceğim bir hizada felsefi cümleler kurmayabildi. Bu onun özenle geliştirdiği yüzleşme metoduydu. Bu şekilde her zaman bir yolu bulup beni paralize etmeyi başarıyor ve kendi sağ kalıyordu. Kendi kaşındı.

-Benim için varlığının tanımını net tatlım. Varlık semir baldırlarımız, üç gündür buzdolabında bitirmediğimiz fasulye...

Lafımı bitirmeden aklımdan çıkanların şaka olduğunu beni bile inandıran bir kâhkahayla sigarasını söndürüp beş bin arkadaşından kim bilir bu sefer kimin doğum gününe yetişmesigerektiğini hatırlatarak kalktı. Bu hezeyanlarımın yarın yerini mahcupiyete bırakacağını bilmenin güvenliği duduğımı öptü. Bu 'seni çok iyi tanıyorum, ilişkimizi

yetierce iyi' anlamına geliyordu. Bir de eliyle başımı okşadı. Bu da "Ah Mete, hiç büyümüyorsun." Demek. Beni öldürmeye kıyamaz.

O çıkar çıkmaz arkasından hızlıca uyukum geldi.

Anı bastıran bu uykuyu görmemiş gibi yapıp önce koltuğa uzandım. Elimde televizyonun kumandası ile bir süreışı çekilmişekrana baktım. Kolumu izleyecek bir program arıyor gibi öne uzattım, ama başım karşı apartmanın balkonundaki çamaşır askılığına takıldı kaldı. Sanırım sonra uykuya dalıp her şeyi unutmakla uyankken rüyaya görmek arasında bir yerde bir süre durdum. Arkası bulanık.

Sıkıcı festival filmlerinin açılış sahnesine benzer sarı çorak bir arazinin ortasındaydım. Gerçi tam ortasında olduğumu ispat edemedim. Araziyi ancak gözümün erişebileceği mesafe kadar görebiliyordum. Yani hiçbir kesinlik yok. Ama şimdi bunları anlatırken yanlış bilgi vermiş olmak istemem. Beni de buna inandırdılar. Daima net olmama ve söylediklerimin asla gelişmemesi gerektiğine. Çoğunlukla içimden asimetrik davranmak geliyordu halbuki. O arazinin sözüm ona ortasında değil başka bir yerde durmak istiyorum ben. Öyle bir yer ki kimse bakarken sağ, sol, doğu, batı diyemessin. Öyle bir nokta olsun ki, konumu tarif etmek için ne desek yetmesin, anlatamam.

Neyse ki o yerde ben belimden bir kuşakla insanlara bağliymışım. Benim lisede gösteriler için kullandığımız ipler, kurdeleler olurdu. Benim belimi bağlayıp diğer insanlara dolanan kuşak öyle bir şey. Belimi sıkıyor. Bağlandığım insanlar bazı duyguları temsil ediyor. Kimi neşe, kimi hüznün, kimi korku, kimi öfke. Onlar hareket ettikçe yönüm değişiyor. Onlar nereye, duygum değişiyor.

Ben oradan oraya çekiştilir dururken "Demek lisede beri hiç ayrılmadınız, bu aşk çok kıymetli, birlikte bunca uzun yıl..." diyor pat diye karşına eojektörle çıkan

hemşire görünümlü psikolog tonlamalı bir kadın. Arkama dönüp o uzun zamana bakıyorum. Karım ve benim didiklerimiz için tanımlanmış o uzun zamana.

O anda uyandım. Uyuşmuş kolum, koltuk deseninden çizilmiş yüzümle kalkıp kendime buz gibi bir kola koydum. Yüzümü yıkamış kadar oldum. Rüyanın etkisiyle bir anda Özgür'ün at arabasının altında kaldığı o günün ve onun akortsuz gılgılığını hatırladım. Özgür'ü çok takarmışım gibi. Niye ilk o anı geldi aklıma bilmiyorum. Özgür, bizim mahalleden bir komşu çocuğu. Ben asil Devrim'in hastasıydım. Özgür, onun tükürüğünü saçmadan konuşmayı beceremeyen, az akıllı, aptal kardeşli olur. Bu dingil, bir gün at arabasının altında kaldı. Ölmedi. O hayvansı çığlığı atı da, mahalleye de, anne babasını da allak bulak etti.

Özgür'ün o iki metrelik sokaktakoca atı görmeden altında kaldığı anda, çığlığı duyan komşu kadınlar bir an da toplanmış ben de annemin balkona astığı çarşafların arasından sıyrılıp balkon demirlerine uzanmıştım. O sırada nasıl olduysa çarşafların gizlediği donlar, atletler çoraplar göründü diye annem beni öyle bir azarlamıştı ki o fırıncaya Devrim bile dönüp bana bakmıştı. O an çocuk ölme üzereyken, çamaşırlar, Devrim ve bakış.

Annem çamaşırları sırasına göre dizmekle gurur duyuyor, biliyorum. Annemden çok var. Bunu iktidar etmeleri. İssiz bir denimimde evde çamaşırların arasına hassasiyeti karımın yüzünde de görmüştüm. Dikkatsizliği asla affetmeyecek, tetikte bir ifade. O zaman bunun psikolojik bir mesele olduğunu anladım. Evin mahremiyetini çamaşırlardan başlayarak koruyan kadınlarla zaafımvar benim demek. Kimi çamaşırları sepete, gizli çamaşırları arkaya, kırık kollar yer içine koyan kadınlara bağliyorum.

Şimdi ben kim oluyorum da bu kadını didiklerimden? Ne demeye mütemadiyen suçlu, yetersiz hissetmeye devam etmem gerekirken, ilişkimizi sorguluyorum? Anılarım

bile beni devrimin karşısında utandırır, Özgür'ü ayaktaaltında ezerken, bunca yıldan sonra liseden beri birlikte olduğum karımla ilişkimize ayna tutmaya kalkıyorum?

Karım da bunu diyor. Onun varlığına müteşekkir olmamı ima ettiği ilk andan beri bana bunu anlatmaya çalışıyor ama beni yine de aşk hakkında sık sık ve yarımamalak düşünüyorum.

Aşkın kendisi nasıl düşünülmek isterdi bilmiyorum. Mısal ben aşk olsam sık sık düşünülmek hoşuma giderdi. Hatırlanmak, birinin aklını meşgul etmek heyecanlandırır diye gelmezdi. Anlaşılmak isterdim. Anlaşılar yani "durup dururken" yapmamıştırmış öyle. Durup dururken yapanlar da vardı. Bundan da şüpheleniyorum. Birinin durup dururken yüzü diğerinin öyle olmadığını nasıl anlıyoruz?

Aşkı az ama adamakıllı düşünenler de var. Kırk yılda bir akıllarına geleceksin de, seni anlamış olacağım. Seni anlamış ama zamanlama olmamış. Arada sırada aklıma geliyormuşsun. ama yapamamış. Böyle kapanış cümleleri.

En iyisi aşkı sık sık ve adamakıllı düşünenler diyeceksin. İşte o fena. Öyle sık ve adamakıllı düşünürler ki sana yer bırakmazlar. Her şeyi onlar düşünür, senin için iyi olanı senden daha iyi bilirler, gittikçe yaklaşırlar, sararlar seni, artmış yemeklerin üzerine kaplayan streç filmi gibi, bozulmayasın diye. Tekrar canları çektiğinde yesinler diye. Kokmayasın, kokun diğerine bulaşmasın diye. Sen bir yere gitmeyasın diye. Hep ve uzun uzun yanlarında. Nefes alamayasın diye.

Bir gün ben de bitmemiştim. Çok fazla değil, bir kase artmıştı. Ama karım doymuş bir kere. Atınsana beni. Atınsana beni çöpe, diğer çöplere karışayım, limon kokulu büzgüli çöp torbasını çıkar kapının önüne, beni gelsin alırsın, çöp kamyonunun içinde sokaklara, karışayım, bir poşet daha eklensin, bir poşet daha, gece yarısına doğru şehir çöplüğüne, oradan geri dönüşüme, braksana yeniden doğayım.

Atar mı? Atmaz. Beni dolapta bekletir. Sanıyor ki canı çekerse yiyecek. Bir iki saat sonra açacak buzdolabının kapığını, yanındaki zeytinini alıp, beni bırakacak. Ertesi akşam arkalaralitecek, büzülmüş domatesve salatalıkların yanına, ite ite, halim kalmayınca, can verinceye kadar gerilere. Üç beş gün sonra rengime bakılmaz olacak, kolumu kaldıramayacak kadar halsizleşeceğim, yüzüne gülemeyecek kadar yalnızlaşacağım, sonra da orada değilmişim gibi, beni oraya o itmişim gibi nerdesye saklama kabıyla birlikte atacak çöpe. Ama başkasına da yar etmeyecek.

ÖZGE DOĞAN

Prezantabl eleman

Ah inanamıyorum! Saati kurmayı unuttummuş, of ya nasıl böyle bir şey yapabildim. Neysel ki hızlı hareket edersem servise yetişebilirim. Biraz da beklerler artık, sonuçta yolların hukuku var. Çok Genç olduğum Düñ geçiyattım, oysa ne kadar geç yatarsam yatayım mutlaka aynı saatte uyanırdım, yapacak bir şey yok koşacağım artık.

Yatayı mı toplasam kahvaltayı mı yapsam? Aman boş ver reklamların dediği gibi "Biraz dağınık kalsın."

Eee buzdolabı boş, tam takir... Nasıl olsa bugün maasım yatar, akşamaki dolururum; yumurta, peynir, sucuk, zeytin... Belki Yasemin de barışır benimle, pazar sabah kahvaltı yaparız birlikte. O çok sever yağda yumurta sucuk. Haklı tabi kız, zaman ayırmadım bu aralar ama gönlünü alacağım. Akşamında Boğaz'a götürürüm, şarap içeriz birlikte, Yasemin'in yudumu boğazından akar ben sarhoş olurum, onu izlerken. Anneme göre pek de güzel değilmiş ama güzel nedir ki sade bir ruhtan başka. O zaman gelsin kahve kokulu bir sabah. Hemen kaynayıyor bu yeni çıkan makinalar bir harika. Kendi kendine konuşacağına 20 dakikan var haydi duşa. Su ne güzel geldi, sıcak bedime. Peki ya buzd jeli, neyse şampuanla idare edeyim, akşama onu da alırım. Beyaz gömleğimi giymeden dışırimi fırcalayayım, sonra yok su damlıyor, fırçadan köpük sığıyor... Bütün gün o noktaya takılıveriyorum. Bugün lacivert pantolonumu mu giyisem yoksa siyah pantolonumu mu? Siyah pantolonumu yarın giyeyim, toplantı var. İmaj önemli böyle toplantılarda... Acaba terfi eder miyim? Kimsenin çözemediği sorunları ben çözüyörüm, artık veriler benim terfimi, zamani geldi, hissediyorum verecekler. Müdür de biliyor benim işimi ne kadar sevdiğimi. Terfili aldığım gün, Yasemin'e evlenmek teklif edeceğim, şöyle mütevezi, güzel bir yüzük alırım. Yasemin sevmek gösterişli şeyleri. Nasıl da güzel bir gelin olacak. Bak ya daldım gene hayallere, kravatı unuttuyordum, lacivert pantolona, lacivert pembe çizgili kravatımı takayım, ofiste bayılıyor kızlar kravatıma. Saçlarıma da hafif spreye parfümünden de sıkırım mı, hazırım. Ama olmaz ki bu kadar... Parfümüm de bitmiş, neyse dibini zorlarsam biraz daha çıkar. Ooo, aynada ben ben değilim.

Reklamları nasıl da doluyorlar ağzımıza, gerçi amaçları da bu değil mi? Evet, kontrol edelim çantamızı, tamam mı her şey. Ayakkabılarımı

dün boyamıştım pırıl pırıl. Haydi, o zaman gidelim artık işimize... Az zamanda çok iş yaptıkafirin bana, tabi ama kimin askerleriyiz!

Apartman boşluğu sessiz, içimde bir boşluk, elimde çantam peki ne eksik?

İşim!

İşim eksik, yok ki benim bir işim. Nereye Cenk... Delirdin iyice. Aylardır iş aramıyor musun sen, unuttun mu? İşsiz güçsüzün, işe yaramaz adamın tekinsin. Çalışkanım ama prezantabl değilmişim. Müdürün bu yüzden işten çıkartmadı mı seni iyi bir üniversiteden iyi bir dereceyle mezun oldum üstelik yabancı dili de anadilim gibi konuşurum. Devlet üniversitelerinin de böyle bir sorunu oluyor işte kardeşim, prezantabl yapmıyorlar adamı!

Tabi müdürüm, sen prezantabl değilsin demedi. Daralmaya gidiyoruz, ülkede ekonomik sıkıntı var bunlar şirketlere de yansıyor. Seni takdir eder, severiz, dedi. Yine de niye daralmak için benden başlandı, anlayamamıştım. Eşyalarıma, kutuya yerleştirip odayı boşaltırken sekreteri dedi: "Siz bir şey söyleyeceğim ama danılıp gücenmek yok ben iyiliğinizi için söylüyörüm. Lütfen bunu dostane algılayın. Azıcık gösterişli olun, burnu havada yürüyün, insanlar sizinle konuşmak istediklerinde çekinsinler biraz. Mesela modayı takip edin yani gazetelerde yazıyor ya prezantabl bir eleman olun. Emeginizeyazık."

İşte böyle başladı buzdolabımın yavaş yavaş boşalması. Neysel ben cv mi, düzenleyeyim. İngilizce ve Türkçe eklemeler yapayım. Belki yeni eleman arayan şirketler olur. Onlara da mail atayım. "Gün doğmadan neler doğar" diyor annem. Fotoğrafımı da değiştireyim, şöyle havalı bir vesikalik çektiyem.

"Benzer Sanatçılar" ne kadar benzer?

Bugün hala Sertab Erener'in 'Lal'ini, Levent Yüksel'in 'Med Cezir'ini açıp dinliyorsak ya da ben her rakı içtiğimde Sezen Aksu'nun 'Gülümse' albümüne düşüyorsam bu o albümlerin kalitelerinin yanında samimiyetlerinin de bir karşılığıdır bence.

Nostaljiyi seviyoruz ve o nostalji bize mutlaka bir gün geri dönüşür. Kimi zaman bir tını, bir sound kimi zamansa bir moda akımı olarak. İstanbul'da 2000'lerin başında 80'ler pop müzikleri karşımızda hafta sonu bir partile çıkarken bu partilerin sayısı gittikçe arttı. Varyasyonları da çoğaldı. Aynı akşam birkaç yerde nostalji partisi yapıldığı oldu. Bu 2000'lerde üretilen müziklerin daha kötü veya yetersiz olduğu anlamına gelmiyor ama 1980'li yılların müziklerinin tüm sözlerini berberleştiren bir nesil var ve bu bilgiyi yadsıyamayız.

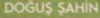
2010'lara geldiğimizde ise 20 yıl geriye giderek 1990'lara uzandık. 1980'lerin Türkiye'de ürettiği 1990'lara göre çok farklıydı ve 90'lı yılların üretiminin eğlenceye daha uygun olduğu açık. 1980'ler taverna kültürü ile biraz daha arabesk harmoniydi desek yanlış olmaz. 1990'ların ve günümüzün müziğinin sound haricindeki en büyük farkı bence sosyal medya ile birlikte izlenme ve dinlenme oranlarının müziğe ve dinleyiciye olan etkisidir. İki dönem ayrımdan söylüyorum her coğrafyada üretilen müzik her dönem birbirine benzer işler çıkarır. Tutan bir sound veya mantığı kopyalanıp farklı yorumlarla sunulması kadar doğal bir şey yok. Ve ayrıca bazı kuşakların de gayet iyi çıktığına da şahit olmuşluğumuz var.

İki dönem ayrıran şey "benzer müzisyenler"nin benzemezliği olabilir. 1990'lı yıllarda evimizdeki kasetleri hatırlıyorum da hepsi birbirinden vokaltarı olarak farklıydı. Yıldız Tilbe'nin 'Delikanlım'ı ne kadar arabesk sosluydu ise Aşkın Nur Yengi'nin 'Ayrılmam'ı o kadar şehrili ve modern idi. Bu iki şarkı da duygusaldı bu iki albüm de çok iyiydi. Yengi'nin 1990 tarihli 'Sevgiliye' albümü ile Tilbe'nin 1994 tarihli 'Delikanlım' albümü çok farklı olmasına rağmen dinlediğiniz anda size o albümlerin 1990'lı yıllarda üretildiğini söyler.

Bu iki isim bugünkü dijital stream serviser size "Benzer Sanatçılar" olarak sunulabilir. Evet, bazı açıdan benzeseler de ikisi de çok farklı söz kalıplarını ve müzik formülünü kullanıyordu. Ayrıca ses renkleri de çok farklıydı. Streaming serviserlerinde bugünkü müzik üretimine katkı sağlayan iki "Benzer Sanatçı"ya baktığımızda eğer sıkı bir pop müzik takipçisi değilseniz ayırt edemeyebilirsiniz.

1990'larda birbirini taklit eden yoktu demiyorum, mutlaka vardı. Bugünlerdeyse kullanılan tıpkı altıyapılar, autotune'alan derken fazlasıyla "benzerişlerle" karşılaşır olduk. İzlenme/dinlenme oranlarının çok net bir biçimde sunuluyor olması

önüne daha kolay serdi. Milyon izlenen bir şarkıyı alıp taklit ederek siz de milyon izlenebilirsiniz. Bu bahsedildiği kadar kolay bir olgu değil ama yeterince uğraşırsanız imkânsız da değil. Youtuber veya sosyal medya fenomenleri arkadaşınız varsa bu da elbette işi kolaylaştırır. Benim özgür üretim ortamından anladığım dinlenme ve izlenme oranlarının çok ön planda olmaması sanırım. "1990'larda kimse satış rakamlarını umursamazdı" gibi romantik ve gerçek dışı bir savım elbette olamaz ama daha samimi bir anlatım ve yaklaşım vardı dersek de yalan sayılmaz. Bu, işte bir eserin kaç yıl daha dinleneceğini anlatan detay. Bugün hala Sertab Erener'in 'Lal'ini, Levent Yüksel'in 'Med Cezir'ini açıp dinliyorsak ya da ben her rakı içtiğimde Sezen Aksu'nun 'Gülümse' (1991) albümüne düşüyorsam bu o albümlerin kalitelerinin yanında samimiyetlerinin de bir karşılığıdır bence. Aynen Tilki'nin 'O Sen Olsan Bari' adlı şarkısını da çok güzel buluyorum, Aynen Tilki de bence çok yetenekli bir şarkıcı ama o çok beğendiğim şarkılar bir yaz boyunca taş çatlasın 10 kez dinlenmişimdir. Artık dinleme alışkanlıklarının da değiştiği bir gerçek. Bu yüzden nostalji, nostalji olarak kalacak. Değişime ayak uydurup güzel bulduklarımızı dinlemeye devam edeceğiz. Ama eski ama yeni.

Çok ünlü, topal ve çirkin bir tanrı:

Y. EMRE CEREN

Hephaistos

Zeus'un Athena'yı kendi kendine doğurmasına sinirlenen Hera, rivayete göre "kimseyle sevişmeden, yalnız öfkeden ve kocasına hıncından ünlü usta ve ateşin tanrısı Hephaistos'u" kendi kendine doğurur. Hephaistos, her anlamda mahir bir zanaatkardır, Olimpiyoslu tanrıların çirkin olduğu için en sevmedikleri, ancak her koşulda yardım istedikleri bir tanrıdır aynı zamanda. Bu maharetli Tanrı, annesi Hera ile babası Zeus'un Truva Savaşı hakkındaki kavgalarına kanışır ve nihayetinde sinirlenen Zeus onu göklerden aşağı atar. Günlerce göklerden düşen Hephaistos, sakat kalır ve bu sebeple topal tanrı olarak da anılır.

Başka bir rivayete göreyse onu sakat bırakan annesi Hera'dır. Bu isedaha olasıdır, zira ilerleyen zamanlarda bir taht tasarlar ve annesi Hera'yı kendi tasarladığı tahta oturması için çağırır. Hera tahta oturur oturmaz zincirlerle dört bir yandan sarılır. Hiç kimsenin kudreti yetmez bu zincirleri çözmeye ve Zeus, Hephaistos'un çağırılmasını ister. Şarap ve Eğlence Tanrısı Dionysos, Hephaistos'u çağırmaya gönderilir. Bir süre sonra bir eşek üstünde Olimpiyos'a gelir. Hephaistos kendi kurduğu tuzakı çözeceğini söyler ancak tek birşartı vardır; Aphrodite ile evlendirecektir. Bu Hera tarafından hem Aphrodite'yi cezalandırmak hem de Hephaistos'u ödüllendirmek için makul bir teklif olarak görülür ve kabul eder. Neticesinde Hera'yı bir çırpıda kurtarın maharetli usta ve ilahları pek dürüst geçmeyecek olsa da tanrıçaların en güzeliyle evlendirilir. Daha sonra eşi Aphrodite ile Ares'i kurduğu bir ağla yakalar ve bütün Olimpiyos'a teşhir eder. Olimpiyos'ta kalmaya davet edilmiştir ünlü usta, ancak genellikle çalıştığı yerler hükmettiği yarınadaglardır ve oralar tabiri caizse onun atölyeleridir, bu sebeple Olimpiyos'ta pek nadir görünür.

Bu hünerli ve topal Tanrı Olimpiyoslularla devler arasındaki savaşta da önemli bir rol oynar. Gigantomakhia'da dev Klytios'u akkor halinde bir gürele öldürür ve pek çok kişiye korku salar. Truva önlendir de dövüşmüştür bir rivayete göre. Bu hünerli tanrının maharetleri bunla bitmez; Hera ile Zeus'un yatak odasından, Olimpiyoslu tanrıların her türlü alet edevatına, teçhizatına kadar pek çok şey bu hünerli tanrının ellerinden çıkar. Ancak pek çok şeye nazaran Hephaistos'un en ünlü ircaatı, belki de tarihin en bilindik savaşçı Akhilleus'un

teçhizatlarını üretmesidir. Truva Savaşı'nda Patroklos, Akhilleus'un kıyafetlerini giyer ve Akhilleus zannedilip Hektor tarafından öldürülür; Hektor teçhizatları ganimet olarak alır. Bunun üzerine savaşta geri dönmeye karar veren, ama teçhizatsız kalan Akhilleus'a, çözüm annesi Thetis'ten gelir ve çocukken baktığı Hephaistos'tan oğlu için bir kalkanıca eder. Bunun üzerine maharetli usta Akhilleus'a dillere destan bir kalkan yapar ve Smyrna (İzmirli) Ozan Homeros bu kalkanı anlatırken Yunan dünyasındaki ilk ekfrasis örneğini verir: "Kalkan üst üste beş tabaktandı, Tanrı üstüne birçok süsler çizdi gösterdi ustalığını. (1) Yeri, gözü, denizi yaptı, yorulmaz güneşi yaptı, dopdolu dolunayı, gökyüzünü saran yıldızların hepsini... (2) İki güzel kentini yaptı ölümlü insanların, birinde düğünler şölenler... öteki kentin önünde konaklamıştı iki ordu, erlerin silahlar parıl parıl parlıyordu... (3) Kalkana yumuşak bir toprak koydu, verimli bir tarla koydu, bu toprak üç kez sürülebilecek geniş bir toprak... (4) Kalkana bir kral toprağı koydu, tirpanlarla biçip duruyordu ırgatlar ekini... (5) Kalkana koca salkımlı yığılmuş bir bağ koydu, altından güzel bir bağdı bu... (6) Tanrı kalkana iki boynuzu bu bir siğir sürüsü koydu, altınla kalaydan yapı inekleri... (7) Çok ünlü topal kalkana bir büyük otlak

koydu... çitle çevrili avlusu vardı... (8) Çok ünlü topal kalkana bir de oyun alanı koydu... orada delikanlılar oynuyordu, siğir armağanlarıyla almış kızlar oynuyordu... (9) Tanrı son olarak kalkana büyük Okeanos'un güçlü akışını koydu, sapasağlam kalkana bir çember gibi sarıyordu...

"Güven bana, dert etme bunları kendine. Yaklaşınca ona kara kader, nasıl inandırabilirsen onu acıklı ölümden koruyacağım, ona silahlar yapacağım da öyle inon. Şaşok olacak bu silahları gören."

Mehmet Ali & Akşamsırdar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİR RESTORANIN ÇALAN SAĞCIYI ANSAL BELLEK SAYESİNDE, BURADA
İÇTİHAZ EDİLEN TADINI DA ANLANSAL BELLEK SAYESİNDE HİTİRLİYOR

Yeni Zaman Dedikimiz
Seyin Sehas ve Gelsick
Hong, Bende Tamamen
Aini Yerde Kontrol
Edilecek Aslında

1943, LOS ANGELES, ARC

Seymour Chwast'ın Karl Böhm'le birlikte, Berlin'de yazdığı orkestra müziği, özellikle, duygusal ve güçlü seslerle yazılan bu eser, müzisyenlerin şiddetli yorumlarına sahiptir. Bu eserle de aynı zamanda birer sanatçı olarak da kabul edilir.

CHARLES BUCHINSKI, 25 YAŞINDAKİ YAZMAK İSTİYOR. İNANCI SONRA UZUN BİR SÜRE BOMANCI KIZI İLE BİRLİKTE OLABACAK, KIR PAS İNDEKİ PANSİYONLARA KALACAK VE SİDNEİZ ANLAYA SEFALET İÇİNDE YAŞIYACAKTIR.

KAZANIN ÜÇ BEŞ KURUŞU DA ALKOLE VE AT YARISINA HAZIRDIR, BİLİNCİ OLARAK BU HAYATI SEÇTİĞİNE SÖMLÜKÜRELL YAZMAYI BIRAKTIRKAN TAM 10 YIL SONRA, AĞRI AÇTIĞI BİR GECE "OLDU" SİYARLIK HASTANEDİ KALDIRILDI. İNDE KANAMASIZDI.

*NEMSE KI HAKATTA KALDIN, TAM O
SINLA BEN. BIRNANCI BIR TUNABI KI CICI.

DÜNYA GİTTİKÇE YAYIŞIYOR... BUNDAN 50 YIL ÖNCE YIL SONRA BİR GÜN 50 SAAT OLARAK BELKİ DE BÖLÜNEBİLİRSENE BU SEY, BU ANDA YASADIRMIYIZ GÜNÜ NE KADAR BÖLÜNEBİLİRİZ? ANILAN YIL ÖNCE YAŞANAN, 30 YILLIK ÖMRÜ OLAN HAŞARA ADAMLARININ YASADIR SEY
NEDİR PİYOT

GEÇİŞ VE GELECEK, HATIRALAR VE PLANLAR, ÖZLEMLER VE
GAYTLER, SADECE FRONTAL KORTKSİNİZDE KALIR. BİR
HABER ALMAYANIZ SAYESİNDE İN/ VAR OLUNUR.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

HAYATIM KOSKOCA YAZI KAÇIRACAK DİLİM.
AYLARDIR EVDE TIKILDIK KALDIK. DEDİM
SEVGİLİME, GELİYOSAN GEL YOKSA
BEN ÇIKICAM TATİLE VALLA...

...HER ZAMAN GELDİĞİMİZ LÜKS
TATİL KÖYÜ. HER SENE
HAREKETLİ OLURDU. TABİİ ŞİMDİ
HİÇ KİMSE YOK. MUHATAP
OLMUYORUM ŞEKERİM
KİMSEYLE. HAUSKİPİRİ BİLE
YAKLAŞTIRMİYORUM
ODAYA. TEDBİRİ DE
BIRAKMIYORUM
YANİ...

...YOLLAR DA
TIKLIM TIKILMDI.
İPİNİ KOPARAN
AKIN ETMİŞ, ŞEHRİN
GİRİŞİNDE İKİ SAAT
TRAFİKTE KALDIK.
ÖFF.. YA BİR DE ÇİÇEK
SATAN ÇOCUKLAR
MUSALLAT OLMAZ MI
ARABANIN PENCERESİNDENİ
MASKELERİ FALAN DA
YOK, İYİCE DELİRDİM...

SOCIAL MSF

Bahadır Boysal
Yazarı: Ali Erkin

...HAVA MİS, DENİZ ÇARŞAF GİBİ VALLA,
PLAJDA DA HİÇ KİMSE YOK. KUZUM KEŞKE
SİZ DE GELEBİLSEYDİNİZ... SÖYLE
BAŞ BAŞA BRONZLAŞIYORDIK...

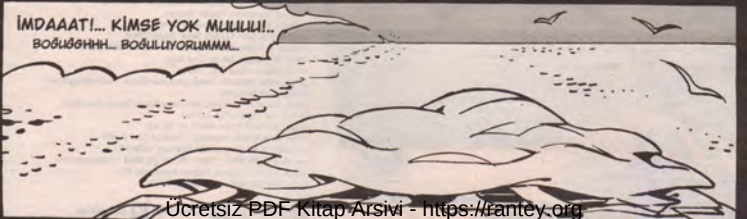
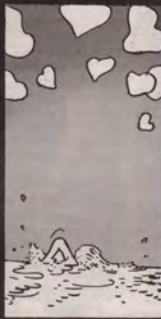
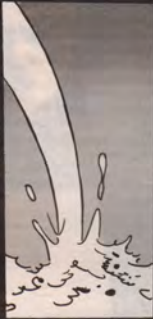
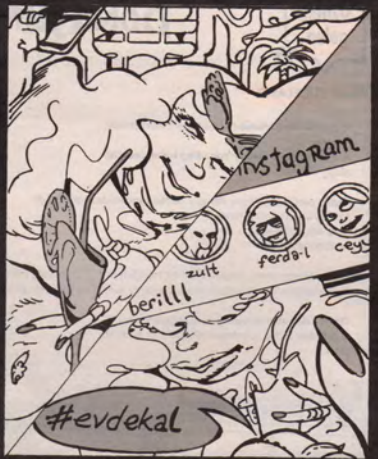

...ŞİMDİ PLAJDAYIM İNANIR MİSİN ETRAFTAKİ
BİKAÇ ŞEZLONGUN BİLE PARASINI VƏRDİM.
BRONZLAŞMAK İSTEYEN YÜRÜYEN Bİ COVID-19
FİLAN GELİVERİR NEME LAZIM.. AHAA HAH HAH...

...SİZİN O SEVİMLİ KAFEYİ TEKRAR
AÇTINIZ MI?... GÜZEL GÜZEEL SEVİNDİM...
DEVLET FALAN YARDIM ETMİYÖ MÜ YAA...
TOPARLARSINIZ ÜZÜLMİYİN...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşemsafası

KAAN YÜCELAND

Rüzgâr dairese! onunsa eli boyalı kaşlarının üstünde,
kahvede.
Akli Lorc'a'nın Yol Kavşağı'nda sıkışıp kalmış çocukta,
rüzgâr dairese!

Musiki, edebi büyüleriyle, Beyoğlu'nun bir zamanki biraahanelerinde.
Sinekler insan etinin üstünde.
Artık dönuştü her şey,
ve rüzgâr dairese!

Bir zamanların sevmiş isyankarları artık koltuğun altında kaybolmuş çakmaklardan farksız.
Bir zamanların edebi büyüleri, artık polyesterle kaplanmış kodaman bir ağaç.

Onunsa eli, hala, o boyamayı sevdiği kaşlarında.
O aklındaki çocuk, tıpkı kaşları gibi yarıltıcı, bazen de
sahte.

Bir bozuk saatir yüreğim
hep sende durur.

Turgut Uyar

Bir teneffüssün
sen sevgilim
Yurt Bilgisiyle
Kimya
arasında

can yücel

- İmtyaz Sahibi: Birgün Yayıncılık ve İletişim Tic. A.Ş. adına İbrahim Aydın
- Yayın Kurulu: Önder Abay, Ümit Beltaş, Burak Abatay
- Edebiyat: Dangınhan Haydar Ergülen
- Editörler: Burak Abatay, Mustafa Kömür
- Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Sefer Selçuk Özbek
- Reklam ve İletişim: bavluland@birgun.net, bavluland@birgun.net
- Kapak İllustrasyonu: Ethem Onur Bâgic
- Grafik Tasarım: Bora Can Sarıtaş
- İletişim: 0546 2883328 - iletisim@bavluland.com - bavluland@birgun.net
- www.bavluland.com
- Adres: Gülbahar Mahallesi, Arni Dileği Sokak, Özden Apartmanı, No: 14/5 Mecidiyeköy/Şişli İstanbul
- Basılı ÜNİPRINT Basım Sanayi ve Tic. A.Ş.
- Adres: Ömerli Mah. Hadimköy - İstanbul Cad. No:159
- Hadimköy Arnavutköy 34555 İstanbul / TÜRKİYE
- Tel: +90 212 798 2840 / Faks: +90 212 798 2063 - www.apa.o.mtr
- Genel Dağıtım: Turluvaz Dağıtım Pazarlama A.Ş.
- ISSN: 2149-8113 Aylık yaygın süreli yayındır.

sizin
bavulunuz

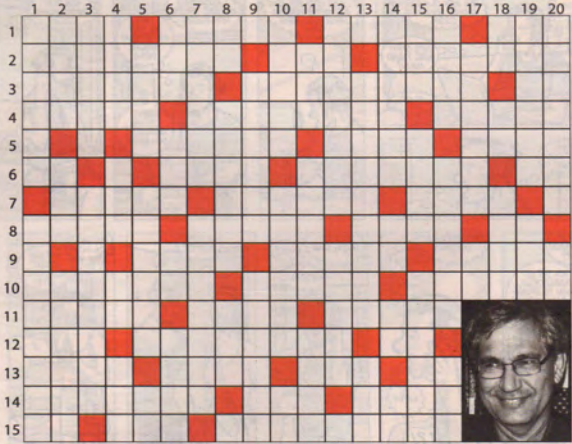
sizinbavulunuz@gmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranfey.org>

Bavul Bulmaca

Çözümü sizinbavulunuz@gmail.com adresine gönderenler arasında yapılacak çekilişte kazanana bez çanta, rozet ve kitap hediye...

Hazırlayan: İlker Mumcuoğlu

SOLDANSAĞA

1. Halk şairi – Yiğit – Sözünetme, anma – Örnek, kalıp
2. Akdeniz anemisi – Eski bir Türk güreşi – Bir parçanın canlı çalınacağını anlatan müzik terimi
3. Yetke, sulta – Bir tür gemici düğümü – Vilyet
4. Fidan, taze sürgün – Tokat'ın bir ilçesi – Bir anda, birden
5. Çavuşkuşu, hüthüt – Rusya'nın en büyük haber ajansı – Yazılı mahkeme kararı
6. Su – Askeri bir birlik – Bitkinin anayurdu – Lityumun simgesi
7. Büyük iplik çilesi – En büyük deniz memelisi – Aletler
8. Tarihin bilinen en eski yazılı antlaşması – Boya inceltici sıvı – Ceriha – Bir sayı
9. Gerçekleştirilmesi zamana bağlı istek – Kural – Sürüp gitme, devam
10. Ağzına kadar dolu, silme – Bir ipek kumaş türü – Antalya'nın bir ilçesi
11. Un, e t ve bamyla yapılan Arap yemeği – Fiiller – Sırbistan'da bir ırmak
12. Ermeni – Bir tüfek türü – Rusçada evet
13. Sinirler – Bir tür karides – Birinin buyruğu altında olan kimseler – Bir bağlaç
14. Hitabet sanatı – Nazım Hikmet'in soyadı – Mevki, makam
15. Yabani hayvan barınağı – Kasnaklı bir çalgı – Resimdeki yazarın bir romanı

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Özerk – Güney Afrika'da bir çöl
2. Kişisel – Ağabey – Aslına bakarsanız
3. Hawaii esenleme sözü – Güzel sanatların bir dalı
4. Haykırma – İspanyolların sevinç ünlemi – İsim – Gıyside hata nedeniyle oluşan kıvrım, büzülme
5. Namuslu – Meyvelerin yenmeyen iç bölümü – Bir nota
6. Nişasta – Kitaplarda bölüm, konu başlığı – Davar sesi – Sert, kaba
7. Beyaz mermerin sert kısmı – Armağan
8. "Jet ..." (Aktör) – Dağ kırlangıcı – Tuzak, kapan
9. Kuş yuvası – Meyhane
10. Olgunlaşmamış karpuz – Kirli – Kamer
11. Rüzgar – Masonluğun lideri olarak kabul edilen, Süleyman Mabet'i yapan usta – Emile Zola'nın bir romanı
12. Subaylar – Yeni bir şey yapma, oluşturma
13. Elveda Alyoşa ve Kedi Mektupları adlı romanları da olan yazar – Karnı doymuş olan
14. Balikesir'in eski adı – Halep'in ünlüleri – İkkel benlik – Eski Mısır'da güneş tanrısı
15. Kayınbirader – Sahne, film yıldızı – Suyun küçük arklara ayrıldığı yer
16. Tırpana balığı – ABD'de bir eyalet – Arapça'da ben
17. Argoda sevgili – Harekat merkezi
18. Resimdeki yazarın yazdığı Kar romanındaki temel tip – Ülke, yurt – Adalet
19. İlim – Bir ödeme aracı
20. Bilim, sanat ve siyaset konularındaki sert tartışma – Bir bağlaç

Sayı: 58
Bavul Bulmaca
Çözümleri

SOLDANSAĞA

1. Oruç
2. Abruoba – Sarıkanat
3. Bakana – Rus Evi – Etika
4. Ebat – Bulun – Uluneke – Or
5. İK – Lekeçilik – Tim – Rit
6. Saba – Alil – Nan – Tekit
7. Ağabey –

8. Afış
9. Otuz – Li – Al – Nem – Tan
10. Yod – Sam – K – Z – 11. Aslı – Kır – Usaka
12. Ue – Aral – 13. Milano – Amin alayı
14. Akira Kurosava – Ek

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Obelisk – Oyalama
2. Radika – Atage – 3. Ülke – Buzulu – 4. Gıyside – Nazar
5. An – Se – Az – San – Na – Rab – Kabile – Amok
6. Ukulele – İmale
7. Seciye – İltzar
8. Brazil – Sarı – Omo

10. Au – Al – Gala – Enis
11. Surlanam – Mor – Na
12. Sel – Kalinis – Kav
13. Avuç – Ne – Esas – La
14. Rinit – Ram – aba
15. Elitis – Kafiye
16. Kekeme – İta – Atık
17. Ateh – Katar
18. Ni – Arifane
19. Akonitin
20. Taret – Şeci

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

